நால்வர்

நான்மணிமாலை விருத்தியுரை

ஞானியமடம்

இராமலிங்கசுவாமிகள்

2-00

கு. செ. நா. கழக வெளியீடு எண் : 12

உ

கணபதி துணை

நல்லாற்றூர்

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

நால்வர் நான்மணி மாலை

மூலமும்

சிதம்பரம் ஈசானியமடம்

இராமலிங்க சுவாமிகள் இயற்றிய

விருத்தியுரையும்

குமரன் செந்தமிழ் நூற்பதிப்புக் கழகம்

சிதம்பரம்.

1962

[விலை ரூ. 2-00.

முதற்பதிப்பு 1962

சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர்

குமரன் செந்தமிழ் நூற்பதிப்புக் கழகம்
40. சபாநாயகர் தெரு,
சிதம்பரம்

Paari Achakam 127, Broadway, Madras-1.

14—4

பதிப்புரை

நால்வர் நான்மணி மாலை என்னும் இவ்வரிய நூல் சைவ சமய நுண் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்குவது மட்டுமன்றி இலக்கியச்சுவை, பத்திச் சுவை முதலிய பலசுவைநலன்களையுங் கொண்டு மிளிர்கின்ற அரிய நூல். இதற்குச் சிதம்பரம் ஈசானிய மடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் நூலின் உள்ளுறைப்பொருள்கள் பலவற்றையும் யாவரும் விளங்கிக் கொள்ளும்படி பல நூற் பிரமாணங்களுடன் அரியதொரு விருத்தியுரை யியற்றித் துன்முகி ஆண்டு வைகாசித் திங்களில் (1896-ல்) அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள்.

அப்பதிப்புப் பிரதிகள் பல ஆண்டுகட்கு முன்னரே கிடைப்ப தரிதாகிவிட்டமையின், பிற்காலத்தில் வெவ்வேறு உரைகளை எழுதி வெளியிட்டு வந்தார்கள். எனினும், இவ்வுரை மிகச் சிறந்த நன்முறையில் அமைந்து விளங்குங் காரணத்தால் யாவரும் இதனையே பெரிதும் விரும்புகின்றார்கள். ஆதலின், அதனை இருந்தவாறே பதிப்பிக்கச்செய்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இப்பதிப்பை ஏற்றுத் தமிழுலகம் கண்டு தெரிவிக்கும் கருத்திற் கியையச் சிறந்த முறையில் மறுபதிப்புக்களை வெளியிடலாம் என எண்ணியுள்ளோம். அன்பர்கள் இவைகளைத் தெரிவிக்கின் நலம்.

இப்பதிப்பில் உரையாசிரியர் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், உரைச்சிறப்பு, இவ்வுரையில் எடுத்தாளப்பட்ட மேற்கோள் நூல்களின் விவரம், மேற்கோட் பாடல்களின் அகரவரிசை முதலியவும் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்நூலில் வெளியிடுவதற்கு உரையின் சிறப்புக்களைத் தொகுத்து எழுதிக் கொடுத்துதவிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சித்துறை ஆசிரியர்திரு. க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கட்கும், இக்கழக நூல்களை வெளியிடுங்கால் உதவி வந்ததுபோலவே இந்நூலையும் செவ்விய முறையில் வெளியிடுவதற்குப் பலவகையிலும் துணையாயிருந்த திரு. சு. அ. இராமசாமிப்புலவர் அவர்கட்கும் நன்றி உரித்தாகுக. கழகத்தின் முன்னைய வெளியீடுகளை வாங்கி ஆதரித்துவருவது போலவே இவ்வெளியீட்டையும் ஏற்றுத் தமிழுலகம் ஆதரிக்க வேண்டுகிறோம்.

குமரன் செந்தமிழ் நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

பொருளடக்கம்

சிதம்பரம் ஈசானிய மடம்

உயர்திரு. இராமலிங்க சுவாமிகள்

சிதம்பரம் ஈசானிய மடம்

இராமலிங்க அடிகளின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் செந்தமிழும் சிவ நெறியும் வளரத் தமிழ்ப்பணி புரிந்த புலவர் பெருமக்களில் சிதம்பரம் ஈசானிய மடம் இராமலிங்க சுவாமிகளும் ஒருவராவர். இவர் தில்லையில் உள்ள ஈசானிய மடத்தில் தங்கியிருந்தமை பற்றிச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் என அழைக்கப் பெற்ருர்.

சுவாமிகள் பிறந்த நாடு, ஊர், மரபு, தாய், தந்தை பெயர் முதலியவற்றைப் பற்றியறிந்து கொள்ளுதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. சுவாமிகள் இளம் பருவத்திலேயே துறவு நிலையினை மேற்கொண்டு த யாத்திரை செய்து வரும் பொழுது, காஞ்சீபுரம் பிள்ளையார் பாளையம் மண்டபத் தெருவில் வாழ்ந்தவரும் மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் மாணக்கர் பரம்பரையில் வந்தவரும் ஆகிய மகாவித்துவான் பூசை. ஆ. நமசிவாய முதலியாரின் முதன் மாணக்கர் நல்லக்கம்ப முதலியாரவர்களிடம் தமிழ் நூல்களை முறையாகப் பாடங்கேட்டார்கள் என்றும், நல்லக்கம்ப முதலியார் சுவாமிகளுக்கு சித்தாந்த, வேதாந்த நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லி வைத்ததுடன் சென்னையி லிருந்த பெரும்புலவர் சிலரிடம் மேலும் படிக்குமாறு வசதி செய்து அனுப்பினர் என்றும் கூறுவர். சென்னைக்கு வந்த இராமலிங்க சுவாமிகள் சோமு செட்டியார் என்பவரால் ஆதரிக்கப் பெற்றுப் பெரும் புலவர் சிலரிடம் சிறந்த தமிழ் நூல்களைப் பாடங்கேட்டும் வந்தார்கள்.

செந்தமிழ்ப் புலமை நிரம்பப் பெற்ற இவர்கள், மயிலம் சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் 14-ஆம் பட்டத்தில் எழுந்தருளிய குருமூர்த்திகளிடம் சிவஞான உபதேசம் பெற்றுத் துறவு பூண்டார்கள். பின்னர்ச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து ஈசானிய மடத்தில் தங்கியிருந்து மாணுக்கர் பலர்க்குத் தமிழ் நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லி வந்ததுடன், அச்சிடப் பெருது ஏட்டுச் சுவடியில் வழங்கிய தமிழ்நூல்கள் சிலவற்றைப் பொருள் விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் ஆராய்ச்சிப் பணியினையும் ஆர்வமுடன் செய்து வந்தார்கள். சுவாமிகளால் ஆராயப் பெற்று முதன்முதலாக அச்சுருவம் பெற்ற நூல்கள் குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டு, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, திருக்கூவப் புராணம், சீகாளத்திப் புராணம், வாயுசங்கிதை, வீர சிங்காதன புராணம் முதலியனவாகும். சுவாமிகளது நூற்பதிப்புப் பணி ஆறுமுகநாவலரது பதிப்புப் பணியினை அடியொற்றிப் பின் வந்த மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் முதலிய பதிப்பாசிரியர்களுக் கெல்லாம் வழிகாட்டியாக அமைந்ததெனல் மிகையாகாது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் தாம் செய்யத் தொடங்கிய பணிகள் சிலவற்றைத் தம் மாணவர் சிலரைக் கொண்டும் இனிது நிறைவேற்றியுள்ளார்கள். இவ்வகையில் வெளிவந்த பதிப்புக்கள், 167 நூல்களில் இருந்து திரட்டப் பெற்றுக் குறிப்புரையுடன் கூடிய பாடற்றெகுதியாகிய சிவபுராணுதி தோத்திர மஞ்சரியும், குசேலோபாக்கியானம், விருத்தாசல புராணம், சோணசைலமாலையுரை முதலியனவும் ஆகும்.

சுவாமிகள் சிறந்த பதிப்பாசிரியர் என்பதுடன் சிறந்த உரையாசிரியராகவும் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்துள்ளார்கள். திருத்தொண்டர் புராணமென்னும் பெரிய புராணத்துக்கு உரையெழுதப் போந்த திருவண்ணமலை ஆதீனம் ஸ்ரீமத் ஆறுமுகத்தம்பிரான்சுவாமிகள் திருமலைச்

சருக்கம் தொடங்கி ஏயர்கோன் கலிக்காமர் புராணத்தில் 234 ஆம் செய்யுள் முடிய உரையெழுதியிருந்தார்கள். அவர்களால் எழுதாது விடப்பட்ட ஏயர்கோன் கலிக்காமர் புராணம் 235 ஆம் செய்யுள் தொடங்கி வெள்ளானைச் சருக்கம் முடியவுள்ள பகுதிக்குச் சுவாமிகளே தொடர்ந்து உரையெழுதி முடித்துத் திருத்தமாக அச்சிடும் பணியையும் இனிது நிறைவேற்றினார்கள். நால்வர் நான்மணி மாலைக்கு இவர்கள் எழுதிய விருத்தியுரையும், பழமலையந்தாதி, செந்தில் நிரோட்டகயமக அந்தாதி என்பவற்றுக்கு இவர்கள் திருந்திய முறையில் எழுதிய புதிய உரையும் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கனவாகும்.

சுவாமிகள் பாடஞ்சொல்லுதலும், உரையெழுதுதலும் ஆகிய இத்துறைகளில் வல்லராதலோடு சிறந்த கவிஞராகவும் விளங்கினார்கள். இவர்கள் பாடிய 'முருகேசர் முதுநெறி வெண்பா' என்ற நூல், இவர்களது புலமைத் திறத்தினையும் சிறந்த நூற்பயிற்சியினையும் இனிது புலப்படுத்துவதாகும். சுவாமிகள் தென்னாட்டுத் திருத்தலங்கள் பலவற்றை வழிபட்டு மகிழ்ந்ததுடன் வடநாட்டுத் தலங்கள் சிலவற்றையும் நேரிற்கண்டு வணங்கியுள்ளார்கள். வடநாட்டு யாத்திரை சென்ற சுவாமிகள் திருப்பருப்பதம் என்ற தலத்தில் சிவஞானியாக விளங்கிய ஒருவரைத் தரிசித்து ஞான அநுபவம் கைவரப் பெற்றதாக அவர்கள் வாயிலாகக் கேட்ட பெரியோர் சிலர் தெரிவித்துள்ளார்கள். சுவாமிகள் திருவதிகை முதலிய இடங்களில் திருநாவுக்கரசர் முதலிய அடியார்களின் வரலாறுகளைச் சொற்பொழிவின் வாயிலாகப் பலமுறை விளக்கியுள்ளார்கள்.

சுவாமிகள் சென்னையிலிருந்த காலத்துத் தமிழறிஞர் பலரும் பாராட்டிப் போற்றும் வண்ணம் தமிழுக்கு ஆக்கந் தரும் நற்பணிகளைப் புரிந்துள்ளார்கள். ஆங்கிலத்திலும், செந்தமிழிலும் ஆழ்ந்த பயிற்சியும் புலமையும் படைத்தவராய், கணிதத்திலும் பல கலைத்துறைகளிலும் தேர்ந்த பேரறிஞர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரவர்கள்

சுவாமிகளிடத்துப் பெருமதிப்பும் பேரன்பும் உடையவர். முதலியார் அவர்களால இயற்றப்பெற்ற கச்சிக் கலம்பகத்தின் அரங்கேற்றம் சென்னையில் தொண்டைமண்டல துளுவ வேளாளர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நம் சுவாமிகள் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. பல்கலைச் செல்வராகிய பூண்டி அரங்கநாதமுதலியார் இயற்றிய கச்சிக்கலம்பகத்தின் பாநலத்தையும் அரங்கேற்றத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் சுவாமிகளின் பரந்து ஆழ்ந்த நூற்பயிற்சியினையும் சொல் வன்மையினையும் கண்டு மகிழும் பேரார்வத்துடன் புலவர் பெருமக்கள் பலரும் இவ்விழாவில் வந்து குழுமியிருந் தார்கள். தமிழன்னையின் பெருந்தவப்புதல்வராகிய சுவாமி கள் கச்சிக்கலம்பகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலையும் தெளி வாக விளக்கிப் பொருள் கூறியதோடு அமையாது, தாம் முன்பயின்ற பல கலம்பகங்களி லிருந்தும் அவ்வத் துறைக் குரிய பாடல்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி அவற் றின் சுவை நலங்களைக் கச்சிக்கலம்பகப் பாடல்களின் சுவை நலத்திற்கு ஒப்பிட்டு விளக்கினார்கள். சுவாமிகள் கலம்பகம் என்னும் ஒரு பிரபந்த வகையிலேயே பலநூல் பாடல்களை மேற்கோளாகக் காட்டிய திறத்தைக் கண்ட புலவர்கள் அந்தாதி முதலிய ஏனைய பிரபந்தங்களில் சுவாமிகளுக்கு இருக்கும் பயிற்சியை நாம் எவ்வாறு அள விட்டறிதல் கூடும் என்று வியந்து பாராட்டினார்கள்.

சென்னையிலும் சிதம்பரத்திலும் இருந்து சுவாமிக ளிடத்து முறையாகப் பயின்று தமிழ்ப் புலமை பெற்றுத் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த மாணாக்கர் பலராவர். சென்னை க. வ. திருவேங்கட நாயுடு, சிதம்பரம் வெ. தில்லைநாயக முதலியார், சோ. குமார வீரையர், சிதம்பரம் மௌன சுவாமிகள் மடாலயத்தில் ஆறும்பட்டத்திற்கு வந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ செல்லப்ப சுவாமிகள், இம்மடாலயத்து அடியார் களில் ஒருவராய் வீரைய அடிகள் என வழங்கப் பெற்ற அருணாசல சுவாமிகள், சூரியனார் கோயில் ஆதீனத்தில் துறவு பெற்றுச் சிதம்பரத்தில் இருந்த இலக்கணம் முத் துக்குமாரத் தம்பிரான் சுவாமிகள், பு. வே. சுப்பராய

முதலியார் என்போர் சுவாமிகள் மாணுக்கர்களிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர்.

இவ்வாறு சைவமும் தமிழும் தழைத்து வளரத் தம் புலமைத் திறத்தால் பெருந்தொண்டாற்றிய சுவாமிகள் சென்னையில் தங்கித் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றை அச்சிடும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்து உடற்பிணிக்கு மருத்துவம் செய்துகொண்டிருக்கும் நிலையில், பராபவ ஆண்டு வைகாசி 17-ஆம் நாள் புதன்கிழமை (30—5—1906) காலை 10 மணிக்குச் சிவலிங்க ஐக்கியமாயினுர்கள். சுவாமிகளது திருமேனி அவர்தம் மாணவர்களால் திருவொற்றியூரில் பட்டினத்தடிகள் சந்நிதிக்கு வடபுறத்தில் சமாதி செய்விக்கப்பெற்றுள்ளது.

நால்வர் நான்மணிமாலை விருத்தியுரை

உரைச் சிறப்பு

வித்துவான். க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள்,
ஆசிரியர்,
தமிழாராய்ச்சித்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

செஞ்சொற் கவியின்பத்திற்குச் சிறந்த இலக்கிய மாகத் தேனினுமினிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களை இயற்றிய அருட்பாவலர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆவர். அவர்கள் அருளிய பனுவல்களுள் நால்வர் நான்மணிமாலையும் ஒன்றாகும். இப்பனுவல், தமிழ்த் திருநாட்டிலே தமிழ்மக்களது பெருந்தவப் பயனாகத் தோன்றித் தேவாரம் திருவாசகம் ஆகிய தமிழ்மறைகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்க வாசகர் ஆகிய அருளாசிரியர் நால்வரையும் போற்றிப் பரவுவதாகும். இந்நூல், சிவநெறிச் செல்வர்களாகிய அப் பெருமக்கள் நால்வரும் நம் செந்தமிழ் நாட்டில் உலகநலங் கருதி நிகழ்த்தியருளிய அருட்செயல்களையும் அவர்களது அருள்வாழ்வினாலும் அன்னோர் அருளிச்செய்த திருமுறை களாலும் இந்நாடு பெற்ற பெருநலங்களையும் சுருக்கமும் தெளிவும் பொருந்த விரித்துரைக்கின்றது. நால்வகை மணிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே பொருந்தி விளங்கக் கோவையாகக் கோக்கப்பெற்றதொரு மணிமாலை நான்மணிமாலை எனப்படும். அதுபோன்று வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம், அகவல் என்னும் நால்வகைப் பாக்களாலும் முறையே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சைவ சமயகுரவர் நால்வரையும் துதிக்கும் முறையில் அந்தாதி

யாகத் தொடுக்கப்பெற்ற நாற்பது பாமணிகளையுடைய சொன்மாலையாக அமைந்தமையால் இந்நூல் நால்வர் நான்மணிமாலை என்னும் பெயருடையதாயிற்று.

இந்நூல், சைவசமய ஆசிரியர் நால்வரின் பெருஞ் சீர்த்திகளையெல்லாம் ஒவ்வோராசிரியர்க்கும் உரியவகை யிற் பாட எடுத்துக்கொண்ட செய்யுள்யாப்புக்கு இணங் கும் அளவு சுருங்கச்சொல்லல் முதலிய அழகெலாம் நிரம்பத் தொகுத்துக் கூறுதலின் அடியளவாற் சுருங்கிய தோற்றமுடையதாயினும், நால்வர் வரலாறுகளிலும் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருட்பாடல்களிலும், அவற்றை யடுத்துத்தோன்றிய ஏனைய சைவத் திருமுறை களிலும் அமைந்துள்ள அரியபல வுண்மைகளையெல்லாம் இனிதின் விளங்க வுணர்த்தும் ஆற்றலுடையதாய்த் திகழ் கின்றது. சிறிய கண்ணுடியகத்தே பெரியமலையின் தோற்றம் முழுவதும் செவ்வையாகச் செறிந்து இனிது விளங்குமாறுபோல, அடியளவாற் சிறிய இந்நூலகத்தே சைவத்திருமுறைகளின் அரும்பொருள் நலங்களெல்லாம் செவ்வையாகச் செறிந்து இனிது விளங்கும்வண்ணம் இப் பிரபந்தம் அமைந்திருத்தலால் சிவஞானபோதமென்னும் செந்தமிழ் நூலுக்குப் பேருரை வரைந்த மாதவச் சிவஞானசுவாமிகள் நால்வர் நான்மணிமாலையாகிய இந் நூற் சுவடியினை எப்பொழுதும் தம் கையகத்தகலாது கொண்டு இந்நூற் பொருளையும் சுவடியையும் சிந்தை யிலும் சென்னியிலும் வைத்துப் பேணிப் போற்றிவந்தார் கள் என்றதொரு செவிவழிச் செய்தி வழங்குகின்றது. திருவாசக வியாக்கியானம் எழுதிய சீகாழித்தாண்டவ ராயர், 'செடியாராக்கை' என்னுந் திருப்பாடலுரையில் "சிவலோகமும் சிவனையும்கண்ட இன்பத்துக்கு மேலான இன்பம் திருவடியாகும். அவர்கள் வாழும் சபையும் அத்தகையதே என அருளியதை நால்வர் நான்மணிமாலை அநுபூதியால் காண்க" எனக் குறிப்பிடுதலால், நால்வர் நான்மணிமாலை யென்னும் இப்பனுவலுக்கு அநுபூதியுரை யொன்றும் அவர் காலத்தில் வழங்கியதாகத் தெரிகிறது.

வடநூற் கடலும் தென்றமிழ்க்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த மாதவச்சிவஞான சுவாமிகளின் நெஞ்சத்தினைப் பிணித்த பெருமைவாய்ந்த நால்வர் நான்மணிமாலைக்கு அந்நூலின் சொற்பொருட்சுவை நலத்தினை இனிது புலப்படுத்தும் முறையில் விரிவுரையொன்று இயற்றப்பெறுதல் இன்றியமையாத தாயிற்று. இப்பணியின் இன்றியமையாமையினை நன்குணர்ந்த சிதம்பரம் ஈசானியமடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அவர்கள் இப்பனுவலுக்கு நுட்பமும் தெளிவும் பொருந்தச் சிறந்ததொரு விருத்தியுரையினை இயற்றி கி. பி. 1896-ஆம் ஆண்டில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவ்விருத்தியுரையானது திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரையினைப்போன்று தெளிபொருளும் பதசாரமும் இலக்கணக் குறிப்பும் பெற்றும், சிவஞான சுவாமிகள் உரைநடையினைப்போன்று சித்தாந்த சாத்திர நுட்பங்களையும், அவற்றுக்குரிய மேற்கோள்களையும் தன்னகத்தே கொண்டும், பொருளகலங்காட்டி அணிநலம் அமைய அழகியதோர் விரிவுரைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றது.

இவ் விருத்தியுரை யாசிரியராகிய இராமலிங்க சுவாமிகள், பரிமேலழகர் சிவஞானமுனிவர் முதலிய முன்னோர்களின் உரைகளையெல்லாம் நன்குபயின்று தேர்ந்த பேரறிஞர்; குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாசர் ஆகிய இரு பெருமக்கள் இயற்றிய பிரபந்தங்களை இன்றியமையாத பொருள் விளக்கங்களுடன் திருந்திய முறையில் முதன் முதல் அச்சிட்டுத் தமிழகத்தார்க்கு உபகரித்த பெரு வள்ளல்; சைவசமயத் தோத்திர சாத்திர புராணங்களையெல்லாம் நன்குபயின்று தெளிந்த பெரும்புலவர்; மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்களுக்கு முன்னரே தமிழ்ப் பனுவல்களைத் திருந்திய முறையில் விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் அச்சிடும் பணியை மேற்கொண்டு வழிவகுத்த உரவோர்: புதிய சில பனுவல்களை இயற்றித் தமிழ்த் தாய்க்கு அணிந்த செந்தமிழ்க் கவிஞர்; மெய்ந்நூல்களைக் கற்றவண்ணமே திருவருள்நெறியினைக் கடைப்பிடித்துச்

செந்தமிழும் சிவநெறியும் வளரப் பெருந்தொண்டாற்றிய சீலமுடைய செந்தமிழ் முனிவர் ஆவர்.

செல்வன் கழலேத்தும் திருவருட்செல்வம் வாய்க்கப் பெற்ற தவச்செல்வராகிய இப்பெரியார், பரிமேலழகர், சிவஞானமுனிவர் முதலிய முன்னைய ஆசிரியர்களின் உரைகளையெல்லாம் நன்குணர்ந்து அன்னோர் அறிவுறுத்திய அரும்பொருள் விளக்கங்களையும் கூர்ந்து சிந்தித்து அவ் விளக்கங்கள் இக்காலத்தவர்க்கும் இனிது விளங்கும் வண்ணம் எளியநடையில் சிறந்த மேற்கோள்களுடன் நால்வர் நான்மணிமாலையின் விருத்தியுரையினை இயற்றியிருப்பது அறிஞர்களால் வியந்து பாராட்டத்தக்க சிறந்த புலமைத் திருத்தொண்டாகும்.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பை யில’ எனவரும் திருக்குறளுரையில் ‘இடும்பை’ என்பதற்குப் பிறவித் துன்பங்கள் எனப் பொருள் வரைந்த பரிமேலழகர், “பிறவித் துன்பங்களாவன தன்னைப்பற்றி வருவனவும் பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையான் வருந்துன்பங்கள்” என விளக்கமுங் கூறினர். ஆயினும் இவ் விளக்கத்தைக்கொண்டு இக்கால மாணவர்களுக்கு மூவகைத் துன்பங்களும் இன்ன இன்ன எனத் தெளிவாகக் கூறி விளக்குதற்குச் சிறிது சிரமமாகவே யுளது. இவ்விளக்கத்தினை மேலும் தெளிவுபடுத்தும் முறையில் நால்வர் நான்மணிமாலை விருத்தியுரையாசிரியர் விளக்கம் தந்திருப்பது சிந்தித்துணரத்தக்கதாகும்.

மேற்குறித்த மூவகைத் துன்பங்களையும் ஆதிபௌதிகம், ஆதியான்மிகம், ஆதிதைவிகம் என வழங்குபவர் வடநூலார், “இவற்றுள் ஆதிபௌதிகமாவது—சடம் வாயிலாக வருவது, ஆதியான்மிகமாவது—சடத்தோடு கூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவது, ஆதிதைவிகமாவது—ஒரு வாயிலானன்றித் தெய்வந்தானே காரணமாக வருவது” எனவும், “ஆதிபௌதிக முதலியவற்றை,

"பனியால் இடியாற் படர்வாடை யினுந்
துனி,தென் றலினுஞ் சுகமும்—தனையனைய
நீரினும் இன்பின் னலுநெருப்பி னுந்துயரின்
போரிற் பவுதிகமா கும்"

"தன்னாற் பிறராற் றனக்குவரும் திங்குநலம்
இன்னா விலங்கரவம் தேளெறும்பு—சென்முதனீர்
அட்டை,அல வன்முதலே மீனரவம் ஆதியினும்
கட்டமுமிங் கான்மிகமே கான்"

"கருவிற் றுயர்,சனிக்குங் காலத்துயர்,மெய்
திரைநரைமூப் பிற்றிளைத்துச் செத்து—நரகத்தின்
ஆழுந்துயர்,புவியை ஆளின்பம் ஆதியெலாம்
ஊழுதவு தைவிகமென் றோர்"

என்பதனானும் அறிக' எனவும் இவ் விருத்தியுரையாசிரியர் தமிழ்ப் பழம்பாடல்களை மேற்கோளாகக் காட்டி விளக்கியுள்ளமை காணலாம்.

எனவே, பனி மழை காற்று முதலிய பூதசம்பந்தத்தால் உளவாம் துன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம் எனப்படும் என்பதும், மக்களாகிய தம்மாலும் பிறராலும் விலங்கு பாம்பு தேள் முதலிய அஃறிணையுயிர்களாலும் உளவாகும் துன்பங்கள் ஆதியான்மிகம் எனப்படும் என்பதும், மேற்குறித்தவண்ணம் ஐம்பெரும் பூதங்களையோ உடலோடு கூடிய உயிர்த் தொகுதியையோ வாயிலாகக் கொள்ளாமல், உயிர் கருப்பையினுள் இருக்கும்பொழுது ஏற்படும் இயற்கைத் தொல்லைகளாலோ எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பாகவுள்ள நரை திரை மூப்பு முதலியவற்றாலோ உண்டாகும் துன்பங்களும் வாழ்க்கையில் தன்னியல்பாக ஏற்படும் ஆட்சி அதிகாரம் முதலிய நலங்களும் ஆதிதைவிகம் எனப்படும் என்பதும் ஆகிய இந்நுட்பத்தினை நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளச் செய்தபெருமை இவ் விருத்தியுரையாசிரியரின் தனிச் சிறப்பாகும். இவ்வாறே இவ் விருத்தியுரையில் ஆங்காங்கே அரிய பொருள் விளக்கங்கள் பல இடம்பெற்றிருத்தல் உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியதாகும்.

கற்பனைக் களஞ்சியம் எனப் போற்றப்பெறும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய நாற்பது செய்யுட்களால் இயன்ற நால்வர் நான்மணிமாலைக்கு விரிவுரை காணப் போந்த சிதம்பரம் ஈசானியமடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அவர்கள் ஏறக்குறைய அறுபது நூல்களிலிருந்து முந்நூறு செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் காட்டி இந்நூலின் சுவை நலங்களை இனிது புலப்படுத்தியிருப்பது நவில் தொறும் சுவைநயங் கண்டுமகிழும் புலவர் பெருமக்களுக்கு இனியதொரு நல்விருந்தாகும். அடிகள் காட்டிய மேற்கோள்களிற் சிலவற்றுக்கு இடம் விளங்கவில்லை. வியஞ்சகம்—விளக்கும்பொருள், அமலை—மலரகிதையாகிய சிவசத்தி, சமலை—மலசகிதையாகிய ஆன்மசத்தி, என்றாங்கு இவ்வுரையில வரும் வடசொற்களின் பொருள் விளக்கப் பகுதிகள், விருத்தியுரையாசிரியரது வடமொழிப் பயிற்சியையும் அரிய சொற்பொருள்களையும் எளிதின் விளங்கவுணர்த்தும்; உரையாசிரியரது ஆற்றலையும் நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும். செந்தமிழ் நலம்சிறந்த இவ்விருத்தியுரையினைத் தமிழ் மாணவர்கள் நன்குகற்றுப் பயன் பெறுவார்களாக.

நூலாசிரியர்

ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் துதி

புனையெழில் வடிவினு ளோர் பொதுமகட் கண்ட மைந்தர்
மனமெனப் புலவர் நெஞ்ச மருளுமின் றமிழ்ப்பா மாலை
சினவிடை யவற்கே சாத்துஞ் சிவப்பிர காச னென்னு
முனைவனெம் மடிகள் பாத முளரிகள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

சீகாளத்திபுராணம். பாயிரம். கஎ.

உரையாசிரியர்

ஸ்ரீ இராமலிங்க சுவாமிகள் துதி

விராய சீர்த்திசால் பரசிவ முதல்வனே விழைவாற்
றராத லத்துயர் வுறுத்திய தெய்வதத் தமிழை
விராம யத்துணர் வுறவுளங் கொளீஇத்தலை யிறுக்கும்
இராம லிங்கவெம் மடிகளி னடிகளைத் தெடுப்பாம்.

சிதம்பரம். வெ. தில்லைநாயக முதலியார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலிய மூவரு மருளிச்செய்த நூல்கள்

இருபத்தெண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

தெருள்சிவப் பிரகாச வடிகளரு ளியநூல்கள்
சீர்ச்சோண சைல மாலை
செந்திலந் தாதிவெங் கைக்கோவை வெங்கைக்
கலம்பகம் வெங்கையி னுலா
செப்பரிய வெங்கையி னலங்கார மேசிவப்
பிரகாச நல்வி காசஞ்
சேர்தர்க்க பரிபாஷை நால்வர்நான் மணிமாலை
நிரிபில்சத மணிமா லையே

யருளூறுஞ் சிவஞானி நெஞ்சுவிடு தூதுதா
லாட்டுபிள் ளைத்தமிழ் கலம்
பகமொடும் பள்ளியி னெழுச்சிகூ வப்புரா
ணம்பிரபு லிங்க லீலை
யமையும்வே தாந்தசூ டாமணி சித்தாந்த
சிகாமணிநல் பழமலை யினந்
தாதிபிட் சாடன நவமணி மாலையுட
னறைகொச்ச கக்க லிப்பா

மருளதனை மாற்றுபெரி யம்மைக் கலித்துறை
வளர்நெடு விருத்தம் யேசு
மதநிரா கரணநன் னெறியோடு சிவநாம
மகிமைதல வெண்பா முறை
வதியிஷ்ட லிங்கவபி ஷேகமா லையுநெடுங்
கழிநெடில் குறுங்கழி நெடில்
மாநிரஞ் சனமாலை கைத்தல மாலையா
மற்றுவே லையர் நூல்கள்

வெருளில்கைத் தலமாலை நல்லூர்ப் புராணமலர்
விரிபாரி சாத லீலை
விரசிங் காதன புராணமயி லாசல
விரட்டைமணி மாலையோ டுலா
மிளிர்குகை நமச்சிவா யர்லீலை கருணைப்ர
காசர்நா லிஷ்ட லிங்க
விதியகவல் சீகாளத் திப்புரா ணந்தனை
விரித்தனரிம் மூவரு மரோ.

——

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சமயாசாரியர்களாகிய

நால்வர் நான்மணி மாலை

விருத்தியுரை

செந்தமிழ்த் திருநாட்டிலே தெய்வத் திருவருளுரு வாய்த் தோன்றித் தக்கார்க்கும் தகார்க்கும் சைவநெறி பாலித்துச் சன்மார்க்கமுடையராகிய சைவ சமய குரவர் களின் அற்புதமகிமைகளை அனைவருமுணரத் தெள்ளிய தமிழ்ச் செய்யுளிற் செவ்விதிற்றெருட்டித் துதிப்பான் றொடங்கிய இவ்வாசிரியர் சாக்கிரத்தே நிருமலதுரியா தீதத்தைப் புரியுந் தமக்கு இடையூறு சிறிது மெய்தாமை அறிந்தாராயினும் ஆன்றோராசாரம் பாதுகாத்தற் பொருட்டும் மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும் முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய விநாயகரை வாழ்த் துவதாகிய மங்கல வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

காப்பு

எப்போ தகத்து நினைவார்க் கிடரில்லை
கைப்போ தகத்தின் கழல்.

(இதன் பொருள்) கைப்போதகத்தின் கழல் - துதிக் கையையுடைய யானைமுகக் கடவுளின் துணையடிகளை, எப் போதகத்தும் நினைவார்க்கு இடர் இல்லை - எக்காலத்தினுள் ளும் இடையறாது தியானிப்பார்க்குப் பிறவித்துன்ப மில்லை என்றவாறு.

(விளக்க உரை) வாழ்த்தல் வணங்கல் பொருளியல் புரைத்தலென்னும் மூவகை வாழ்த்துள் இது பொருளியல் புரைத்தநதென்பது. நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் உண்ணல் உவத்தல் முதலிய காலமனைத்தினுள்ளுமென்பார் எஞ்சாமைப் பொருள்பட எப்போதகத்துமென்றார். அகம் ஏழனுருபுமாம். உம்மை முற்றும்மை. எப்போதும் அகத்து நினைவார்க்கிடரில்லையென உம்மை பிரித்துக் கூட்டி உரைப் பினும் அமையும். விலங்கினுள் யாளியும் அஸ்தமுடைத் தேனும் அஸ்தியெனப் புகழப்படுவது யானையொன்றே யாகலின் அச்சிறப்புத் தோன்றக் கைப்போதகமென விதந் தார்; அது, நினைவார்க்கிடரில்லை யென்னுங் குறிப்பான் யானை முகக் கடவுளை ஈண்டுணர்த்திற்று. கழலென்னும் சாதி யொருமை இரண்டனுருபு ஈற்றிற்றொக்கு நின்றது.

"ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகா விறுதியான" (தொல்...சொல்)
என்பதோத்தாகலின்.

நினைவார்க்கிடரில்லை முக்கரணங்களுள் மனம் சிறத்தலின் என மனத்தின்மேல் வைத்துக் கூறினரேனும், வாக்காற் றுதிப்பார்க்கும் காயத்தால் வழிபடுவார்க்கும் இடரில்லையென் பதூஉம் இனம்பற்றிக்கொள்க.

இனி, அணுகக் கிடந்த துன்பங்கள் அண்ணலருட்பார்வை யான் இடைவிடாத் தியான முதிர்ச்சியுடையாரை அணுக மாட்டாமையானும் வேறு பற்றுக்கோடின்மையானும் விளக் கின்முன் இருள்போற்கெடுதலும், அவர்மாட்டு அவ்வருள் நிலைபெறுதலான் அத்தியான முதிர்ச்சி முன்னர்க் காமவெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் காட்டுத்தீமுன் பஞ்சுத் துய் போலழிதலின் அவை காரணமாக இருவினைகளை இயற்றுமை பற்றி மேல்வரக்கடவ துன்பங்களிலவாதலும் உண்மையே: இங்ஙனம் முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர் பறுத்தார்க்கு எடுத்தவுடம்பும் அது முகந்துள்ள வினைப்பயன்களாகிய பிரார்த்தமு மிருத்தலரான் இடரில்லையென்பது எங்ஙனம் பிற வெனின்,—பிராரத்த மிருத்தலின் ஒரோவழி வேதனை பற்றி துறக்கப்பட்ட புலன்கண்மேற் பழைய பயிற்சி வயத்தால் நினைவு செல்லும்: அங்ஙனஞ் செல்லுதலான் இடருண்டா மேனும் கைப்போதகத்தின் கழல்களை இடைவிடாது பாவித் தலான் அவாவறுதலின் அது காரணமாக வரும் இடரு மொழிதல் பற்றி இல்லையென்றாரென்க.

அணுகக் கிடந்த துன்பமாவன - பிறவி அநாதியாய் வரு **தலின் உயிரால்** எல்லையின்றி யீட்டப்பட்ட வினைப் பயன்களுள்

இறந்த உடம்புகளான் நுகர்ந்தனவும் பிறந்த வுடம்பான் நுகர்ந்து நின்றனவு மொழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தன: இவற்றைச் சஞ்சிதமென்ப. வரக்கடவ துன்பங்களாவன - காமவெகுளி மயக்கங் காரணமாக இயற்றப்படும் இருவினைகளான் எய்தற்பாலன: இவற்றை ஆகாமியம் என்ப.

எனவே, மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் முக்கரணங்களான் ஈட்டப்படும் இருவினைகளும் ஈட்டப்படுங்காற் றூல கன்மமாய் ஆகாமியமெனவும், பின்னர்ப் பக்குவமாங்காறும் சூக்கும கன்மமாய்ச் சஞ்சிதமெனவும், பயன்படுங்கால் ஆதி பௌதிகம் ஆதியான்மிகம் ஆதி தைவிகமென்னும் முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டுப் பிராரத்தமெனவும் பெயர்பெறும் என்பதூஉம், அவற்றுள், ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள் அண்ணலருளான் இல்லையாகப் பிரார்த்தமொன்றும் அநுபவித் தொழிக்கற்பாலதென்பதூஉம், அதுவும், இடைவிடாப்பாவனையான் அவா வறுதலின் வாதிப்பதன்றென்பதூஉம், வாதித்தலறவே, கைப்போதகத்தின் கழல்களையெய்தி என்றுமொரு பெற்றித்தாய நிரதிசயவின்பம் பெற்று வாழ்தல் ஒருதலை யென்பதூஉங் கருத்தாகக் கொள்க. ஆதி பௌதிகமாவது - சடம் வாயிலாக வருவது' ஆத்தியான்மிக மாவது - சடத்தோடுகூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவது. ஆதிதைவிகமாவது - ஒருவாயிலானன்றித் தெய்வங்காரணமாக வருவது.

சஞ்சித காமியங்கள் அண்ண லருளா னகலுதலை,

“ தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே ”

திருமந்திரம். ஞானிசெயல் - உ.

என்பதனானும், ஆதிபௌதிக முதலியவற்றை

“ பனியா லிடியாற் படர்வா டையினுந்
துனிதென் றலினுஞ் சுகமுந்—தனையனைய
நீரினு மின்பின் வலுநெருப்பி னுந்துயரின்
போரிற் பவுதிகமா கும்.

தன்னூற் பிறராற் றனக்குவரும் நிங்குகல
மின்று விலங்கரவந் தேளெறும்பு—சென்முதனி
ரட்டையல வன்முதலை மீனரவ மாதியினு
கட்டமுமிங் கான்மிகமே காண்.

கருவிற் றுயர்சனிக்குங் காலத் துயர்மெய்
நிரைநரைமூப் பிற்றிளைத்துச் செத்து—நரகத்தின்
ஆழுந் துயர்புவியை யாளின்ப மாதியெலாம்
ஊழுதவு தைவிகமென் றோர்.'' என்பதனானும்,

எப்போதும் நினைத்தல் வேண்டும் என்பதனை,

"நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநினை
யென்றுஞ் சிவன்றா ளிணை,"
வருத்தமற வுய்யும்வழி. கரு

என்பதனானும், இடைவிடாப்பாவனையான் அவா வறுதலை,

"தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.'' திருக்குறள். ௩௬௪

என்பதனானும், மூவகைத்துன்பமும் இலவாதலை,

"வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில.'' திருக்குறள். ௪

என்பதனானும் அறிக.

"என்னரே யாயினும் யாவதொன் றெண்ணுதன்
முன்னரே யுனதுதாள் முடியுறப் பணிவரேல்
அன்னர்தம் சிந்தைபோ லாக்குதி யலதுனை
உன்னலார் செய்கையை யூறுசெய் திடுதி.''

கந்தபுராணம். கயமுகனுற்பத்திப்படலம். ௧௫௨

எனச் சிவபிரானருளியவாறு வழிபடுவார்க்கு விக்கினங்களை அகற்றியும் வழிபடார்க்கு அவற்றை ஆக்கியும் விக்கினேசுரரெனத் திருநாமம் பெற்று விளங்கலின், இக்கடவுள் வாழ்த்து முன்னர்க் கூறுவது முறைமையாத லுணர்க.

நூல்

பூவான் மலிமணிநீர்ப் பொய்கைக் கரையினியற்
பாவான் மொழிஞானப் பாலுண்டு—நாவான்
மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்த்தபிரான் றண்டை
வெறித்தண் கமலமே வீடு.

(இ - ள்) பூவான் மணிநீர் மலி பொய்கை கரையின்- (சீகாழித்திருப்பதியிலே,) செந்தாமரை மலர்களோடு முத்துக்களும் நீரும் செறிந்த பிரமதீர்த்தக் கரையிலே, (பிராட்டியாரருளிய)—இயல் பாவால் மொழி ஞானப் பால் உண்டு - இயற்பாவால் துதிக்கப்படும் ஞானப்பாலை இனிதருந்தி, நாவால் மறித்து - அதனை நாவினாலே தடுத்து, எம் செவி அமுதாய் (இயற்பாவால்) வார்த்த பிரான் - எங்களுடைய செவியமுதமாக இயற்பாவினு லொழுக்கிய ஆளுடைய பிள்ளையாரது, தண்டை வெறி தண் கமலமே வீடு - தண்டையும் நறுமணமும் தன்மை யும் வாய்ந்த செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளே எமக்குப் புகலிடம். எ - று.

(வி - ரை) இவ் வாளுடைய பிள்ளையார் அம்மே அப்பா வென்றழுது ஞானப்பால் பெற்றது தம்பசி தீர்தற் பொருட் டன்றித் தரணியில் வேதநெறி முதலிய விர்த்தித்தற்கே யாக லின் அதனை யுட்கொள்ளாது சொல்லுருவாய்த்திரள நாவினுற் றிரட்டின ரென்பார், 'நாவான் மறித்து, என்றும், பாலின் செறிவு அமுதமே யாகலின் ஞானப்பாலின் றிரள்வாகிய தோடு டைய செவியன் முதலிய சொரூப விலக்கண வாக்கியங்களை அமுதென்பார், அவை செவியானுகரப்படும் சுருதியாய் நுகர்ந் தார்க்கு மிர்தத்தை நீக்கி நிரதிசய இன்பம் பயத்தலின், 'செவியமுது, என்றும், இவர் முருகக் கடவு ளவதார மெனப் பல புராணங்களும் அருணகிரிநாதர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் முதலிய ஆன்றோர் துதிகளும் பெரிது முழக்கலின் எவரினும் தலைமைபெற்றவர் என்பார், பிரான், என்றும் எவர்க்கும் சென்மவெப்பகலத் தெய்வ மணங்கான்று திகழ்ந்து குளிர் செய்வ வென்பார், திருவடிகளைக் 'கமலம், என்றும், இவை எளிதிற் சிவப்பேறளிப்பன வென்பார், காரணத்தைக் காரிய மாக வுபசரித்துக் கமலமே வீடு, என்றுங் கூறினர்.

இப்பிரபந்தம் அந்தாதித் தொடராகலின் ஆதியில் மங்கலமாகத் தொடங்கிய பூவெனப்படுவது அந்தத்திற்கூறிய பொறிவாழ் பூவேயாம். ஆறுருபு உடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது; "அறத்தான் வருவதே யின்பம்" திருக்குறள். ௩௯ என்புழிப்போல. சலசம் தலசம் என்னும் இருவகை முத்தினுள் ஈண்டுக் கூறியவை சலசம். சலசமாவன—தாமரை இப்பி சங்கு முதலியவற்றிற் சலசம்பந்தத் துதிப்பன. தலசமாவன-கரும்பு மூங்கில் கமுகு முதலியவற்றிற் றலசம்பந்தத் துதிப்பன. பூவான் மலிந்த மணியெனினும் பொருந்தும். மொழியப்படுவெனற்பாலது செயப்பாட்டு வினைப்பொருளுணர்த்தும் படுவிகுதி தொக்கு மொழியென நின்றது. இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலார் நயக்கு என்பர். அல்லதூஉம், இப்பிள்ளையாரருளியது.

"எல்லையிலா மறை முதன்மையுட னெடுத்த எழுதுமறை"
பெரியபுராணம். சம்பந். ௭௬

ஆகலின், மொழி யென்பதனை ஏதுப்பொருள் விரியநின்ற வினைத்தொகையாக்கி, வேதார்த்தம் என்பதனை அவாய் நிலையான் வருவித்து, வேதார்த்தங்களை இயற்பாவான் மொழிதற்கேதுவாகும் ஞானப் பாலெனப் பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று. ஞானப்பால்—ஞானமயமாகிய பால்.

ஞானமாவது - பதிபசு பாசங்களை உள்ளவாறுணரும் உண்மை யுணர்ச்சி. அது, அபரம் பரமென இருதிறப்படும். அபரமாவது வேதாகமங்களின் ஆராய்ச்சியுணர்வு. பரமாவது-அதனாற் பெறப்படும் அநுபவவுணர்வு. அற்றேல், சிவஞான சித்தியினும் சிவஞான தீபத்தினும் முறையே, "கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை கிளர்த்தலென ஈரிரண்டாம் கிளக்கின் ஞானம்...

எனவும்,

"தெரிவரிய ஞானமுநா லாகுங் கேட்டல்
சிந்தித்தல் தெளிதலுயர் நிட்டை யென்றே..."

எனவும், ஞானம் நான்கென நவில்வ தென்னை யெனின்,—அபரம் கேட்டல் சிந்தித்தல்களாற் பெறப்படுவதூஉம், பரம் தெளிதல் நிட்டை கூடல்களாற் பெறப்படுவதூஉம் ஆகலின் என்க.

மறித்தல் திரள்வித்தலின் மேற்று-எம் என்றது இத்தமிழ் வேத சிரவணம் செய்வோரனைவரையும் உளப்படுத்தி நின்றது. அஞ்செவியென்பது பாடமேல் பிள்ளையார் தம் பாடல்

பரமர் பாற் செல்லு முறையாகத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்துப் பாடினாராகலின் அப்பரமர் அகஞ்செவி நுகரமுதாக வென்க. பிறர் அகஞ்செவியுமாம். அமுது அமிர்தம் என் பதன் மரூஉ; ஆய் செயவெனச்சத்திரிபு. ஞானப்பாலை அவர் நுகர்தற்குப் பொன்வள்ளம் கருவியாதல்போல, அதனை அமுதாகப் பிறர்நுகர்தற்கு இயற்பா கருவியாயினமையின் இயற்பாவாலென்பது வார்த்த வென்புழியுங் கூட்டப்பட்டது. வாயமுதைச் செவியமுதாக வார்த்தமை அந்நியதா கர்த்திருத்துவம். இதனியல்பு முன்னர் விரிக்கப்படும். தன்டையுடைய கமலம் எனவும் இரட்டுற மொழிதற் பொருள் பயக்கும் உடைய என்னும் சொல் எஞ்சிற்று. ஏகாரம் தேற்றம். விடு—விடுதல்; அது பந்த நிவர்த்தி: விடுதலை யானடையப்படும் சிவப்பேற்றை வீடென்றுபசரித்தார்.

ஞானம் இருவகை யாதலை,

"இயம்பிய ஞானமோ ரிருவ கைப்படும்
பயன்றரு மபரமும் பரமு மென்னவே
நயன்றரு கலைகளே யபர ஞானமாம்
உயர்ந்திடு பரஞ்சொலின் உணர்வென் றோதுவார்"

சதமணிமாலை. சாயம்புகுத்திரப் பொருள். ச

என்பதனானும், இறைவி தனப்பால் இயற்பாவாற் றுதி பெற்றமையை

"...முத்தமுலை செப்புவதெ னக்களிறு பிற்குமரன்
முற்புதல்வர் துய்த்த வமுதால்
அத்தலைமை பெற்றனர திற்றிவலை கிட்டினுமென்
அற்பவுயிர் முத்தி பெறுமே.

தருணமங்கலை யுனதுசிந்தைத மைந்தபாலமு தாறினு
லருணகொங்கையி லதுபெருங்கவி யலைநெடுங்கட லாகுமே
வருணநன்குறு கவுணியன்சிறு மதலையம்புயல் பருகியே [ததே"
பொருணயம்பெறு கவிதையென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்

சௌந்தரிய லகரி எக—எச.

என்பதனானும், வேத முதலிய விர்த்தித்தற்கே அமுதமையை

"வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்"
பெரிய புரா. சம்பந். க

எனபதனானும், சொரூப இலக்கணங்களை,

"தோடுடையசெவி யன்விடை யேறியோர் தூவெண்மதி
[சூடிக்
காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங்கவர் கள்வன்
ஏடுடையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்தவருள் செய்த
பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மானிவ னன்றே"
தேவாரம்—திருஞா—திருப்பிரமபுரம்.

என்பதனானும், சிவப்பேறு எளிதி னளித்தலை,

"முத்தன்ன வெண்ணகை யார்மயல் மாற்றி முறைவழுவா
தெத்தனை காலமின் றேத்து மவரினு மென்பணிந்த
பித்தனை யெங்கள் பிரானை யணைவ தெளிது கண்டீர்
அத்தனை ஞானசம் பந்தனைப் பாத மடைந்தவர்க்கே.
ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி,

என்பதனானும் அறிக. (க)

வீட்டிற்கு வாயி லெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்த பொது
வாட்டிற்கு வல்ல னொருவற்கு ஞான வமுதுதவி
நாட்டிற் கிலாத குடர்நோய் நினக்குமுன் னல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீயு மவனுமொப் பீரெப் படியினுமே. (உ)

(இ-ள்) வீட்டிற்கு வாயில் எனும் தொடை சாத்து சொல்வேந்த - முத்தியை யடைதற்கு ஏதுவென்றுயர்த்தி மொழியப்படும் தேவாரங்களைச் சிவபிரானுக்களித்த திருநாவுக்கரசு தேவரே! பொதுஆட்டிற்கு வல்லன் - பொதுவிலே நடனம் புரிதலில் வல்ல பெருமான், ஒருவற்கு (நாட்டிற்கு இலாத) ஞானவமுதுஉதவி - ஆளு

டைய பிள்ளையார்க்கு அவனியிலில்லாததொரு அரிய ஞானப்பாலையளித்து, நினக்கு நாட்டிற்கு இலாத குடர் நோய் முன் நல்கினும் - உமக்கு உலகிலில்லாததொரு கொடிய குடர்நோயை முற்கொடுப்பினும், பாட்டிற்கு நீயும் அவனும் எப்படியினும் ஒப்பீர் - திருப்பாடலில் தேவரீரும் அவரும் எவ்விதத்திலும் இணையாவீர் ஆகலின், என் - இங்ஙனம் ஈந்தமையாற் குறைவு யாது? எ - று.

(வி - ரை) இவ்வாசிரியர்

"நில்லாத வுலகியல் கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை
யல்லலெனென் றறத்துறந்துஞ் சமயங்க ளானவற்றின்
நல்லாறு தெரிந்துணர நம்பரரு ளாமையினாற்
கொல்லாமை மறைந்துறையும் அமண்சமயங் குறுகினார்.

பெரியபு—திருநா-ந௪

ஆகலின் இங்ஙனமே மற்றைச் சமயங்களிற் புக்கு இடர்ப் படாது தாம்பெற்ற பேறு உலகமெலாம் பெறுவான் அவ்வச் சமயங்களினிழிவையும் சைவசமயத்தின் உயர்வையும் ஆங் காங்கு உள்ளவாறுணர்த்தி வைத்தருளினாராகலின், இவரருளிய தேவாரம் ஒவ்வொன்றும் வீட்டுநெறிக் கேதுவாயிற்றென்பார், 'வீட்டிற்கு வாயிலெனுந்தொடை' என்றும், இயக்கினன்றி ஆன்மாக்களுக்குத் தாமே இயங்குவதின்மையின் ஆடுவார் போன்று பொதுநிலையினின்று அவற்றை ஆட்டுவிப்பவரென் பார், 'பொது ஆட்டிற்கு வல்லன்' என்றும், இக்குடர்நோய் கடுங்கனல் போல அடுங்கொடியதென்பார், 'நாட்டிற்கிலாத குடர்நோய்' என்றும், பொதுவிலிருந்தும் எல்லாம்வல்ல தாம் வேறு இனியவகையின் ஆட்கொளலின்றிக் குடர்நோய் நல்கினரேனும், நீவிரிருவரும் பாடலிலொத்தலின் அந்நல் கலான் அணுத்துணையும் குறைவணுகிற்றில்லை யென்பார், 'நல்கினுமென்' என்றும் கூறினார்.

அற்றேல், சங்கரரென்பார் இங்ஙனம் குடர்நோய் நல்கியது தறுகண்மை யன்றோவெனின்,—அறியாது வினவினாய்:

"தந்தை தாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தஞ்சொ லாற்றின்
வந்திடா விடிலு றுக்கி வளாரினு லடித்துத் தீய
பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகும்
இந்தநீர் முறைமை யன்றோ ஈசனார் முனிவு மென்றும்."

சிவஞானசித்தி - உ-ம் சூத். கக

என்றபடி இவர் சமண் சமயப் படுகுழியினின்றும் விரைந்து மீளுதற்கே விடுத்தமையின் இதுவும் அருட்பெருக்கேயாம் என்க.

திருமறைக்காட்டிலே

"...இரக்கமொன் றிலீர்...சரக்க விக்கதவந் திறப்பிம்மின்"

தேவாரம். திருநா. திருமறைக்காடு கo

எனப்பெரிதும் பெருமானைப் பிரார்த்தித்தவழி, இச்சொல் வேந்தருக்குப் பத்தாவது பாட்டிற் கதவு திறத்தலும் ஞானசம் பந்தருக்கு முதற்பாட்டிற்றானே கதவடைத்தலும் நிகழ்ந்திருக் கப் பாடலின்னை கூறியது மலைவாம் பிறவெனின்,—திருவீழி மிழலையில் சம்பந்தருக்கு வாசிபடுங் காசும் இவ்வாகீச மூர்த்தி களுக்கு வாசியிலாக் காசும் நல்கி, அவரை வாசி தீரப்பாடு வித்து, இவர் பெருமையை விளக்கியாங்கு, திருமறைக் காட்டிலே எடுத்த திருப்பாட்டிற் கதவடைப்பித்ததன்றித், திருவாய்மூரிலும் அவருக்கு முன்னரும் இவருக்குப் பின்னருமா கத் தரிசனம் தந்தளித்து அவர் பெருமையை விளக்கினமையின், மலைவுயாண்டையதென்க.

அற்றேல், இவர்பெருமையைத் தெருட்டுதற்குக் கைத் தொண்டு ஏதுவானாற்போல, அவர்பெருமையைத் தெருட்டு தற்கு ஏது என்னையெனின்,— கதவுதிறக்கப் பாடுவீரென அவரருளுங்கால் நீரே பாடியருளல் வேண்டும் என்னாது, இவர் தாம் முற்பட்டமையே போலும்:

இது,

"...நம்பர்திருவுள்ள மறியாதயர்ந்தேன்..." எனவும்

"...பிழைத்துச் செவ்வி யறியாதே திறப்பித்தேன்" எனவும்

பெரியபுரா-திருநா-உஎகி உஅo—உகூஅ

இச்சொல் வேந்தர் கவலுதலாற் கொள்ளக் கிடப்பதுணர்க.

சேக்கிழார் பெருமானும் இறைவர் திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்த்தது பாடத்சிறப்பின்மையாலன்றென்பார்,

"...பயன் றுய்ப்பான்......"

பெரியபு—திருநா. உகூ அ

என விளக்கி யருளினாராகலின், அவ்வக் காலங்களுக்கியைய, நிமலர் திருவுளப் பாங்கின்படி நிகழும் இத்தகைய நிலைமைகளைப் பற்றி யாம் சிற்றறிவாற் பேதித்து முரணுதற்குரியரல்லே மாகலின் விடுக்க.

வாயில்—ஏது. துதி பெறு நால்வகைச் சொன்மலர் பத்தியிற் பதிய என்சுவைத் தேன்பரவ அணிவாய்ப்பத்திக்கு முழுமையுஞ் சிவமணங்கமழ்தரத் தொக்க அன்பெனு நாரிற் றொடுக்கப்படுவதாகலின் தொடையெனப்பட்டது. துதித்தலைத் தொடையென்பதற்கிணங்கச் சாத்துதலென்றுபசரித்தார். ஆடுவது—ஆன்மாக்களுக்குத்தனுகரண புவன போகங்களை மாயை யாகிய முதற்காரணத்தினின்றும் தோற்றுவிப்பதும், அவற்றை நிலைபெறுவிப்பதும்,அவற்றை முதற்காரணத்திலொடுக்குவதும், ஆன்மாக்களை இருவினைப் பயன்களாகிய போக்கியப் பொருள்களின் அமிழ்த்துவதும், அவ்வான்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கிச் சிவத்தை விளக்குவதுமாகிய பஞ்சகிர்த்திய நடனமாம். இவ்வைந்தனுள் முன்னைய மூன்றும் உடலினும் ஏனையவை உயிரினும் இயற்றப்படுவன. நாட்டிற்கிலாத என்பது தாப்பிசையாய் அமுதினும் நோயினும் இயைந்தது. நல்கினும் என்பதின் உம்மை இழிவுசிறப்பு. எவனென்பது என்னென மரீஇயிற்று. ஆட்டிற்கு நாட்டிற்கு பாட்டிற்கு என்பன வேற்றுமை மயக்கம்.

இறைவ ரிங்ஙனம் நல்கினும், இருவரையும் வழிபட்டுய்தற்குரிய என்தகுதிக்கு நீவிரிருவிரும் எவ்விதத்தும் நிகராவிரென்னலும் ஒன்று. பாடு—தகுதி. என்துதிக்கென்பாருமுளர்; அப்பொருட் சிறவாமையுணர்க. இது ஆட்கொண்ட முறைமையிற் பேதங்கற்பிப்பார்போன்று இருவர் பாடலுக்குமுள்ள அபேதத்தன்மையைப் புலப்படுத்தியபடி.

தொடை விட்டிற்கு வாயிலாதலை,

"புலனொடாடித் திரிமனத்தவர்
பொறிசெய்காமத் துரிசடக்கிய
புனிதநேசத் தொடுதமக்கையர்
புணர்விலுலுற் றுரைசெயக்குடர்
சூலவுருலைப் பிணிகொடுத்தொளிர்
சுடுவெணீறிட் டமணகற்றிய

துணிவினுன்முப் புரமெரித்தவர்
சுழலிலேபட் டிடுதவத்தினர்
உலகின்மாயப் பிறவியைத்தரும்
உணர்விலாவப் பெருமயக்கினை
ஒழியவாய்மைக் கவிதையிற்பல
உபரிபாகப் பொருள்பரப்பிய
அலகின்ஞானக் கடலிடைப்படும்
அமிர்தயோகச் சிவவொளிப்புக
அடியரேமுக் கருளினைச்செயும்
அரையதேவத் திருவடிக்களே.''

திருநாவுக்கரசுதேவர். திருவேகாதசமாலை. க

என்பதனுனும், இயக்கின் அன்றி இயங்குதற் றன்மை யின்மையை,

''என்னை யேதும் அறிந்திலன் எம்பிரான்
தன்னை நானுமுன் னேது மறிந்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யானென் றறிதலும்
தன்னை நானும் பிரானென் றறிந்தனே.''

தேவாரம்-தனித்திருக்குறுந்தொகை.

என்பதனுனும், பஞ்சகிர்த்திய நிலைமையை

''ஏற்றவிவை யரனருளின் திருவிளையாட் டாக
இயம்புவர்கள் அணுக்கள் இடர்க்கடனின்று மெடுத்தே
ஊற்றமிக அருள்புரிதல் ஏது வாக
உரைசெய்வர் ஒடுக்கம்இளைப் பொழித்தல் மற்றை
தோற்றம்மல பாகம்வரக் காத்தல் போகம்
துய்ப்பித்தல் திரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றவரும் அருள்அருளே யன்றி மற்றுப்
புகன்றவையும் அருளொழியப் புகலொணுதே.''

சிவப்பிரகாசம் - பொது.

என்பதனுனும் அறிக.

படியிலா நின்பாட்டில் ஆரூர
நனிவிருப்பன் பரம னென்ப
தடியனேன் அறிந்தனன்வான் தொழுமீசன்
நினைத்தடுத்தாட் கொண்டுமன்றித்
தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பால்
நினக்காகத் தூதுசென்றும்
மிடியிலா மனைகள்தொறும் இரந்திட்டும்
உழன்றமையால் விளங்குமாறே.

(இ - ள்) ஆரூர - நம்பிஆரூரவள்ளலே! வான் தொழும் ஈசன் நினைத்தடுத்து ஆட்கொண்டும் - தேவரும் இறைஞ்சும் சிவபெருமான் தேவரீர் திருமணஞ் செயாத படி தடுத்து அடிமைகொண்டுழன்றமையாலும், அன்றித் தொடி உலாம் மென்கை மடமாதர்பால் நினக்கு ஆக தூது சென்றும் - அன்றியும் வளைகள் சஞ்சரிக்கும் மெல்லிய கரங்களையும் மடமையையும் உடைய பரவை நாச்சியாரும் சங்கிலி நாச்சியாரும் பரிந்து உடன்படத் தேவரீர் பொருட்டுத் தூது நடந்துழன்றமையாலும், மிடி இலா மனைகள் தொறும் இரந்து இட்டு உழன்றமையாலும்-வறுமை இல்லாத வீடுகள் தோறும் அன்னம் ஏற்று அமுதளித்துழன்றமையாலும், நின்படி இலாப்பாட்டில் பரமன் நனி விருப்பன் என்பது-தேவரீரருளும் நிகரற்ற திருப்பாட்டில் அப்பெருமான் அதிக நேசம் உடையர் என்பதை, அடியனேன் விளங்குமாறு அறிந்தனன்-அடியேன் விளங்கும்படி ஆய்ந்தறிந்தேன்; எ - று.

(வி - ரை) இந் நம்பியாரூரர் மற்றைத் தொண்டர் போலாது தொண்டோடு தோழமையும் உடையராகலின் அவ்வுரிமைபற்றி. பத்திரசமேயன்றி ஏனைச்சிங்கார முதலிய ரசங்களும் இவர் திருப்பாட்டில் மிக்குக் குடிகொண்டன என்பார், 'படியிலாப்பாட்டு' என்றும்; வரம்பிலின்பமுடைமையின் ஒன்றினும் வாஞ்சையில்லாத அண்ணலார் நரைதிரை மூப்புமிக்க அந்தணவுருக்கொண்டு தண்டுன்றித் தளர்நடை வாய்ந்து சரி கோவணவுடையராய்க் கண்டோர் நகைக்க வந்து, புத்தூர்க்கும் திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்கு முழன்று, அந்தண ரவை முன்

வல்வழக்கிட்டுச் சாதித்து அடிமை கொண்டதும், திருவொற்றியூரினும் திருவாரூரினும் நாச்சிமாரிருவரையும் நண்ணுவித்தற் பொருட்டு அலகையும் உறங்கும் அர்த்த ராத்திரியில் அடிமலர் சிவக்க ஒருகாலன்றி இருகாற் றூதுழன்றதும், திருக்கச்சூரிலே கடும்பகற் பொழுதில் இடும்பலி வேண்டிச் செல்வர் மனை தொறும் சென்றிரந்தளித்ததும், பாட்டின் விருப்பா னன்றிப் பிறிதொன்றானன் றென்பார், ‘பாட்டி னனிவிருப்பன்’ என்றும், இங்ஙனமியற்றியவர் எவர்க்கும் முதற்கடவு ளென்பார், ‘பரமன்’ என்றும், பிறர்கூற்றாற் றுணிதற் றன்மை யிலனேனும் இவ்வேதுக்களான் ஐயமின்றித் துணிந்தனன் என்பார், ‘விருப்பனென்பது உழன்றமையால் விளங்குமாறறிந்தனன், என்றும், ஏவலரின்மையின் வலிந்தாண்ட தன்றென்பார், ‘வான்றொழும், என்றும், இவர் திருக்கைலையினின்றும் அவனியி லவதரிக்குங்கால்,

> “…செய்ய சேவடி நீங்குஞ் சிறுமையேன்
> மையல் மாநுட மாய்மயங் கும்வழி
> ஐயனே தடுத் தாண்டருள் செய்யென”

பெரியபுராண. திருமலைச்சிறப்பு. உஅ

வேண்டியாங்கு, ஆட்கொண்டும், தூதுசென்றும், இரந்திட்டும் காத்தமை முதலிய புலப்படுப்பார், ‘ஈசன், என்றும், மற்றை அணி முதலிய வாய்ப்பினும் மங்கையர்க்குக் கைவளையின்றெனிற் கவினிகழாதென்பார், ‘தொடியுலா மென்கை’ என்றும், வறியர் மனையிற் செல்லின் இன்னடிசிலும் இனிய கறிகளும் கிட்டாவாகலின் தேடிச்செல்வர் மனைமுற்றும் சென்றிரந்தனரென்பார், ‘மிடியிலா மனைகடோறும் இரந்திட்டும்’ என்றும் கூறினார்.

படி—நிகர். என்பதெனல் பிறர்கூற்று, இடைச்சொல்லுமாம். வான் இடவாகு பெயர். மடமையாவது—பிறர் உணர்த்துவதை யுட்கொள்வதன்றித் தாமுணர்ந்ததை வெளிவிடாமை. தானே வகுத்துக் கூறுதலும், கூறியது கூறுதலுமாகிய இருவகைத் தூதுள் இத்தூது முந்தியது. உம்மைகள் மூன்றும் எண்ணின்க ணின்ற உயர்வு சிறப்பு. உழன்றமையாலென்பதனை இறுதிநிலைத் தீபமாக ஆங்காங்குக் கூட்டி உம்மை பிரித்துச் சேர்த்துரைக்கப்பட்டது.

கைவளையின்றெனிற் கவினிகழா தென்பதனை

"இரங்குமே கலைசிலம் பன்றி யேனைய
விரும்பிய குழைதொடி மின்செய் கண்டிகை
மருங்கிறச் சுமப்பினும் வளைகைக் கில்லெனின்
அரும்பிய முலையினர்க் கழகுண் டாகுமோ"

திருவிளையாடல். வளையல்விற்ற படலம். உ௨

என்பதனானும், வான்றொழும் ஈசன் என விதந்தமையை,

"தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடரும் சோதிசென்றாங்
கெழுதும் தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டி எனக்குன்குடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்செ யெனப்பெற் றவன்முரல்தே
னொழுகும் மலரினிற் றாரெம் பிரானம்பி யாரூரனே"

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி. அ

என்பதனானும், பாட்டில் விருப்பன் என்பதனை,

"தண்மல ரும்பொழிற் றென்கம லேசர்க்குச் சாத்துகின்ற
வொண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலுமற் றோர் [புலவன்
பண்மலர் சாத்திப் பணிகொண்ட வாபச்சை மால்சிவந்த
கண்மலர் சாத்தியும் காண்பரி தான கழன்மலரே"

திருவாரூர் நான்மணிமாலை. ௯0

என்பதனானும் அறிக. (௯)

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூ ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேந்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்

தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே.

(இ - ள்) விளங்கு இழை பகிர்ந்த மெய்-திகழும் ஆபரணங்களை அணிந்த உமாதேவியார் செம்பாதியாகக் கொண்ட திருமேனியையும், முக்கண் உடை காரணன்-சூரிய சோமாக்கினிகளென்னும் மூன்று நேத்திரங்களையு முடைய முதற் கடவுளின், உரை எனும் ஆரணம் மொழியோ - திருவாக்கெனச் சிறப்பித்துரைக்கும் வேதமோ? ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல் — அக்கடவுளின் சீர்த்தியைத் துதிக்கும் திருவாதவூர்த் தலைவரின், மலர் வாய் பிறந்த வாசகத்தேனோ - செங்குமுத மலர் போலும் செவ்விய திருவாயிலுதித்த திருவாசகமென்னும் தேனோ? சிறந்தது யாதோ என்குவீராயின் - மேன்மையுடையது யாதோவென்று வினவுவீரேல், மன்பதை உலகில் - மக்கட் பரப்பையுடைய இம்மாநிலத்திலே, வேதம் (பலகால்) ஓதின்-வேதத்தைப் பலமுறை ஓதினும் (அது கேட்டு), விழிநீர் பெருக்கி - கண்களினின்றும் நீரைப் பொழிந்து, நெஞ்சம் நெக்கு உருகி நிற்பவர் காண்கிலேம் - மனம் கரைந்துருகி நிற்கின்றவரை யாம் கண்டிலம்; திருவாசகம் ஒருகால் ஓதின்-திருவாசகத்தை ஒருமுறை ஓதினும், கருங்கல் மனமும் கரைந்து உக - கருங்கல்லே எனப்படும் வன்மனமும் உருகிக்கசிய, தொடும் மணல்கேணியில் கண்கள் நீர்சுரந்து பாய-தோண்டிய மணற்கேணி சுரக்குமாறு போலக் கண்கள் நீர்பெருகிச் சுற்றும்பாய,—மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப - தேகத்திலுள்ள மயிர்கள் சிலிர்க்க,—விதிர் விதிர்ப்பு எய்தி - நடுநடுக்கம் அடைந்து; அன்பர் ஆகுநர் அன்றி - அன்பராகுபவரல்லது, மற்றையர் இலர்-அன்பராகார் இலர்; எ - று.

(வி - ரை) இறைவியார் தமக்கும் இறைவர்க்கும் உள்ள அபேத நிலைமை புலப்பட இறைவரை வழிபட்டு அவர் வாம

பாக முற்றும் ஒற்றித்து நிற்கும் வரம்பெற்றன ரென்பார், 'விளங்கிழை பகிர்ந்தமெய்' என்றும், *வியஞ்சகத்தையின்றி, விளங்காத சூரிய சோமாக்கினிகளுக்கு வியஞ்சகமாய் விளங்கும் முதற் கடவுளென்பார், 'மூக்கட் காரணன்' என்றும், வேதம் தம்வழி நிற்பார்க் கின்பத்தையும் நில்லார்க்குத் துன்பத்தையும் பயக்கும் ஆஞ்ஞாசத்தி ரூபமாய் விளங்கி, அனைவர்க்கும் விதி விலக்குகளை யுணர்த்தி, மெய்யுணர்வு கொளுவி, இகபரங்களைத் தருதற்கே இறைவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டன வென்பார், 'காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ' என்றும், திருவாசகம் சிந்தைக்கினிது செவிக்கினிது வாய்க்கினிது என்னும்படி மலர்த்தேனையொப்ப இனித்து எவரையும் சிவானந்தமயம் ஆக்குவதென்பார், 'மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ' என்றும், அன்பை விளைத்தலில் ஆரணஞ் சிறந்தது என்பது பூர்வபக்கமும் திருவாசகம் சிறந்ததென்பது சித்தாந்தமுமாமென்பார், அக்குறிப்பமைய முறைப்படுத்து 'ஆரண மொழியோ வாசகத்தேனோ யாதோ சிறந்தது' என்றும், வேதம் ஓதின் அதன் மெய்ப்பொருள் அறிந்தார் சிலர் யாண்டேனும் அரிது உருகி நிற்றலுங் கூடுமேனும் எமக்குப் பிரத்தியக்ஷம் இன்றென்பார்,'உருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்'என்றும், திருவாசகம் ஓதின் அன்பராகுதல் கண்கூடு என்பரர், 'அன்பராகார்' இலரென்றும் கூறினர்.

கூறவே, வேதம் ஆண்டவர் திருவாக்கும் திருவாசகம் அவரைத்துதித்த அடியவர் திருவாக்குமாக இருப்பினும், அதனைப் பலகா லோதினும், சிற்றன்புடையார்க்கு நிகழும் விழி நீர்ப் பெருக்கமும் நெஞ்ச நெக்குருகலுங்கூட எளிதின் நிகழுதலரிதென்பதூஉம், இதனை ஒருகாலோதினும், பேரன்புடையார்க்கு நிகழும் கருங்கன் மனக்கரைவு முதலிய உடனிகழ்தல் ஒருவந்த மென்பதூஉம் கருத்தாகக் கொள்க. இரண்டனியல்பையும் உணர்வா ரொருவர் கடாவிற்கு விடைநிறுவுவார்போன்று வேதத்தினும் இத்தமிழ் வேதமாகிய திருவாசகம் எவர்க்கும் எளிதிற் பயன்படுதற் றன்மை விளக்கியவாறு.

உலகில் அன்பராகுநரன்றி ஆகாரிலரென இயையும். விளங்கிழை அன்மொழித்தொகை. காரணனுரை யெனும் ஆரணமொழியென்பது - வேதம் ஒருவராற் கூறப்பட்டதன்று அநாதி நித்தியம் என்னும் பாட்ட பிரபாகர மதங்களின் மறுதலையாய் நின்றது. பிரபாகரம்-பாட்ட மதத்தின் பிரிவென்க. ஓகாரம் மூன்றும் வினா. ஆதி யென்புழி அகரச்சுட்டும் ஓதின் என்புழி முறையே இழிவும் உயர்வுமாகிய உம்மைகளும் தொக்

* வியஞ்சகம் – விளக்கும் பொருள்.

கள. எவரால் எந்நகர் விளக்கமுற்றதோ அவரை அந்நகர்த் தலைவரென்றல் ஆன்றோர் வழக்காகலின் வாதவூரண்ணல் என்றார்.

...'கொச்சைக்கிறைவன் சிவஞான சம்பந்தன்'...

தேவாரம், க்ஷேத்திரக்கோவை. கக

என்பதனானுமறிக. மலர்வாயென வேண்டாது கூறினர்; மலரிற் பிறந்ததேன் என்பதோர் நயந்தோன்றுதற்கும், இவர் நாவில் ஞானவாணி குடிகொண்டமையை நாட்டுதற்கும் என்க. என்குவிரென்பதில் குச்சாரியை.

''மறிமழுவுடைய கரனென்கிலர்
மறலியை முனியு மரனென்கிலர்
மதிபொதி சடில தரனென்கிலர்
மலைமகண் மருவு புயனென்கிலர்
செறிபொழி லிலவு திலையென்கிலர்
திருநடநவிலு மிறையென்கிலர்
சிவகதியருளு மரசென்கிலர்
சிலர்நரகுறுவ ரறிவின்றியே''

கோயினான்மணி மாலை. கரு

என்புழிப்போல. திருவாசகம் ஓதினென்னாது ஒருகா லோதி னென்றமையால் வேதம் பலகா லோதினென விதந்தாம். அன்றி, உம்மைகளை விரியாது ஒருகாலோதி னென்பதனை ஈரிடத்துங் கூட்டலும் ஒன்று. இங்கு அசை. அல்லதூஉம், எங்கு மென்பதொரு சொல் வருவித்து, வேதம் பொதுவாதல் பற்றி எங்கும் ஓதினும், அன்பராவாரைக் கண்டிலம்; இத் தமிழ் வேதம் இந்நாட்டிற்கே சிறப்பாதல் பற்றி இங்கு மாத் திரம் ஓதினும் அன்பராகாரில ரெனினும் அமையும். மனமு மென்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. பாய்தலென்னும் இடத்து நிகழ்பொருளின் றொழில் இடத்தின்மே லேற்றப்பட்டது.

...''ஊருணிநீர் நிறைந்தற்று''...

திருக்குறள். உகூ

என்புழிப்போல.

...''இரட்டைக்கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா''...

தொல்காப்பியம் சொல். சஅ

ஆகலின் விதிர்விதிர்ப் பெனவந்தது. ஓதுவோரும் கேட்போரும் அன்பின் பயனாகும் முத்திப்பேறுடையராதலை முன்னர்த் தனித்தனி கூறுபவாகலின் அன்பராகுந ரென்றது அவ்விரு திறத்தினரையும் என்க. மற்றையர்-அன்பராகார். ஏகாரம் ஈற்றசை.

அம்பிகை பகிர்ந்தமையை,

"அருவருக்கும் உலகவாழ் வடங்க நீத்தோர்க்
காநந்தப் பெருவாழ்வா மாடல் காட்ட
மருவருக்கன் மதிவளிவான் யமானன் றீநீர்
மண்ணெனுமெண் வகையுருப்பின் வடிவு கொண்ட
ஒருவனுக்கு மொருத்திக்கு முருவொன் றுலவ் வுருவையிஃ
தொருத்த னென்கோ வொருத்தி யென்கோ
இருவருக்கு முரித்தாக ஒருவ ரென்றே
ரியற்சொலில தெனில்யான்மற் றென்சொல்கேனே"
சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை. ௬௪

என்பதனானும், வேதம் அநாதி நித்தியம் என்பதனை,

"உன்னிய அங்கம் ஆறும் மூன்றுப வேதந் தானும்
தன்னுளே அடக்கி வேறு தங்கிடா வகையைச் சார்ந்து
முன்னமோர் தோற்றம்இன்றி முடிவின்றி நித்த மாகி
மன்னியோ ரியல்பே யாகி வழங்கிடு மறைய தென்றான்"
சிவஞானசித்தி, பரபக்கம், பட்டாசாரியன்மதம். ௭

என்பதனானும், இதன் மறுதலை யாதலை,

"வேதஞ் சுயம்பு வென வேதந்த வாய்மொழியில்
வேறும்பிர மாண முளதே
விதந்து காணிங்கு மாதுங்க பாரதமு
னேர்கண்ட தாகு மதுபோல்
ஓதுஞ்சொ லாய்வருத லானுங் கடாதிபட
மோவந்தி டாவொரு வரா
லேதந்த தாமறைக ளாய்வந்த வாய்மொழியும்
வேறிந்து சேகர னதே"

சிவஞானசித்தி ஷ மத மறுதலை. ௧

என்பதனுனும், வேதாகமங்கள் உலகுய்தற்கே அருளிய வென்பதை,

"ஆரண மாக மங்கள் அருளினு லுருவு கொண்டு
காரண னருளா னுகில் கதிப்பவ ரில்லை யாகும்
நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர் நரர் நாகர்க் கெல்லாம்
சீரணி குருசந்தானச் செய்தியும் சென்றி டாவே"

சிவ. சுபக்கம், முதற்சூத்திரம். ௲௯

என்பதனுனும், ஞானவாணி குடிகொண்டமையை,

"தேனும் பாலுந்திங் கன்னலு மமுதுமாய்த் தித்தித்
தூனு முள்ளமு முருக்கவுள் ளொளியுணர்ந் தின்ப
மான வாறுதேக் கிப்புறங் கசிவதொத் தழியா
ஞான வாணிவந் திருந்தன என்பர்தந் நாவில்"

திருவிளையாடல்—வாதவூரடிகட்குபதேசித்த படலம். ௬௮

என்பதனுனும், திருவாசகம் சிவானந்த மயமாக்குதலை,

"தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழும் தளை நீக்கி
அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்"

திருவாசகம்—நூற்சிறப்பு.
(௬)

என்பதனுனும் அறிக.

இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த வன்னையோ முன்னின்—நிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்தவருட் கோமகளோ சம்பந்தா
விங்குயர்ந்தா ளார்சொல் லெனக்கு.

(இ - ள்) சம்பந்தா—திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியே!—இலைபடர்ந்த பொய்கை இடத்து அழுதல் கண்டு-தாமரை இலைகள் பரவிய தடாகக் கரையிலே அழுதலை நோக்கி, முலைசுரந்த அன்னையோ - திருமுலைசுரந்த அன்னையாகிய அம்பிகையோ? முன் நின் நிலை விளம்ப கொங்கை சுரந்த அருள் கோமகளோ - முன்னே உமது நிலைமையை உரைக்கும்போதே திருமுலை சுரந்த அருட்பெருக்கையுடைய

மங்கையர்க்கரசியாரரோ? உயர்ந்தாள் ஆர் எனக்கு சொல்- இருவருள் உயர்ந்தவர் யாவர்? எளியேனுக்கு இசைத் தருள்வீராக. எ - று.

(வி - ரை) அம்மே அப்பாவென்று அழைத்தழுதல் கண்டு திருமுலைசுரந்து, சிவபிரான் பணித்தவாறு அப்பாலடிசிலைப் பொன்வள்ளத்திற் கறந்து, ஊட்டியருளினுராகலின், இறை வியை 'அழுதல் கண்டு முலைசுரந்த அன்னை, என்றும், இக்கோ மகளார் அன்புடையரென வைத்து ஆன்றோராற் புகழப்படி னும், தாமும் குலச்சிறை நாயனுரும்போலத் தங்கணவர் முத லிய தொடர்புடையர் மாத்திரம் சமண்சமயப் படுகுழியினீங் கிச் சைவசமயிகளாயுய்தலை வெஃகும் அன்புடையராகாது, அந்நாடு முற்றும் உய்யவேண்டும் என்னும் அன்பின் முதிர் வாகிய அருளுடையரா யமருங்கால், அந்தணரொருவரெய்தி,

''திருமுலைப் பாலி னேடு ஞானமுந் திரட்டிச் செம்பொற்
குருமணி வள்ளத் தேந்திக் கொடுப்பவப் பாலன் வாங்கிப்
பருகியென் ணிறந்த வேதா கமமிவை பற்றிச் சார்வாய்
விரிகலை பிறவுமோதா துணர்ந்தனன் விளைந்த ஞானம்''

திருவிளையாடல்--பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த...உ०

என்றற் றொடக்கத் தியல்புகளை யிசைக்க; அவற்றைக் கேட் கும்போதே, கொங்கை சுரந்தாரேனும், அதனை யூட்டுதற் செயல் இவர்பால் நிகழாமையின், அன்னையென்னுது, 'நிலை விளம்பக் கொங்கை சுரந்தவருட் கோமகள்' என்றும், பிள்ளை யினியல்பைக் கேட்புழி முலைசுரத்தல் தலையன்பும், கண்டுழி முலைசுரத்தல் இடையன்பும், அழுதல் கண்டு பிறர் தூண்ட முலைசுரத்தல் கடையன்புமாம் ஆகலின், இவர் அம்பிகை போலாது, தலையன்புடையராயினமை தோன்ற, 'உயர்ந்தா ளார்' என்றும், தேவரீர் சம்பந்தராய் இருவரியல்பும் அறிந் துள்ளீராகலின் உண்மை யுணர்த்துக வென்பார், 'சம்பந்தா வெனக்குச்சொல்' என்றுங் கூறினுர்.

அரிவையர்க்குப் புதல்வர்மாட்டுளதாகும் அருவாகிய அன் பினைப் பிறரறியுமாறு அவ்வன்பி னுருவாகிய முலைப்பாலும் கண்ணீரும் வெளிப்படுத்த லியல்பாகலின் இக்கோமகளிடத் தும், பிள்ளையாரியல்பைக் கேட்புழி, அவர்மாட் டுளதாகிய அன்பை முலைப்பால் வெளிப்படுத்தியதென்பது. அமணர்கள் அழுக்காறுற்றுத் திருமடத்தே தீமூள்விக்க, அதனையறிந்த பிள்ளையார் இது அரசன் நெறிகோடியதால் நிகழ்ந்தமையின்

வெய்யதிங்ஙிது வேந்தன் மேற்றென அந்நியை ஏவத்துணிந்தழியும், இக்கோமகள் மங்கலநாணைப் பாதுகாத்தலே முக்கியமாகக்கொண்டு, "பையவே சென்று பாண்டியற்காக" எனப் பணித்ததூஉம் இத்தகைய அன்பின் முதிர்வுடைமை நோக்கியே போலும்.

பொய்கைக்கழகாகப் புகழப்படுவது செந்தாமரையாகலின் முதற் செய்யுளில் அதன் பூவை மொழிந்து இலையின் படர்ச்சியை ஈண்டிசைத்தாரென்க. பொய்கையென்பது கரையையும், முலை பாலையும் உணர்த்தலின் ஆகுபெயர். சுரத்தலென்னும் இடத்துநிகழ் பொருளின் றொழில் இடத்தின் மேலேற்றப்பட்டது. விளம்பவென்பது முற்பிற்பாடின்றி, நிகழ்காலத்தில் இது நிகழா நிற்க இது நிகழ்ந்ததென்னும் பொருட்டாய்வந்த செயவெனச்சம். மங்கையர்க்கரசியாரென்னும் பொருள்படக் கோமகளென்றார். ஓகாரங்களிரண்டும் வினா இங்கு. அசையாரென் வினாவினைக் குறிப்பு ஆரெனத் திரிந்தது.

செந்தாமரை பொய்கைக்கழகாகப் புகழப்படுதலை.

"இடம்புரி சுரிமுக வலம்புரி யீன்ற
தெண்ணீர் நித்திலம் வெண்ணில வெறிப்ப
வூற்றெழு திம்புனல் பாற்கட லாக
விரிதிரைச் சுருட்டே யரவணை யாகப்
பாசடைக் குழாங்கள் பசுங்கதிர் விரிக்கும்
தேசுகொள் மேனித் திருநிற னுகப்
பொற்றாது பொதிந்த சேயிதழ்க் கமல
மலர்விழி முதல பலவுறுப் பாக
வங்கணோர் வனசத் தரசுவீற் றிருக்குஞ்
செங்கா லன்னந் திருமக ளாகப்
பைந்துழாய் முகுந்தன் பள்ளிகொண் டன்ன
அந்தண் பூந்தடம்......"

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை உஅ.

என்பதனானும். அன்பின்முதிர்வே அருளென்பதை,

"அருளென்னும் அன்பீன் குழவி......" திருக்குறள்...எஉஎ

என்பதனானும், அன்பை முலைப்பாலும் கண்ணீரும் வெளிப்படுத்தலை.

"சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ்
சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த
தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு.

திருக்களிற்றுப்படியார். ௪௪

என்பதனானும், திப்பிளியைப் பையவே செல்லப் பணித்ததை.

"பாண்டிமா தேவியார் தமது பொற்பிற் பயிலுநெடு
மங்கலநாண் பாது காத்தும்
ஆண்டகையார் குலச்சிறையா ரன்பி னாலு
மரசன்பா லபராத முறுத லாலும்
மீண்டுசிவ நெறியடையும் விதியி னாலும்
வெண்ணீறு வெப்பகலப் புகலி வேந்தர்
தீண்டியிடப் பேறுடைய னாத லாலும்
திப்பிணியைப் பையவே செல்க வென்றார்"

பெரியபுராணம், திருஞானசம். ௭0௫

என்பதனானும் அறிக. (௫)

எனக்கன்பு நின்பொருட் டெய்தாத
தென்கொல்வெள் ளேறுடையான்
தனக்கன்பு செய்திருத் தாண்டக
வேந்தவித் தாரணியி
னினக்கன்பு செய்கின்ற வப்பூதி
யைச்சிவ நேசமுறு
மினர்க்கன்பு செய்நம்பி யாரூர
னேத்து மியல்பறிந்தே.

(இ - ள்) வெள் ஏறு உடையான் தனக்கு அன்பு செய் திருத்தாண்டக வேந்த - வெள்ளிய இடப வாகனத்தையுடைய விமலருக்கு விருப்பத்தை விளக்கும் திருத்தாண்டகங்களை யருளிய தலைவரே! சிவநேசம் உறும் இனர்க்கு அன்பு செய் நம்பியாரூரன்-சிவநேச மிக்க இனமொத்த திருத்தொண்டர்பால் அன்புவைத்த நம்பி ஆரூர வள்ளலார், இத்தாரணியில் நினக்கு அன்பு செய்

நின்ற அப்பூதியை - ஈண்டு தேவரீருக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்த அப்பூதி அடிகளை, ஏத்தும் இயல்பு அறிந்தும் - துதிக்கும் நிலைமையைத் துணிந்து வைத்தும், எனக்கு நின்பொருட்டு அன்பு எய்தாதது என்கொல்-எளியேனுக்குத் தேவரீர் பொருட்டு அன்பு உதியாதது என்னை கொல்லோ? எ - று.

(வி - ரை) இவர்வது தரும ஏறென்பார், அதனிறஞ் சுட்டி 'வெள்ளேறு' என்றும், இறைவ ரருட்டிறங்களையே இனிது புகழ்ந்துள வாகலின் காமுகருக்கு இளமங்கைய ருரை போன்று அவ்விறைவர்க்கு அதிவிருப்பம் விளைப்பன வென்பார், 'அன்புசெய் திருத்தாண்டகம்' என்றும், அப்பூதி அடிகள் வழிபட்டதும் அவரை ஆளுடைய நம்பிகள் திருத்தொண்டத் தொகையிற் றுதித்ததும் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத வேறுலகத்தன்று இவ்வுலகத்திலே இத்தமிழ் நாட்டிலேயே யென்பார், 'இத்தரணியில், என்றும், எப்பெருந்தகையரே யாயினும் ஏனையர்பால் அன்பு செயற் பாலரல்ல ரென்பார், 'சிவநேசமுறு மினர்க்கன்பு செய்நம்பி யாரூரன், என்றும், அப்பெருந்தகையரே தேவரீரை வழிபடல் சிவ வழிபாடு போல்வதெனத் தேர்ந்தமையின், அப்பூதிக்கு மடியேனென் னறு, அவரவரடியார்க்கு அடிமை பாராட்டி ஏனைச் சிவனடியாரைத் துதித்தாங்கே 'அப்பூதியடியார்க்கு மடியேன், எனச் சிறப்பித்துத் துதித்தனரென்பார், 'ஏத்துமியல்பு' என்றும், இது கேள்வியளவாய சரித்திரமன்றி அருள்வாக்கின் ஆதார முடைத்தென்பார், 'அறிந்தும்' என்றும், அறிந்து வைத்தும் அன்புதியாமை அதிவியப்பென்பார், 'அன்பு நின்பொருட்டெய் தாததென்கொல், என்றும் கூறினர்.

கூறவே, சிவநேசர்க்குரிய சிறப்பனைத்தும் வாகீச மூர்த் தியை வழிபடுவார்க்கும் உண்டெனபது கருத்தென்க. என் வியப்பிடைச்சொல். கொல் ஐயம். முந்திய செய்யென்புழி பிறவினைப் பொருளுணர்த்தும் விவ்விகுதி தொக்கு நின்றது;

"...குடிபொன்றிக், குற்றமு மாங்கே தரும்"

திருக்குறள். கஎக

என்புழிப்போல. இதனை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவிதணிச் சென்பர். ணிச்சு - பிறவினை விகுதி. திருத்தாண்டகமாவது ஒவ்வோரடியும் இருபத்தாறெழுத்தின் மிக்குவரா நான்கடியாற் பாடப்படும் பாட்டு. பெருமானை இப்பாடலாற் பெரிதும் துதித்துளராகலின் திருத்தாண்டக வேந்தரெனத் திருநாமம்

பெற்றாரென்பது. அப்பூதி அடிகள் செய்த அன்பாவது-தனய ராதியர்க்கன்றித் தம்மனைப்பாலுள்ள அளவைகள் நிறைகோல் ஆனிரை மேதியாதிகட்கும் திருநாவுக்கரசெனத் திருநாமம் சாத்தி, அத்திரு நாமத்தானே பற்பல சாலை கூவல் குளம் தரு தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலியன அறத்தின் பொருட்டாக்கி வழி பட்டமையாம். செய்கின்ற வென்பது காலமயக்கம். உறு மிகுதிப் பொருட்டு. இனர்க்கு வேற்றுமை மயக்கம். நம்பி யென்பது சிறப்புப்பெயரும் ஆரூரனென்பது மூதாதைக்குரிய முறைமையிற் போந்த இயற்பெயருமாதல் பற்றி, நம்பி யாரூர னென முறைப்படுத்தார்;

''சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

தொல்காப்பியம். சொல். ௪௧

என்பதோத்தாகலின். அறிந்துமென்னும் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஏகாரம் ஈற்றசை.

அப்பூதியடிகளன்பு செய்தமையை,

''அந்தணரின் மேம்பட்ட வப்பூதி யடிகளார்
தந்தனய ருடன்சாலை கூவல்குளந் தருதண்ணீர்ப்
பந்தர்பல வாண்டவர செனும்பெயராற் பண்ணினமை
வந்தணைந்த வாகீசர் கேட்டவர்தம் மனைநண்ண''

பெரியபு - திருநாவுக். ௨௦௪

என்பதனானும், சிவநேசமுறும் இனரென்பதனை.

''பெருமையாற் றம்மை யொப்பார்
பேணலா லெம்மைப் பெற்றார்
ஒருமையா லுலகை வெல்வா
ரூனமே லொன்று மில்லா
ரருமையா நிலையி னின்றா
ரன்பினா லின்ப மார்வா
ரிருமையுங் கடந்து நின்றா
ரிவரைநீ யடைவா யென்று''

ஷை. தடுத்தாட் கொண்டபு. ௧௧௧

என்பதனானும், சிவனடியார்க்குரிய சிறப்பனைத்தும் உள வாதலை,

"பதிகமே ழெழுநூறு பகருமா கவியோகி
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீச
னதிகைமா நகர்மேவி யருளினு லமண்மூட
ரவர்செய்வா தைகடீரு மனகன்வார் கழல்சூடி
னிதியரா குவர்சீர்மை யுடையரா குவர்வாய்மை
நெறியரா குவர்பாவம் வெறியரா குவர் சால
மதியரா குவரீச னடியரா குவர் மான
முடையரா குவர்பாரின் மனிதரா னவர் தாமே"
திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை. எ

என்பதனுனும் அறிக. (சு)

அறிந்து செல்வ முடையானு
மளகைப் பதியாற் றோழமைகொண்
டுறழ்ந்த கல்வி யுடையானு
மொருவன் வேண்டு மெனவிருந்து
துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை
துணைவா நினைத்தோ ழமைகொண்டான்
சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த்
திகழு நுதற்கட் பெருமானே.

(இ - ள்) துறந்த முனிவர் தொழும் பரவை துணைவா – முற்றத்துறந்த முனிவருமிறைஞ்சும் பரவை நாச்சியாரின் கணவரே! சிறந்த அறிவு வடிவமாய்த் திகழும் நுதல் கண் பெருமானே - இயற்கையறிவு சொரூபராய் இலங்கும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய விமலரே, செல்வம் உடையானும் அளகைப் பதியான் தோழமை கொண்டு - பொருட் செல்வத்திற்றலைவனுய் அளகையம் பதிக் கிறைவனுகிய குபேரனைத் தோழமை கொண்டு, உறழ்ந்த கல்வி உடையானும் ஒருவன் வேண்டும் என இருந்து - தம்மைநிகர்த்துக் கல்விச் செல்வத்திற் றலைமை பெற்ற தோழரும் ஒருவர் வேண்டுமென உன்னியிருந்து, நினை அறிந்து தோழமை கொண்டான் - உம்மை நட்டற் குரிமைநாடித் தோழமை கொண்டார். (எ - று)

(வி - ரை) பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணும் நிலை பெறுவதொன்றாகலின் அதிற்றலைவனை அரிது நாடுதலின்றிப் பெற்றனரென்பார், 'செல்வமுடையானை மளகைப்பதியாற் றோழமை கொண்டு, என்றும், தாம் இயற்கையறிவு சொரூப ராகலின் தமக்கிணையொத்துக் கல்வியிற் சிறந்தாரைப் பெறுதல் அருமையான் நெடுங்காலம் நேடி இருந்தனர் என்பார், 'உறழ்ந்தகல்வியுடையானுமொருவன் வேண்டுமென விருந்து' என்றும், முற்றத்துறந்து முனிவருட்சிறந்த உபமன்னிய முனிவராதியரு மிறைஞ்சும் முதன்மை பெற்றவரென்பார், 'துறந்த முனிவர் தொழும் பரவை துணைவா என்றும், நின்னைக் கொண்டவர் நெற்றிக்கண் படைத்தவரோவென ஒருவரை யொருவர் கடாவல் உலகவழக்கு; அங்ஙனமாக, அவ்வியல் பினரே தோழமை கொண்டது இவ்வியல்புடைமை நோக்கியே யென்பார், 'நுதற்கட் பெருமானே நினையறிந்து தோழமை கொண்டான் என்றும் கூறினர்.

கூறவே, இணையொத்து இறைவர்க்குரிய தோழராயின மையின் இவரை வழிபடுவோர் சிவபதம் எளிதெய்தப் பெறுவ ரென்பது குறிப்பெச்சம், உறழ்தல்—வெந்தழலாதியான் அழியாமையும் வேந்தராலும் கவரப்படாமையும் வேண்டி யார்க்கு வேணவாவகல மிக்குநல்கினும் விர்த்திப்பதன்றிக் குறையாமையுமுதலிய குணங்களினோங்கி, உத்தமருளந்தொறு நிலவி உயர்கதியளிப்பதாய், இவ்வியல்பு எட்டுணையும் பெருத பொருட் செல்வத்தினும் இனிது சிறந்து நிகரின்ருதலுமாம். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. துறத்தலாவது - தானல்லாத உடம்பை யானென்னும் அகப்பற்றையும் தன்னுடியைபில் லாத பொருளை எனதென்னும் புறப்பற்றையும் ஆசிரியரருளிய வாற்றானும் அரியயோகப் பயிற்சியானும் யான் எனதன்மை தெளிந்துவிடுத்தல். முனிவருமென்னும் உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. முனிவர் தொழுதமை முற்கூறுப.

இயற்கையறிவுடையார் தமக்கிணை நாடித் தோழமை கொண்டாரெனவே, இவரும் அவ்வறிவெய்தி இறைவர்க்குரிய தன்வயத்தனுதல் முதலிய எண்குணமு முடையராதல் பெற்றும். ஏகாரம் தேற்றம். உறழ்ந்தஉடையான் தொழுந் துணைவன் திகழும்பெருமான் நுதற்கட்பெருமான் எனக் கூட்டுக. அறிதல் - எவரும் இறைஞ்சும் இயல்பை நாடல்.

அறிவுவடிவமாய்த் திகழ்தலை.

''அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு
நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.''

திருவருட்பயன், பதிமுதுநிலை. க.

என்பதனானும், தோழமை கொண்டதை

...''தோழமையாக வுனக்கு நம்மைத் தந்தனம்...''
பெரியபு-தடுதாட் கொண்டபு. கஉஎ

என்பதனானும், வழிபடுவோர் சிவகதி யெய்துதலை,

''நின்றம்புல னைந்துட னாறு தொகுத்த குற்றம்
வென்றிங்கிது நன்னெறி சேரும் விளக்க மென்றே
வன்றொண்டர் பாதந் தொழுதான சிறப்பு வாய்ப்ப
வென்றும் நிலவுஞ் சிவலோகத்தி லின்ப முற்றார்.''
ஷ. புராணம். சோமாசிமாற நாயனார் புராணம் ௰.
என்பதனானும் அறிக. எ

பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ள
மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்தவா சகமே
வாசக மதற்கு வாச்சியந்
தூசக லல்குல் வேய்த் தோளிடத் தவனே.

(இ - ள்) பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ளம் மூழ்கிய புனிதன் - திருப்பெருந் துறையிற் செறிந்து பேரின்பப் பெருக்கிற் றிளைந்த சுத்தராகிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், மொழிந்த வாசகமே வாசகம் - அருளிய திருவாசகமே திருவாசகம்; அதற்கு வாச்சியம் - அதற்குப் பொருள், தூசு அகல் அல்குல் வேய் தோள் இடம் தவனே - ஆடையணிந்த அகன்ற நிதம்பத்தையும் மூங்கில் புரையும் தோள்களையுமுடைய முதல்வியை வாம பாகத்திலுடைய தவசொரூபராகிய சிவபெருமானே. எ - று.

(வி - ரை) சிறுதுறையிற் புகின் முட்டின்றி மூழ்க முடியாதாகலின் விமலரருளால் வியன்றுறை வாய்த்த தென்பார், 'பெருந்துறை புகுந்து, என்றும், தூய்மையென்பது அவாவின்மையேயாகலின் இளமைதொடுத்தே இம்மை மறுமையின்பங்களின் உவர்ப்புற்றுச் சிவகதி தேர்வாராகித் தேசிகனருளாற் சிவானந்தானுபவ மேவிட்டுத் திகழ்ந்தவரென்பார், 'பேரின்ப வெள்ள மூழ்கிய புனிதன்' என்றும், ஒவ்வொன்றும் மாணிக்கம் போலுதலின் மாணிக்கவாசகரெனச் சிவபெரு

மாணுற்றிருநாமம் பெற்றாராகலான், இவரருளியவற்றை யுறழும் வாசகம் பிறிதின்றென்பார், 'மொழிந்த வாசகமே வாசகம்' என்றும், பலவிதக்கற்பனைகளைக்கடந்து பரமாருட் டிறங்களையே குறித்துள்ள அதற்குப்பொருள் அறிவுறுப்பான் அனைவரும் வேண்டச், செப்புவாமெனச் செம்பொனம் பலத்தையடைந்து இவரே பொருளென இறைவரைச்சுட்டி, எவரும் குதூகலிக்க மறைந்தாராகலின், சொற்பொருளுருவாய் விளங்கும் அம்பிகைபாகரே அதற்குப்பொருளாவாரென்பார், 'அதற்கு வாச்சியம் தூசகலல்குல் வேய்த் தோளிடத்தவனே' என்றும், ஆன்மாக்களுக்குப்போக நிகழ்ச்சியின் பொருட்டுப் போகி போன்று அம்பிகை பாகராயிருப்பினும், திருக்கைலை யைச் சூழ்ந்த நாற் பெருங்கிரிகளுள், ஆமர்த்தகிரியிற் றிருமா லுக்கும், புட்பகிரியிற் பிரமதேவருக்கும், கோளகிரியில் இருடிகட்கும், சந்தானகிரியிற் றேவர்கட்கும், திருக்கைலையில் திருநந்தி தேவர் சனகராதியர்க்கும் ஞானோபதேசம் பாலித்துக் காமனை முனிதல் நெடுஞ்சடைமுடித்தல் கல்லாடைபுனைதல் முதலிய அருட்சின்னமுடையராய் அமர்தலின், யோகியே யென்பார், இரட்டுற மொழிதற்பொருள்படத்'தவனே' என்றும் சாற்றினரென்க.

ஏகாரம் இரண்டும் தேற்றம். வாச்சியம் - வாசகத்தா லுணர்த்தப்படுவது. அல்குல் வேய்த்தோள் என்பது அன் மொழித் தொகை. தவன்கணவனுமாம். புறப்பொருளை நோக்கி நிற்குநிலையிற் சத்தியெனவும் புறப்பொருளை நோக் காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், ஒளியும் ஞாயிறும்போல, முதல்வனொருவனே தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் இருதிறப்பட்டு, இயைந்து நிற்கும் உரிமை தோன்றத், 'தோளிடத்தவனே வாச்சியம்' என்றார். தாதான் மியசம்பந்தமாவது - பொருளான் ஒன்றேயாகியும் ஒருவாற்றாற் பேதமாதற் குரிமையுடைமை.

தாதான்மியமாதலை,

"அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கிரவிபோ னிற்குமர னேய்ந்து."

சிவஞானபோதம், ஐந்தாம் சூத்.

என்பதனானும், சிவகதி தேர்ந்தமைவை

"மெய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் வேறுபா டாய
பொய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் புந்தியுட் டோன்ற
இம்மை யாசையு மறுமையி லாசையு மிகந்து
செம்மை யாகிய கருத்தராய்ப் பரகதி தேர்வார்."

திருவிளையாடல்-வாதவூரடிகட்குபதே. ௧௰

என்பதனானும், சிவானந்தானுபவ முதிர்ந்தமையை,

"சூக்க மாகுமைந் தெழுத்தினிற் சுற்றிய பாச
விக்க நீக்கிமெய் யானந்தம் விளைநிலத் துய்த்துப்
போக்கு மீட்சியுட் புறம்பிலாப் பூரண வடிவ
மாக்கி னொன்றொரு தீபகம் போல்வரு மண்ணல்."

ஷை-ஷை ௬௯

என்பதனானும், மாணிக்கவாசகரென்பதனை,

"பழுதி லாதசொன் மணியினைப் பத்திசெய் தன்பு
முழுது மாகிய வடத்தினுன் முறைதொடுத் தலங்கல்
அழுது சாத்துமெய் யன்பருக் ககமகிழ்ந் தையர்
வழுவி லாதபேர் மாணிக்க வாசக னென்றார்."

என்பதனானும், இவரே பொருளென இறைவரைச் சுட்டி மறைந்தமையை,

"செய்காட்டுங் கமுகடவித் தில்லையுளார் பொருள்கேட்கக்
கைகாட்டித் தம்முருவங் காட்டாமன் மறைந்தாரைப்
பைகாட்டும் பேரரவப் பணியுடையார் தமக்கன்பு
மெய்காட்டிப் பாலுடனே மேவியநீ ராக்கினார்."

திருவாதவூரர் புரா—திருவடி பெற்ற ௨௯

என்பதனானும், எவரும் குதூகலித்தமையை,

"பூத நடங்க டொடங்கின போத மகிழ்ந்தனு குங்கண
நாதர் புகழ்ந்தனர் தும்புரு நாரத ரங்கிசை கொண்டனர்
வேதமொ டந்தர துந்துபி மீது முழங்கி யெழுந்தன
மாதவ ரிந்திரர் பைந்தரு மாமலர் சிந்தி வணங்கினர்"

ஷை ஷை. ௯௬.

என்பதனானும், திருமாலாதியர்க்கருளினமையை,

"கயிலை சூழ்ந்த நாற்பெருங் கிரிக டம்முள்
அன்றரி தனக்குச் சீர்சா லாமர்த்த கிரியி னுச்சி
யொன்றிநற் குரவ னாகி யுண்மையை யுணர்த்து கின்றான்"

"இன்னவா றயற்கும் புட்ப
கிரியிடை யிருடி கட்கு
மன்னுவா னளவு கோள
கிரியிடை வான வர்க்கும்
தன்னைநேர் கின்ற பொற்பிற்
சந்தான கிரியி னண்ணி
முன்னைவான் பொருள்கண் மூன்று
மொழிந்தனன் குரவ னாகி."

திருக்கூவப்புராணம், சந்தானகிரிச்சருக்கம். ௧௪-௨௨

திருநந்தி தேவராதியர்க் கருளினமையைக் கந்தபுராண முதலியவற்றானும் அறிக. (௮)

இடுகாட்டுண் மாத ரெலும்பிற் புரண்மால்
சுடுகாட்டு ளாடுவாற் சுட்டி—னெடு காட்டுஞ்
சம்பந்தா வென்புநின்பாற் றந்தாக்கிக் கொண்டில னென்
கும்பந்தா மென்னுமுலைக் கொம்பு.

(இ - ள்.) சுடுகாட்டுள் ஆடுவான் சுட்டிநெடு காட்டும் சம்பந்தா - சுடுகாட்டிலே நடிப்பவராகிய இறைவரைச் சுட்டுதலோடு காட்டிய ஞானசம்பந்தமூர்த்தியே! இடுகாட்டுள் மாதர் எலும்பில் புரள்மால் - சுடுகாட்டிலே பிருந்தையின் எலும்பிலேபுரண்ட திருமால், என்பு நின்பால் தந்து - அவ்வெலும்பைத் தேவரீர் பாலீந்து, கும்பம் தாம் என்னும் முலைகொம்பு ஆக்கிக் கொண்டிலன் - அமிர்த கலசமே யென்னும் அமைதி வாய்ந்த தனங்களையுடைய பூங்கொம்புபோலும் ஒரு அரிய பெண்ணாகச் செய்து கொண்டாரில்லை! என்-அங்ஙனம் செய்து கொள்ளாமைக்குக் காரணம் யாது? எ-று.

(வி - ரை.) எவற்றையும் ஒடுக்கும் ஆற்றல் திருமாலாதியர்க் கின்மையின் அத்தொழிலைத் தாங்கொண்டு ஒடுக்கப்படும் தானமே சுடலையென்று உபசரிக்கப்படுவதாக, அதிலே

நடித்து நிற்பவரென்பார், 'சுடுகாட்டுளாடுவான்' என்றும், அக்கடவுளைச்சுட்டி அறிவிக்குந் திறமின்மையின் வேதங் களும் வெருளா நிற்க, அவ்விறைவ ரிலக்கணங்களைத் தெரித் துச் சுட்டிக்காட்டிய அரிய தெய்விக முடையரென்பார், 'சுட்டி னுெடு காட்டுஞ் சம்பந்தா' என்றும், சலந்தரன் திருமாலாதி யரைப் பன்முறை வென்ற செருக்கால் சிவபிரானையும் வெல் வான் திருக்கைலையினெய்தி, ஆங்குப் பெருமான் திருவடியால் நிலத்திற்கீறிய திகிரியின் மடிந்துழி' அத்திருமால் அவனுடலிற் புக்கு, அவன் மனைவியாகிய விருந்தையை அனுபவித்திருக்க; அவளஃதுணர்ந்து, கற்பழிந்தமைக்குக் கவன்று, கனலின் மூழ் கலும், விரகமிக்கு அவளென்பிற் புரண்டாராகலின் மாலெனப் பெயர் போந்ததும் இதனுற் போலும் என்பார், 'இடுகாட்டுண் மாதரெலும்பிற் புரன்மால்' என்றும், புரளக்கண்ட பிரம முநியர் அம்பிகையளித்த வித்தை அச்சுடலையினிட்டு அமுதம் பெய்ய, அதிற்றேன்றிய துளவம் கன்னிகையாகக் காணப் பெற்றமையன்றித், தாம் காதலித்த அவளென்பு அங்ஙனம் ஆகப்பெருமை கண்டு வைத்தும், அவர் அமிர்தின்றிச் சொல் லளவானே பெண்ணுக்க வல்ல தேவரீர்பால் அவ்வென்பைத் தந்து அழகுக் கனியாகும் பூம்பாவை போலுமோர் பெண்ணுக ஆக்கிக்கொள்ளாமை ஆராய்ச்சியின்மையிற் போலும் என்பார், 'ஆக்கிக் கொண்டிலன் என்' என்றும் கூறினர்.

மாதர் என்பதில் அர் இழித்தற்கண் வந்தது. சுட்டு முத னிலைத் தொழிற்பெயர். சுட்டுதலாவது - தடத்த லக்கண மெனப்படும் பொதுவியல்பானன்றிச் சொருபலக்கன மெனப் படும் சிறப்பியல்பாற் குறிப்பித்தல். பவுரிக்கூத்திலே தலைமை பெற்ற கூத்தன் கரமுயர்த்தி நின்று அரங்கின்கணுள்ள குறு மன்னவர்க்கெல்லாம் முதல்வனுகிய மகா மன்னவனையே புகழ்ந்து சுட்டி நின்ருற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பல சமய நெறிகளையும் அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளரையும் கடந்து நின்று, அக்கடவுளர்க்கெல்லாம் முதல்வனுகிய சிவபெருமா னையே பரம்பொருள் எனப் பிறரும் துணியுமாறு "தோடு டைய செவியன் விடையேறி யோர் தூவெண்மதி சூடி, காடு டையசுடலைப் பொடிபூசி..." எனச் சுட்டிப் புகழ்ந்தமை யானும், இங்ஙனம் புகழுங்கால், அம்மெய்ப் பொருள் கிருபா நோக்கம் வைக்க, திருவுள்ளம் அதன் வழிச்சென்று, ஆருதாரங் களையுங் கடந்த நிராதாரமாகிய அருவினும் மீதானமாகிய அம் மெய்ப்பொருளில் "என்னுள்ளங் கவர்கள்வன்" எனச் சுட் டோடும் அதிதப்பட்டு நின்று, ஆன்மபோதத்தை மறைத்த ஆணவ விருளை நீக்கிச் சிவத்தை யறிவிக்குந் திருவருளைப் போல இறைவனைத் தாம் கண்டவாறு "பெம்மானிவன்"

எனப் பிறர்க்கறிவித்தமையானும் சுட்டிக்காட்டினமை தெளிக.

இது,

"வேதா கமப்பவுரி விசுங்*களாச நிலை
யாதார வெற்பி லபிடேகம்—போதத்
திருளி லெழுபாநு வெனதொழிவி லின்பக்
கருணை பொழி வானெடுத்த கை"

என்னும் ஒழிவிலொடுக்கக் காப்பினுரைக் கருத்தென்க.

"ஊசியொடு குயின்ற தூசு" என்புழிப்போல ஒடு கருவிப் பொருட்டென்பாரு முளர். காட்டும் காலமயக்கம். என்பென்பதில் அகரச்சுட் டெஞ்சிற்று. தாம் என்பது"

"அல்லம ரிவர்தாம்..."

பிரபுலிங்கலீலை. மாயை கோலாகலகதி. உசு

என்புழிப்போலக் கட்டுரைக்கண் வந்த அசை - கொம்பு உவம வாகு பெயர்.

மால் பந்தாமென்னும் மூலைக்கொம்பு ஆக்கிக்கொண்டிலன் என்கும் எனக் கண்ணழித்து, மால், பந்தை நிகர்க்கும் எனப் படும் தனங்களையுடைய ஓர் பெண்ணாக ஆக்கிக்கொண்டில னென்பன் என்னலும் ஒன்று. இது விருந்தையாகப் பாவித்து இன்றும் துளவை யணிதல்பற்றி அவள்பால், அவர்க்கு ஆர்வ மிகுதியுடைமை காணப்படுதலின், சிவநேச வணிகர்போல யானும் என்பைத்தந்து ஆக்கிக்கொண்டிலனென்று வருந்தா நிற்பரென அருத்தாபத்தியாற் சாதித்ததாம். பந்தா மென்புழி ஆதல் உவமை பொருள் குறித்து நின்றது;

"...ஆள்வாரிலிமா டாவேனோ..."

திருவாசகம். கோயின் மூத்த திருப்பதிகம். எ

என்றாற்போல. இப்பொருட்கண் என்குமென்பது குச்சாரியை யேற்ற செய்யுமென் முற்றெனக்கொண்டு, அது பல்லோ ரொழிந்த படர்க்கை நான்கு பாற்கும் உரித்தாகலின் ஆணொரு மைப் பயனிலை ஆக்கினரென்க.

எவற்றையும் ஒடுக்கும் ஆற்றல் திருமாலாதியர்க் கின் மையை,

* களாசம் - பிரம்பு.

"அந்த மாதியின் ருகியே யுயிரெலா மளிக்குந்
தந்தை யாகிய தனக்கன்றி முழுதடுந் தகைமை
மைந்த ராகிய வமரரான் முடிவுரு மையினு
லெந்தை தன்வயிற் கொண்டன விறுசெய் யியற்கை"

கந்தபுராணம். ததீசிப்படலம். ௫௦

என்பதனுனும், ஒடுக்கப்படுந் தானமே சுடலை யென்பதனை,

"கடல்விட நுகர்ந்த தொல்லைக் கடவுள்பின் னழிக்குங் காலை
உடலுயி ரகிலம்யாவு மொடுங்கிய விடம தன்றோ
சுடலைய தாகு மந்தச் சுடலைகா னனைய சோதி
நடநவில் கின்ற வெல்லை நாடருந் தகைமைத் தஃதே"

ஷை ததீசியுத்தரப்படலம். ௩௬௨

"அங்கது மன்றி யெந்தை யகிலமு முடித்த ஞான்றின்
எங்கும்வெள் ளிடைய தாகி யீமமா மவ்வீ மத்து
மங்கையுந் தானும் மேவும்....."

ஷை ததீசியுத்தரப்படலம். ௩௬௩

என்பதனுனும், சுட்டிக் காட்டுதற் கருமையை,

"மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லான்
ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவ னல்லன்
ஒரூர னல்லனோ ருவம னில்லி
அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண் ணமும்
அவனருளே கண்ணுகக் காணி னல்லால்
இப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண் ணத்தன்
இவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே"

தேவாரம். திருநா. திருவினுத்திருத்தாண்டகம். ௯௦

என்பதனுனும், எலும்பிற் புரண்ட மையை,

"இக்கொடு மொழிபுகன் றெரியை மூட்டியே
புக்குயிர் துறந்தனள் புலம்பி யாங்கவ
ளக்கறு சுடலைநீ ருடி வாடினுன்
மைக்கடன் மேனியன் மாலின் மூழ்கியே"

கந்தபுரா—ததீசியுத்தர ௨௧௨

என்பதனுனும், சொல்லமிழ்தாற் பெண்ணுக்கலை.

“மன்னு வார்சடை யாரைமுன் றொழுதுமட் டிட்ட
வென்று நற்பதி கத்தினிற் போதியோ வென்னும்
அன்ன மெய்த்திரு வாக்கெனு மமுதமவ் வங்கந்
துன்ன வந்துவந் துருவமாய்த் தொக்கதக் குடத்துள்”

பெரியபுரா—திருஞான. ௧0அ௬

என்பதனுனும், பூம்பாவை அழகுக் கணியாதலை,

“கற்பக மீன்ற செவ்விக் காமரு பவளச் சோதிப்
பொற்றிரள் வயிரப் பத்திப் பூந்துணர் மலர்ந்த போலு
நற்பதம் பொலிவு காட்ட ஞாலமும் விசும்பு மெல்லாம்
அற்புதம் எய்தத் தோன்றி யழகினுக் கணியாய் நின்ருள்”

ஷை ஷை. ௧௧0௬

என்பதனுனும் அறிக.

௧

கொள்ளைக் கதிர்முத்தின் பந்தருஞ் சின்னமுங் கொள்ளுமொரு
பிள்ளைக் கதுதகு நாவர சாய பெருந்தகையோய்
கள்ளைக் குவளை யுமிழ்வீழி யிற்படிக் காசொன்றுநீ
வள்ளைக் குழையுமை பங்காளர் கையிலென் வாங்கினையே.

(இ - ள்) நாவரசு ஆய பெருந்தகையோய் - வாகீச ரென வியக்கும் பெருந்தகைமை வாய்ந்தவரே!—வள்ளை குழை உமை பங்கு ஆளர் கையில் - வள்ளையிலைபோலும் காதுகளையுடைய அம்பிகை பாகராகிய அண்ணலார் பக்கலில், கொள்ளை கதிர்முத்தின் பந்தரும் சின்னமும் கொள்ளும் ஒரு பிள்ளைக்கு - திருப்பட்டீச்சரத்திலே, செறிந்த கிரணங்களைப்பரப்பும் முத்துப்பந்தரும், திருவரத் துறையிலே, முத்துச் சின்னமும் ஏற்ற ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு, கள்ளை குவளை உமிழ் வீழியில் படிக் காசு ஒன்று அதுதகும் - தேனைக் குவளைமலர் சொரியும் திருவீழிமிழலையிலே, படிக்காசொன்று ஏற்றலதுவும் பாங்காகும்; நீ என் வாங்கினை - தேவரீர் (அப்பிள்ளை போல அப்படிக்காசொன்றை) யாதுக்குப் பெற்றீர்? (இறைவராஞ்ஞையை மறுத்தற்கு அஞ்சியோ) எ - று

(வி - ரை) இத்தலம் எவர்க்கும் இன்பம் பயப்பதொன்றென்பார், அதனையுள்ளுறையாக்கி, 'கள்ளைகுவளையுமிழ்வீழி' என்றும், வேனில் வெப்பகலயாண்டும் வெண்கதிர்பரப்பி மிகக்குளிர் செய்வதென்பார், 'கொள்ளைக்கதிர் முத்தின்பந்தர்' என்றும், இறைவர்க்குரிய புதல்வரிருவருள் இளையபிள்ளையாரவதாரமிவரென்பார், 'ஒருபிள்ளை' என்றும், தந்தையரீவதை உவந்து பெறுவது தனயர்க்கியல்பாகலின் முத்துப்பந்தர் முதலியபோலப் படிக்காசொன்றையேற்றலும் முறைமையேயென்பார், 'அதுநகும்' என்றும், நாவின் செல்வமுடைமையின் நாவுக்கரசென நம்பெருமானருளப் பெற்றமையன்றி, அறிவானும், காலத்தானும் சீலத்தானும் முதிர்தலின் அப்பிள்ளையும் அப்பரென முறைகொண்டாட இறப்ப உயர்ந்தவரென்பார், 'நாவரசாய பெருந்தகை' என்றும், இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பெய்ந்து கந்தையுமிகையெனக் கருதுங் கருத்துடைமையின் அவாவறுதலென்னும் அருஞ்செல்வமுடைய தேவரீர் அப்பிள்ளைபோல ஓர் காசேற்பது உரிமைகொலோவென்பார், 'என்வாங்கினை' என்றுங் கூறினர்.

எனவே இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின்:—இறைவரருட் செல்வத்தையன்றி மற்றெவற்றையும் விழையாத இச்சொல் வேந்தர் ஓர்கா சேற்றமை,

> "கால நிலைமை யாலுங்கள் கருத்தில் வாட்டமுறீரெனினும்
> ஏல வும்மை வழிபடுவார்க் களிக்க வளிக்கின்றோம்..."
>
> பெரியபு-திருநாவு உ௰௯

என்றிறைவர் பணித்த ஆஞ்ஞையை மறுத்தற்கு அஞ்சியே போலும் என்றவாறு. கொள்ளை - மிகுதி. உம்மைகளிரண்டும் முத்துச்சிவிகை முத்துக்காளம் முத்துத்தாரை பொற்கிழி முதலியவும் தழீஇ நிற்றலின் எச்சவும்மைகள். கொள்ளும் என்பது காலமயக்கம்.

> "முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்தே."
>
> தொல்-சொல்-௩௯

அதுவென்னுஞ் சுட்டு வழுவமைதியாய் முன்வந்தது. படிக்காசு - படியில் வைக்கப்படும் காசு. வள்ளை பொருளாகு பெயர். கை - இடம். என்னென்புழி நான்கனுருபு தொக்கது. ஏகாரம் - அசை. இவராஞ்ஞையை மறுத்தற்கஞ்சியோ வென்பது குறிப்பெச்சம்.

ஒரு பிள்ளை யென்பதனை,

"ஈசர் மிழலை யிறை யவர்பா
 லிமயப்பாவை திருமுலைப்பால்
தேச முய்ய வுண்டவர்தாந்
 திருமா மகனு ராதலினுற்
காசு வாசி யுடன்பெற்றுர்
 கைத்தொண் டாகு மடிமையினுல்
வாசி யில்லாக் காசுபடி
 பெற்று வந்தார் வாகீசர்"

பெரியபு-திருநாவுக் – உகூ

என்பதனுனும், நாவுக்கர சென்பதனை,

"மேவுற்றவிவ் வேலையி னீடியசீர்
 வீரட்ட மமர்ந்த பிரானருளப்
பாவுற்றலர் செந்தமி ழின்சொல்வளம்
 பதிகத்தொடை பாடிய பான்மையினுல்
நாவுக்கர சென்றுல கேழினுநின்
 னுமங்க ணயப்புற நண்ணுகவென்
றியாவர்க்கும் வியப்புற மஞ்சுறைவா
 னிடையேயொரு வாய்மையெ ழுந்ததுவே"

பெரிய புரா-திருநாவுக் – எசு

என்பதனுனும், கந்தையு மிகையெனக் கருதுதலை,

"சிந்தை யிடையரு வன்புந்
 திருமேனி தன்னி லசைவுங்
கந்தை மிகையாங் கருத்துங்
 கையுழ வாரப் படையும்
வந்திழி கண்ணீர் மழையும்
 வடிவிற் பொலிதிரு நீறும்
அந்தமி லாத்திரு வேடத்
 தரசு மெதிர்வந் தணைய."

பெரியபு-திருநா. உஎo

என்பதனுனும், அவாவறுதலே அருஞ்செல்வ மென்பதனை

"வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை
யாண்டு மஃதொப்ப தில்"

திருக்குறள் - ௩௬௩

என்பதனானும், அருட்செல்வத்தில் அவாவுதலுடைமையை

"சிவசம் பத்திடைத் தவஞ்செய்து திரியும்
பத்தியிற் சிறந்தவர் திலகன்......

திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலை. ௧௦

என்பதனானும் அறிக.

வாங்குசிலை புரையுமுட லெனுங் குளத்தின்மூல
மலமெனுமோர் வெங்கரவின் பகுவாயி னின்றுந்
தீங்கிலுயி ரெனும்பனவக் குலமகனை யாதி
திரோதாயி யென்னுமொரு வெந்திறற்கூற் றுவனால்
ஓங்குறுநா தாந்தமெனப் பெயரியலக் கரையில்
உமிழ்வித்துச் சிவமெனுமோர் தந்தையொடுங் கூட்டாய்
கோங்கமுகை கவற்றுமிள முலைப்பரவை மகிழக்
குண்டையூர் நென்மலைமுற் கொண்டவருட் கடலே.

(இ - ள்) கோங்க முகை கவற்றும் இளமுலை பரவை மகிழ - கோங்கினரும்பை ஏங்குதலுறுவிக்கும் இளமை வாய்ந்த கொங்கைகளையுடைய பரவைநாச்சியார் குதூகலிக்கும்படி, முன்குண்டையூர் நெல்மலை கொண்ட - முன்பு குண்டையூரிற் செறிந்த நென்மலையைப் பூதங்கள் கொணர்ந்து திருவாரூரிற் குவிக்கப் பெற்ற, அருட் கடலே - கருணைக்கடலாகிய நம்பியாரூரரே! வாங்குசிலை புரையும் உடல் எனுங் குளத்தில் - வளையும் வில்லை நிகர்க்கும் தேகமெனப்படும் மடுவிலே, மூலமலம் எனும் ஓர் வெங்கரவின் பகுவாயின் நின்றும் - மூலமலமெனப் படும் ஒரு வெவ்விய முதலையின் விரிந்த வாயினின்றும், தீங்குஇல் உயிர் எனும் பனவக்குலம் மகனை - அழிவில்லாத உயிர் எனப்படும் அந்தணகுலப் புதல்வனை, ஆதி திரோதாயி என்னும் ஒரு வெந்திறல் கூற்றுவனால் - தொடக்கத்தே திரோதான சத்தியெனப்படும் ஒப்பற்ற

வெவ்விய வலிய இயமனுல், ஓங்குறும் நாதாந்தம் என பெயரிய அக்கரையின் உமிழ்வித்து - உயர்ந்த நாதாந்த மெனப் பெயர் பெற்ற அக்கரையிலே கக்குவித்து, சிவம் எனும் ஓர் தந்தையொடும் கூட்டாய் - சிவமெனப்படும் ஒரு பிதாவோடும் சேர்ப்பீராக. எ - று

(வி - ரை) அறிதலுண்மையிற் குறித்துவந்தாரும், அஃதின்மையிற் குறியாது வந்தாருமாகிய இருதிற விருந்தினரையும் இனிதூட்டி யுபசரிக்கும் நாச்சியார் அதற்குரிய சாதன மிகுதி கண்டுமிழ், இல்லறத்திற்கு வேண்டுவ சேமித்து, ஏனையவற்றை எவருங்கைக்கொள்வான் பறையறைந்து உவந்தனரென்பார் 'பாவைமகிழ' என்றும், இம்மைக்குரிய மும்மை வளத்துள் பெண்வளமும் பொன்வளமுமேயன்றி மன்வளமும் இறைவர் மிகவழங்கப் பெற்றனர் என்பார், 'நென்மலை முற்கொண்ட' என்றும், மனிதரைப்பாடி வாணுள் வீணுளாக்காது தம்போல இறைவரைப்பாடி இம்மையின்பெய்தி இடரகன்று சிவகதி பெறுவான் அறிவுடையார்க்குச் செவியறிவுறுத்த திருவருட் சால்பினரென்பார், 'அருட்கடல்' என்றும், நிலைபேறின்றித் தோன்றி யழிதன் மாலையதாகலின் இவ்வுடல் இந்திரதனுவை நிகர்ப்பதென்பார் 'வாங்குசிலை புரையும்' என்றும்,

"...... .... தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணே புண்ணிடை
யூறு முதிரப் புனலோ கூறுசெய்
திடையிடை நிற்கு மெலும்போ வெலும்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ வழுவழுத்
துள்ளிடை யொழுகும் வழும்போ மெள்ளநின்
றூரும் புழுவி னெழுங்கோ நீரிடை
வைத்த மலத்தின் குவையோ வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ வுடம்பிற்குட்
பிரியா தொறுக்கும் பிணியோ......"

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை. கங

அளவிலவாக, அவையெலாம் நிரம்பவும் ஆழமும், அந்தக்கரண புறக்கரணங்களாதிய சலசர முதலியவும், ஆர்ந்த தென்பார், 'உடலெனுங்குளம்' என்றும் ஆணவமலம் ஆகந்துகமன்றிச் சகசமாய், மற்றைக்கன்ம மாயையென்னும் இருமலங்கட்கு மூலமாய், அநாதிபந்தமாயுள்ள தென்பார், 'மூலமலம்' என்றும், அது உயிர்கள் தோறும் வெவ்வேருய்ப் பந்திப்பினும்

ஒன்றே யென்பார், 'ஓர்' என்றும், செம்பிற் களிம்புபோல உயிரின்குற்றமாய் அவ்வுயிரினறிவை விழுங்கி நிற்றலின் முதலை யுறழ்வதென்பார், 'வெங்கரவு' என்றும்' மலத்தின் செய்தியாகிய அம்மறைப்பிளிக்குக வென்பார், 'பகுவாயினின்றும்' என்றும், மறைப்புண்டு கிடப்பினும் அநாதி நித்தமாகலின் அழிவின் றென்பார், நீங்கிலுயிர், என்றும், உணர்த்தியக்கால் பிரமத்துவம் பெறுதற்குரித்தென்பார், 'பனவக்குலமகன்' என்றும், அவ்வவ் வுடலினீட்டிய வினைகளின் பயனை ஒருவாறு நுகர்விக்கும் இயமன் போன்று, சிருட்டி தொடங்கியே மலத்தின் வழிநின்று, அம்மலத்தின் காரியமாகிய மோக முதலிய வற்றைத் தொழிற்படுத்தும் சிவசங்கற்பத்திற்கு ஏதுவாதல் பற்றி மலமென்றுபசரித்துக் கூறப்படுவதாய், உயிரைத் தன் வசப்படுத்து வினைப்பயன்களை நுகர்வித்துப் பாகம் வருவிக்கும் திரோதான சத்தியெனப்படும் சிவசத்தியே பின் அருட் சத்தியாய் அம்மூலமல சத்தியை யொழித்துச் சிவத்தை யடைவித்தற் கேதுவாவ தென்பார், 'திரோதாயி யென்னுமொரு வெங்திறற் கூற்றுவனுல்' என்றும், ஊனக்கண் கொண்டுணரப் படாத நாதமுடிவே சிவநிலவுந்தான மாகலின் ஆங்குச் சேர்த்துகவென்பார், 'ஓங்குறு நாதாந்த மெனப் பெயரிய வக்கரையினுமிழ்வித்து' என்றும், அவ்வவ் வுடற்கேதுவாய் வரும் தந்தையர்போலாது சிவம் சர்வான்மாக்களுக்கும் தனுகரண புவன போகங்களைத் தந்து உண்ணின் றுணர்த்தி உபகரித்து நிற்கும் தனித்தந்தை யென்பார், 'சிவமெனுமோர் தந்தை' என்றும், உயிர் முத்தியினும் முதல்வன்போல ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாகும் உரிமையின்றிச் சிவானுபவ மொன்றினுக்கே யுரித்தாய் முதல்வனின் வியாப்பிய மாவதாகலின் அங்ஙனம் ஆக்குகவென்பார், 'கூட்டாய்' என்றும், உருவகித்துக் கூறினர்.

கராக் கவருயிரை மீட்டுத் தந்தைபாற் சேர்த்த லுடையீராகலின் இங்ஙனமியற்றின் எவரும் உய்வரென்றவாறு. கோங்கவென்புழி அகரம் ஆறும் வேற்றுமைப்பன்மை யுருபு. முகையைக் கவற்றுவது முலைக்கில்லையாகவும் உளதாக வுபசரித்தது அது போன்றலர்தலின்மை குறிப்பித்தற்கென்க. வாலைப்பருவமுடைமை தோன்ற இளமுலைப்பரவை யென்றார். வாங்குசிலையென்பது குறிப்பான் இந்திர தனுசை உணர்த்திற்று; உடற்குவமிக்கப்படுவது அச்சிலையே யாகலான். புரையும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சம். அல்லதூஉம், தனுவெனப் பெயரிய இவ்வுடல் இளமையிற் கூனுதலின்மையிற் றனுவை நிகர்த்திலதேனும் சின்னளில் நிகர்த்துவிடும் என்பார், வாங்கு சிலை புரையுமென எதிர்காலத்தாற் கூறினர் எனினும் அமையும். எனப்படுமெனற்பாலது செயப்பாட்டு வினைப்பொரு

ஞுணர்த்தும் படுவிகுதி தொக்கு எனுமென நின்றதென வருமிடந்தோறுங் கொள்க. கரவென்பது கரத்தலுடைமையிற் போந்த பெயராய் இரட்டுற மொழிதலாய் நின்றது. ஆதி திரோதாயி யென்னு மெனவே, அந்தத்தில் அதுவே அருட் சத்தி யெனப்படும் என்றாராயிற்று. வெந்திறல்—கடத்தற் கரிய ஆஞ்ஞை. கூற்றுவனு லுமிழ்வித்தெனக் கூட்டுக. ஒடு கலப்புறு பொருட்கண் வந்தது; "பாலொடு தேன் கலந் தற்றே......

(திருக்குறள். ககஉக)

என்றாற்போல.

அறிவுடையார்க்குச் செவியறி வுறுத்தமைமையை,

"தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்
சார்விலுந் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மை யேதருஞ் சோறுங் கூறையு
மேத்தலாமிடர் கெடலுமாம்
அம்மை யேசிவ லோகமாள்வதற்
கியாதுமையுற வில்லையே."

தேவாரம். சுந்தர. திருப்புகலூர். க

என்பதனுனும், மூலமல வியல்பை,

"ஒன்றதா யநேக சத்தி
யுடையதா யுடனு யாதி
யன்றதா யான்மா வின்றன்
னறிவொடு தொழிலை யார்த்து
நின்றுபோத் திருத்து வத்தை
நிகழ்த்திச்செம் பினிற்க ளிம்பேய்ந்
தென்றுமஞ் ஞானங் காட்டு
மாணவ மிசைந்து நின்றே"

சிவஞானசித்தி. 2-ம் சூத். அ௦

என்பதனுனும், திரோதாயி யினியல்பை,

"ஓங்குசிவ சத்திக்குப் பாசத் தன்மை
யுண்மையெனு ரணைத்துமளிக் குறுமச் சத்தி
நீங்கலரு முயிர்ப்பாச தருமம்பற்றி
நின்றுவமுங் குறுதலினுற் றிரோத மென்பர்
தாங்கலுறு பாசமென வுபசா ரத்தாற்
சாற்றுவதாய் மூலமல சத்தி நீக்கித்
தேங்கொளிய பராபரமுத் திகணல் குற்ற
செயலினருட் சத்தியெனத் திகழு மன்றே"

சிவப்பிரகாச விகாசம். பாசமரபு. கசும.

எனவும்,

"மலங்கரும மாயைமா யேயந் திரோதம்
விலங்குமுயிர்க் கிவ்வைந்தும் வேறு."

"திரோதஞ்சிற் சத்தி சிறியார்க் கிவற்றுல்
விரோதஞ்செய் தாக்கும்பின் விடு."

"அன்னை கொதித்தடிக்க வல்லற் படுங்குழவி
பின்னவளா லார்வம் பெறும்."

"ஈசனது சத்திமல மூன்றிணையு மேவுதலாற்
பாசமெனும் பேரதற்குப் பாங்கு."

இறைவனூற்பயன். பசுசாதகவியல். ௩௪, ௩௫, ௩௬, ௩௭ எனவும் வருவனவற்றுனும்,

உயிரை மீட்பதற்குக் கூற்றுவன் ஏதுவாதலை,

"உரைப்பா ருரையென் றெடுத்ததிருப்
பாட்டு முடியா முன்னுயர்ந்த
வரைப்பான் மையினி டடம்புயத்து
மறலி மைந்த னுயிர்கொணர்ந்து
திரைப்பாய் புனலின் முதலைவயிற்
றுடலிற் சென்ற வாண்டுகளுந்
தரைப்பால் வளர்ந்த தெனநிரம்ப
முதலை வாயிற் றருவித்தான்."

பெரியபுராண-வெள்ளானைச்சருக்கம். கக.

என்பதனுனும், நாதாந்தம் சிவநிலவுந் தானமாதலை,

"காரணபங் கயமைந்தின் கடவுளர்தம் பதங்கடந்து
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்திலங்கு நாதாந்தத்
தாரணையாற் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார் தனிமன்றுள்
ஆரணகா ரணக்கூத்த ரடித்தொண்டின் வழியடைந்தார்."

ஷி சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் புரா. க

என்பதனானும், உயிர் சிவானுபவ மொன்றற்கே உரித்தாதலை

"செம்பிரத குளிகையினாற் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்
செம்பொனுடன் சேருமலஞ் சிதைந்தாற் சிவ
னம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போ லல்ல
னற்குளிகை போலவர னணுகுமலம் போக்கி
யம்பொனடிக் கீழ்வைப்ப னருங்களங்க மறுக்கு
மக்குளிகை தானும்பொன் னாகா தாகு
மும்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரிய
னுயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே."

சிவஞானசித்தி. கக-ம் சூத். ௧0

என்பதனானும் அறிக. (கக)

கடனிற வண்ணன் கண்ணனென் றிடந்து
மறைச்சிலம் பரற்று மலரடிக் கணியப்
பரிதி கொடுத்த சுருதிநா யகற்கு
முடிவிளக் கெரித்துங் கடிமலர்க் கோதைச்
சுரிகுழற் கருங்கட் டுணைவியை யளித்து
மருமக னறும்பூங் கருமயி ருதவியு
நென்முளை வாரி யின்னமு தருத்தியுங்
கோவண நேர்தனை நிறுத்துக் கொடுத்து
மகப்படு மணிமீ னரற்கென விடுத்தும்
பூட்டி யரிவா ளூட்டி யரிந்துந்
தலையுடை யொலிக்குஞ் சிலையிடை மோதியு
மொய்ம்மலர்க் கோதை கைம்மலர் துணித்துந்
தந்தையைத் தடிந்து மைந்தனைக் கொன்றுங்
குற்றஞ் செய்த சுற்றங் களைந்தும்

பூக்கொளு மாதின் மூக்கினை யரிந்து
மிளமுலை மாதர் வளமை துறந்தும்
பண்டைநா ளொருசிலர் தொண்ட ராயினர்
செங்கண்மா றடக்கையிற் சங்க நாண
முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல்
வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூ ரன்ப
பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டு
மதுரைமா நகரிற் குதிரை மாறியும்
விண்புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்து
நீற்றெழின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு
நின்னைத் தொண்ட னென்னக் கொண்டன
னிருக்கு மடுக்க லரக்க னெடுப்ப
முலைபொர வரைபொரு மொய்ம்பின்
மலைமக டழுவ மனமகிழ் வோனே.

(இ-ள்.) செங்கண் மால் தடம் கையில் சங்கம் நாண - செந்தாமரை மலர் புரையச் சிவந்த கண்களை யுடைய திருமாலின் பருத்த கரத்திலுள்ள பாஞ்ச சன்னியம் நாணும்படி, முள்தாள் தாமரை முறுக்கு அவிழ் மலர்மேல் - கண்டகங்கள் செறிந்த தண்டையுடைய செந்தாமரைகளின் கட்டவிழ்ந்த மலர்களின்மீது, வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூர் அன்ப-வலம்புரிச் சங்கங்கள் வதியும் திருவாதவூரில் அவதரித்த அன்பரே! கருங்கடல் வண்ணன் கண் ஒன்று இடந்து - கரியகடல் போலும் கவின் படைத்த திருமால் தங்கண்களிலொன்றைப் பெயர்த்து, மறை சிலம்பு அரற்றும் மலரடிக்கு அணிய - வேதச் சிலம்புகள் மிக்கொலிக்கும் வியாபித்த திருவடிகளுக்குச் சாத்த, பரிதிகொடுத்த சுருதி நாயகற்கு - அவர்க்குச் சக்கரப்படையளித்த வேதமுதற் பொருளாகிய விமல ருக்கு, முடிவிளக்கு எரித்தும் - திருமுடியைத் திருவிளக் காக எரியச்செய்தும், கடிமலர் கோதை சுரிகுழல் கருங்கண் துணைவியை அளித்தும் - மண நிரம்பிய மலர்மாலை

யணிந்த சுருண்ட கூந்தலேயும் கரியகண்களேயுமுடைய (இல்வாழ்க்கைத்) துணேயாகு மனேவியை ஈந்தும், அருமகள் நறும்பூ கருமயிர் உதவியும் - அரிய புதல்வியின் பரிமள மிக்க அழகு பெற்ற கரிய அளகத்தை யளித்தும், நெல் முளேவாரி இன் அமுது அருத்தியும் - நீரின் மிதந்த நெற்களின் முளேயைக் கொடுவந்து சமைத்த இனிய வமுதூட்டியும், கோவணம் நேர் தனே நிறுத்துக் கொடுத்தும் - கோவணத்திற்கு நிறையொக்கத் தன்னேயும் நிறுத்துத்தந்தும், அகப்படும் மணிமீன் அரற்கு என விடுத்தும்-அரதனங்களானுருப்பமைந்து அரிதுகிடைத்த பொன்மீனே அரனுக்குரித்தெனக் கடலில் விடுத்தும், அரிவாள் பூட்டி ஊட்டி அரிந்தும் - அரிவாளேப் பூட்டி ஊட்டியை யறுத்தும், உடை ஒலிக்கும் சிலேயிடை தலேமோதியும்-ஆடையைத் துவைக்கும் கற்பாறையினிற் றலேயைத் தாக்கியும், மொய் மலர்கோதை கைமலர் துணித்தும் - செறிந்த மலர்க்கூந்தலேயுடைய மனேவியின் செந்தாமரை மலர் சிவணும் கரத்தைச்சேதித்தும்,தந்தையை தடிந்தும்- தம் பிதாவின் தாளேத்துணித்தும், மைந்தனேக்கொன்றும்-தம் புதல்வனேச் சமைத்தற்கரிந்தும், குற்றம் செய்த சுற்றம் களேந்தும் - சிவாபராத மியற்றிய சுற்றத்தவருள் ஓர் சிறுவனும் எஞ்சாவகை சிதைத்தும், பூ கொளும் மாதின் மூக்கினே அரிந்தும் - சிவபிரான் றிருமுற்றத்துச் சிந்திய மலரையெடுத்த நங்கையின் நாசியைக்கொய்தும்,இளமுலே மாதர் வளமை துறந்தும் - இளங்கொங்கைகளேயுடைய வனிதையர் பால்நுகரும் இன்பத்தை யொழித்தும், பண்டைநாள் ஒரு சிலர் தொண்டர் ஆயினர் - அக்காலத்திலே சிலர் அடியராயினர்; (அவரங்ஙனமாக); இருக்கும் அடுக்கல் அரக்கன் எடுப்ப - தாம் இனிதமரும் கைலேயை இராவணன் தூக்கலும் (அது கண்டஞ்சி); வரை பொரும் மொய்ம்பில் முலேபொர மலேமகள் தழுவ - மலேயை வெல்லும் வலிய புயங்களில் தனங்கள் தாக்கும்படி மலேவளர் காதலியாரணேக்க, மனம் மகிழ்வோனே - திருவுள முவப்பாராகிய சிவபெருமானே: பாடும்பணி நீ கூடும் பொருட்டு-பாடுதற் றிருத்தொண்டைத் தேவரீர்

பரிக்கும் நிமித்தம், மதுரை மாநகரில் குதிரை மாறியும் – மதுரைமா நகரத்திலே நரியைப் பரியாக்கி விற்றும், விண் புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்தும் - தேவருந்துதிக் கும் திருமுடிமீது மண் செறிந்த கூடையை வலிந்தெடுத் தும், நீறுளழில் மேனியில் மாறு அடி மட்டும் - திருநீற்றி னெழில்படைத்த திருமேனியிற் பிரம்படி யேற்றும், நின் னைத்தொண்டன் என்ன கொண்டனன்-தேவரீரை திருத் தொண்டரெனக் கொண்டருளினர். எ - று.

(வி - ரை) திருமால் காத்தற் றொழிலாற் சத்துவகுணஞ் சார்ந்தாரேனும் தமோகுண வுருவத்த ரென்பார், 'கடனிற வண்ணன்' என்றும், அமரராதியரும் அரிது வழிபடினும், பெரும்பான்மையும் முத்தியின் விழைவின்றி முதுபெரும் பதங் களையும் அவற்றின் சாதனங்களையுமே முன்னி வழிபடுதலின் அவர் தொண்டிற்கும் அடியவர் தொண்டிற்கும் வேற்றுமை பெரிதென்பார், அத்தேவருட் சிறந்த திருமாலின் அருந்தொண் டையும் அதிற்பெற்ற பேற்றையும் விளக்கி, 'கண்ணொன் றிடந்தணியப் பரிதிகொடுத்த' என்றும், வேதங்களே நூபுர வடிவாய் மிகத் துதித்து நிற்ப வென்பார், 'மறைச்சிலம்ப ரற்றும்' என்றும், சித்தும் அசித்துமாகிய பிரபஞ்ச மெங்கும் வியாபித்த திருவடிகளென்பார், 'மலரடி' என்றும், அத்திரு மாலாதியர் சிவபிரானல் அதிட்டிக்கப்பட்டு நிற்றலின் அவ் வியைபுபற்றி வேதம் ஓரோவழி முகமனாக அவர்க்கும் பரத்து வம் பகரினும், அது உள்ளபடி உமாபதிக்கே உரியதென்பார், 'சுருதி நாயகன்' என்றும், கணம்புல்ல நாயனாரும் அரிவாட் டாய நாயனாரும் திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனாரும் தமக்கு வரும் இறுதியையு நாடாது தம்விரத முடித்த தவத்தினரென் பார், 'முடிவிளக்கெரித்தும் ஊட்டியரிந்தும் சிலையிடைத்தலை மோதியும்' என்றும், இயற்பகை நாயனாரும் மானக்கஞ்சாற நாயனாரும் கலிக்கம்ப நாயனாரும் சண்டேச நாயனாரும் சிறுத் தொண்ட நாயனாரும் கோட்புலி நாயனாரும் செருத்துணை நாய னாரும் உலகியலைக்கடந்து வழிபட்ட உத்தமரென்பார், 'துணை வியையளித்தும் அருமகள் கருமயிருதவியும் கோதை கைம்மலர் துணித்தும் தந்தையைத் தடிந்தும் மைந்தனைக் கொன்றும் சுற் றங்களைந்தும் பூக்கொளுமாதின் மூக்கினையரிந்தும்' என்றும், இளையான்குடி மாற நாயனாரும் அதிபத்த நாயனாரும் ஒக்கலும் தாமும் உறுபசியுழந்தும் தந்நியதி குன்றுத் தகைமைய ரென் பார், 'செென்முளைவாரி யின்னமுதருத்தியும் அகப்படுமணிமீ னரற்கென விடுத்தும்' என்றும், அமர்நீதி நாயனாரும் திருநீல

கண்ட நாயனுரும் சத்தியநெறிவழாச் சால்பினரென்பார், 'கோவணநேர்தனை யிறுத்துக்கொடுத்தும் இளமுலைமாதர் வளமை துறந்தும்' என்றும், இங்ஙனம் உலகவாஞ்சை யொழிந்து தற்போத மிறந்து இறைவரை வழிபடல் சிவபுண்ணிய முதிர்ந்த சிலர்க்கன்றிப் பிறர்க்கெய்தாமையின் அவ்வியல்பினர் அவனியில் மிக அரியரென்பார், 'ஒருசிலர் தொண்டராயினர்' என்றும், இவரெல்லாம் இங்ஙனம் வருந்தித் தொண்டராக, இறைவரே வருந்தித் தொண்டு கொண்டமை உமது பாடற்ருெண்டை அவாவியன்றி மற்ருென்றினன்றென்பார், 'பாடும்பணி நீ கூடும் பொருட்டுக் குதிரைமாறியும் மண் சுமந்தும் மாற்றடிபட்டும் தொண்டனென்னக் கொண்டனன்' என்றும், இராவணன் குபேரனை வென்று கவர்ந்த புட்பக விமானமூர்ந்து, திருக்கைலையை யெய்துதலும், அது இறைவர் தானமாகலின் விமானம் செல்லாதாக, அவன் ஆங்கு நந்திதேவரருளிய நயமொழியையு மறுத்திகழ்ந்து, அக்கைலையைப் பெயர்த்தல் கண்டு, அம்பிகை பயந்து ஊடலொழிந்து தழுவ, அது உலகியல்பு நிகழ்விற்கு ஏதுவாதல்பற்றி உளமகிழ்ந்தவரென்பார். 'மலைமகடழுவ மனமகிழ்வோனே' என்றும் கூறினுர்.

கூறவே, இப்பெருந்தகையாரருளிய மணிவாசகம் இறைவர்துதி வடிவாய்த் தோன்றினும், எவரும் வீட்டு நெறியைத் தலைப்படுதற்கு விழுமிய வாயிலாக விளங்கும் இயல்புநோக்கி, இவர் அப்பணி பூண்பான் இங்ஙனம் வருந்தித் தொண்டு கொண்டாரென்பது. கைம்மலர் துணித்தவர் கழற்சிங்க நாயனுரெனக் கோடலும் ஒன்று. மலர் வினைத் தொகை. வேதம் எழுதப்படுதலின்றிக் கேட்கப்பட்டே வழங்கலின் சுருதியெனப் பெயர்பெற்றது. எண்ணின்கணின்ற உயர்வு சிறப்பும்மைகளுள் முற்பதினுன்கும் ஏனைத் தொண்டரியல்பையும் தழீஇ நிற்றலின் எச்சவும்மைகளுமாம். வார்தல் - அதன் காரியமாகிய சமைத்தலின் மேற்று. தனையுமென்னும் எச்சவும்மை எஞ்சிற்று. அரன் - ஆன்மாக்களுடைய பாசத்தையரிப்பவன். களைதல்-பற்றறப் போக்கல். நூலாசிரியர் தமக்கு முந்தியமை நோக்கிப் பண்டைநாளென்ருரேனும், தொண்டராயினமை இப்பாட்டுடைத் தலைவர் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாகக்கொள்க. ஒருவென்பது மிகுதியின்மைக் குறிப்பு. மேல் ஏழனுருபு. அன்பை உடைமைப் பொருளாக்கி அன்புடைய வென்னுது அன்பவென்ருர்; அன்பே அவருருவாகலின். விண் இடவாகுபெயர். மண்பொறை - மண்ணைப் பொறுக்குங் கருவி. இது சுமையடையையுஞ் சுட்டி நின்றது. மட்பாரமுமாம். அச்சுதனுதியர் அரிய தவநோக்கி அவரை இறுதிக்

காலத்தில் நெற்றி விழியினீற்றி அணிந்துளராகலின் நீற்றெழின் மேனியென்றார்.

இப்பி ஆயிரம் சூழ்ந்தது இடம்புரியும், அஃதாயிரஞ் சூழ்ந்தது வலம்புரியும், அஃதாயிரஞ் சூழ்ந்தது சலஞ்சலமும், அஃதாயிரஞ் சூழ்ந்தது பாஞ்சசன்னியமுமாக, செங்கண் மாற டக்கையிலுள்ள அத்தகைப் பாஞ்சசன்னியம் நாணுவ தெற்றுக்கெனின், தான் உயர்ந்த வினத்த தாயினும் தெய்விகதலத்தினுதிப்பின்றிப் பஞ்சனனென்னும் அசுரனுரு வெலும்பாயுதித்தமையின் இகழப்படுதலும், இவ்வலம்புரி தன்னிற்சூழ்ந்த வினத்ததாயினும் தெய்விகமுடைய இத்திருவாதவூரிலுதித்தமையின் எவரானும் புகழப்படுதலும் பற்றியென்க. அன்றிப் பாஞ்சசன்னியமும் *வலம்புரியே யாகலின் தடக்கையிலுள்ள தனக்குச், சுயேச்சா சஞ்சாரமின்மையும் அதற்கஃதுண்மையும் பற்றி இனங்கண்டுழி நாணு நின்றதெனினும் அமையும். எனவே, அம்பிகை பாகரை வழிபடுவான் திருமா லணுகுந்தோறும் அவர் தடக்கையிற் சங்கம் ஈங்குள வலம்புரி கண்டு இவ்வியல்பான் நாணுநின்றதென்பது.

திருநீலகண்டம் அமலரது ஆஞ்ஞா ரூபமாய்த் திகழ்ந்து அடியவரிடர்களைவதுணர்ந்து அதனையே தியானித்தலான் அப்பெயர்பெற்ற நாயனார் ஓர் ஞான்று ஓர் பரத்தை பாலணைந்தனன அதுகண்ட மானமிக்க தேவியார் "எம்மைத்தீண்டுவீராயிற் றிருநீலகண்டம்" என்றாராக; அவர் அதன்மாட்டு வைத்த அன்புகுன்றாது, "எம்மையென்றதனால் மற்றை மாதரையும் மனத்தினுந் தீண்டேன்" என்று அங்கியதியை முட்டின்றிச் செலுத்திய அருமை தோன்ற மாதர் வளமையெனப் பன்மையாற் கூறினார். கொடிமாடச் செங்குன்றூரிற் பரிசனங்கட்கு நேர்ந்த நளிர்சுர மகலப் பிள்ளையார்,

"அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லு மஃதறிவீர்
உய்வினை நாடா திருப்பது முந்தமக் கூனமன்றே
கைவினை செய்தெம் பிரான்கழல் போற்றுது நாமடியோஞ்
செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப் பெறாதிரு நீலகண்டம்"

தேவாரம். திருஞா. திருநீலகண்டப்பதிகம் க

என்றருளியதூஉம், இடர்களையும் ஆஞ்ஞா ரூபமாதல் நோக்கியே போலும். பாஞ்ச சன்னியம் பஞ்சனனுரு வெலும்பாதலை,

---

* வலம்புரி-வலப்பால் முறுக்குடையது.

"சங்க நேருருப் பஞ்ச சனப்பெயர்
வெங்க ணூனையு மாயிடை வீட்டியே
துங்க வோசை வலம்புரித் தோற்றமாம்
அங்க வன்ற னெலும்பை யணிந்தனன்"

காஞ்சிப்புராணம். மச்சேசப்படலம். ௬

என்பதனானும், திருமால் தமோகுண வுருவத்த ரென்பதனை,

"நேமியாற் குருவெலா நீல மாயதுந்
தோமறு கடலிடைத் துயில்கொள் பான்மையும்
ஏமுறு மகந்தையும் பிறவு மெய்துமேற்
றுமத ராசதந் தாமு முற்றவே"

"அறிவொருங் குற்றுழி யனையன் கண்ணுதல்
இறைவனை வழிபடீஇ யேத்தி யின்னருள்
நெறிவரு தன்மையு நீடு போதமும்
பெறுதலிற் சாத்திக முறையும் பெற்றுளான்"

கந்தபுராணம். அனந்தன் சாபநீங்கு படலம். ௨௫, ௨௬

என்பதனானும், விண்ணவர் மேற்கதியில் விருப்புடைய ரென்பதனை,

"வாழ்த்துவதும் வானவர்க டாம்வாழ்வான் மனநின்பாற்
றாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே"

திருவாசகம். திருச்சதகம். ௧௬

என்பதனானும், திருமால் பரிதி பெற்றமையை,

"அவன்சலந் தரனை வீட்டு மாழியை வாங்கப் பன்னாட்
சிவன்கழல் வழிபட் டோர்நாட் செங்கணே மலராச் சாத்த
வுவந்தனன் விடைமேற் றோன்றி யப்படை யுதவப் பெற்று
நிவந்தன னதனால் வைய நேமியா னென்ப மாதோ"

கந்தபுராணம். ததீசியுத்தரப்படலம். ௨௧௭

என்பதனானும், வேதமே நூபுர மென்பதனை,

"மறையே நமது பிடிகையா மறையே நமது பாதுகையா
மறையே நமது வாகனமா மறையே நமது நூபுரமா
மறையே நமது கோவணமா மறையே நமது வழியாக
மறையே நமது மொழியாகு மறையே நமது வடிவாகும்"

திருவிளையாடல். உலவாக்கிழியருளிய படலம். கூ

என்பதனுனும், சிவபெருமானே சுருதிநாயக னென்பதனை,

"காரெழில் புரையு மேனிக் கண்ணனை யென்னைப் பின்னை
யாரையும் புகழும் வேத மரன்றனைத் துதித்த தேபோல்
ஓருரை விளம்பிற் றுண்டோ வுரைத்தது முகம னன்றே
பேருல கறிய முன்னும் பின்னரும் விலக்கிற் றன்றே"

"நான்மறை தனிலோர் பாக நாரமார் கடவுட் சென்னி
மேன்மைய தியம்பு மெம்மை விண்ணவர் தம்மை யேனைப்
பான்மைகொள் பூதந் தன்னைப் பல்பொரு டனையும் பாதி
தான்மொழிந் திடுமா லீது தவறல வுணர்தி தக்கோய்"

கந்தபுராணம், உபதேசப்படலம். உஎ. உஅ

என்பதனுனும், சிவபுண்ணிய முதிர்வினர்க்கே வழிபாடு சித்திப்பதை,

"என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே
யிருங்கடல் வையத்து
முன்னை நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை
முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி
வாணனை வாயாரப்
பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும்
வழிபடு மதனுலே"

என்பதனுனும், நாயன்மார் உலக வாஞ்சை யகன்று வழிபட்டவ ரென்பதனை,

"கல்விற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில்
வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச்—சொல்லும்
அகமார்க்கத் தாலவர்கண் மாற்றினர்கா ணையா
சகமார்க்கத் தாலன்றே தான்"

திருக்களிற்றுப்படியார். ௬0

என்றற்றொடக்கத்தனவானும், நீறணிந்தமையை,

"........அவர்தமை விழியாற்
றொல்லை நாளினி ருக்கியும் புணர்ந்திடுந் தூயோன்
மல்லன் மாதவ மணையவ ரியற்றிய வகையால்"
கந்தபுராணம். ததிசியுத்தரப் படலம்.

என்பதனானும், மலைமகடழுவலை,

"..
ஊடலை மறந்துமை மடந்தையர ணைத்தன முறத்தழுவினான்"
இராமாயணம். வரையெடுத்தபடலம். எ௦

என்பதனானும், விட்டுநெறிக் கேதுவாதலை,

"கேட்டவர்க ளெல்லாருங் கிளர்புளகங் குறுவேர்வு
காட்டிடலுங் கண்ணீருங் கசிந்துருகு சிந்தையுமா
யீட்டியமெய்த் தவமுடையோ னியம்பியவித் தமிழன்றி
வீட்டுநெறிக் கினிச்சிவநூல் வேறுளதோ வென்றார்கள்"
திருவாதவூரர் புராணம். திருவடிபெற்ற சருக்கம். ௨௨

என்பதனானும் அறிக. (௧௨)

௧௨-வது பாடலில் வரும் தொண்டர் பெயர்கள்

கடனிறவண் ணக்கவியிற் கனலியமெய்த் தொண்டர்
கணம்புல்ல ரியற்பகையார் கஞ்சாற ரிளையான்
குடிமாற ரமர்நீதி கோதிலதி பத்தர்
கூரரிவாட் டாயர்திருக் குறிப்பறிநற் றொண்டர்
* அடல்கொள்கலிக் கம்பர்மைந்த ராயசண்டி கேச
ரரியசிறுத் தொண்டர்சுற்ற மதுகளைகோட் புலியார்
திடமுடைய செருத்துணையார் திருநீலகண்டர்
செப்புமிவ ராமென்னத் தேர்ந்தறிக முறையே.

*அடல்கொள் கழற்சிங்கரெனப் பாடங்கொண்டு "மொய்ம் மலர்க்கோதை கைமலர்துணித்"தவர் அவருமாதவின் கழற்சிங் கர்க் காக்குவதுமுண்டு.

மகிழ்ச்சி மிகவுண்டு போலு மெதிர் வந்து
புகழ்ச்சியொடு நீபாடும் போது—நெகிழ்ச்சிமலர்ச்
சந்தையினும் வண்டிரையுந் தண்புகலிச் சம்பந்தா
தந்தையினும் பால்கொடுத்த தாய்க்கு.

(இ-ள்) நெகிழ்ச்சி மலர் சந்தையினும் வண்டு இரையும்—விரிதலுடைய மலர்களில் சந்தையினும் வண்டுகள் மிக முழங்கும், தண்புகலி சம்பந்தா—குளிர்ச்சி வாய்ந்த புகலியிற் குலவிய ஞான சம்பந்த மூர்த்தியே! எதிர்வந்து புகழ்ச்சியொடு நீ பாடும்போது—சந்நிதி முன்னர்ச் சார்ந்து சீர்த்தியோடு (வேத சிவாகம நெறிகளைத்) தேவரீர் பாடுங்கால், தந்தையினும் பால் கொடுத்த தாய்க்கு—தந்தையாரினும் ஞானப் பாலை அளித்த அன்னையாருக்கு, மிக மகிழ்ச்சி உண்டுபோலும்—சால உவகை உண்டு போலும். (எ.று.)

(வி.ரை.) பிறதேயங்களிற் பெறற்கரிய வளமனைத்தும் ஆண்டு நிரம்பலின் அவை கொள்வான் செறியும் பதினெண் டேய மாந்தரும் பகருஞ் சொற்கள், அக்கர வடிவாய் பொருள் பயக்கும் சுத்தமாயகாரிய வொலியே யாகியும், அவை சந்தையிற் றிரண்டுழிப் பொருள் பயவாப் பூதகாரிய வொலியாய் முழங்காநிற்க; வண்டுகள் மணங்கவர்ந்து மது மாந்திப்பாடும் இசைகள் அவ்வொலியினும் மிக்கு இசையெனு மியல்பின்றிப் பெருமுழக்காய் முழங்குமென்பார், 'சந்தையினும் வண்டிரையும்' என்றும், சூரிய கிரணத்தை வெறுத்துத் தன்பாற்றுன்னுவாரை மீட்டும் அக்கிரணத்தை விரும்பச் செய்யும் சீதளச் சோலையுடைத் தென்பார், 'வண்டிரையுந்தண்' என்றும், வேண்டிய வேண்டியாங்களித்தலின் எவரும் விழைந்து புகலடையுந் தலத்தினரென்பார், 'புகலிச் சம்பந்தா' என்றும், சிவஞ்சத்திகளின் புகழ்ச்சியோடு வேதசிவாகம நெறிகளையும் தெரித்துணர்த்தினரென்பார், 'புகழ்ச்சியைப் பாடுமென்னுது 'புகழ்ச்சியொடு பாடும்' என்றும், தந்தையர் கல்வி யறிவுடைமையாற் றனயரறிவுடைமையைத் தாம் மதித்து மகிழ்தலும் தாயர்க்கஃதின்மையான் உன் மகன் சால்புடையனெனக் கற்றோருரைக்கக் கேட்டு மகிழ்தலும் பெரிதும் உலகியல்பாக, இறைவியார் இயற்கையறிவுடைமையின் எதிர்வந்து பாடுங்கால், அத்திருநெறித் தமிழின் அருமையை மதித்தும், தாமளித்த

ஞானப்பால் அதற்கேதுவாதலைத் துணிந்தும், இறைவரினும் இனிது வந்திருப்பரென்பார், 'தந்தையினும் பால் கொடுத்த தாய்க்கு மகிழ்ச்சி மிகவுண்டுபோலும்' என்றுங் கூறினர்.

அருமையாவது அத்திருப்பாடல்கள் வேதசிவாகம நெறிகளை விளக்கலின் பவக்கடலைக் கடத்தற்குப் பல் தோணியாதல். புகலியென்னும் இத்தலம் தோணிபுரம் எனப் பெயர் புனையுமாறு இறைவரோடு தாமூர்ந்த பிரணவத்தோணி ஊழிக்காலத் திவ்வுலகை மூடிய கடலைக் கடத்தற்கோர் கருவியாக, அப்பிரணவத்தைத் தகரமெய்யொடு புணர்த்தித் ''தோடுடைய செவியன்'' எனத் தொடங்கிய இத்திருநெறித் தமிழ் எளிதிற் பிறராற் கடத்தற்கரிய பவக்கடலைக் கடத்தற்குக் கருவியாதல் கண்டு இறைவியார்மிக்குவகை எய்தியிருப்பர் போலும் என்பது கருத்து. போலும் ஒப்பில் போலி. வேதசிவாகம நெறிகளையென்பது அவாய் நிலையான் எஞ்சிய சொல்லெச்சம். சந்தை பற்பல பொருளுங் கொள்வான் பலருங் கூடுமிடம். உம்மைகளிரண்டும் உயர்வு சிறப்புப் பொருளவேனும் ஒன்றற்கொன்று குறைபாடுடைத் தன்றென்னும் பொருளவாய் நின்றன. ஒடுவை ஐயுருபாக்கு வாருமுளர்.

சொற்றிரட்சி பூதகாரிய வொலியாதலை,

''பாய தொன்மரப் பறவைபோற் பயன்கொள்வான்பதினெண்
தேய மாந்தரும் கிளந்தசொற் றிரட்சிதான் தூய
மாயை காரிய வொலியன்றி வான்முதற் கருவின்
ஆய காரிய வோசையே யாய்க்கிடந் தன்றே''

திருவிளையாடல். திருநகரப்படலம் சஎ.

என்பதனாலும், வேதசிவாகம நெறிகளை விளக்கியதை,

''கரும்பினுமிக் கினியபுகழ்க் கண்ணுதல்விண் ணவனடிமேற்
பரம்பவிரும் புவியவர்க்குப் பத்திமையை விளைத்தனையே.
பன்மறையோர் செய்தொழிலும் பரவசிவா கமவிதியு
நன்மறையின் விதிமுழுது மொழிவின்றி நவின்றனையே.''

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம் பகம். ரு

என்பதனானும், பாடல் பவக்கடலை நீந்துதற்குப் பஃறோணியாதலை,

" ....
காழி நாடன் கவுணியர் தலைவன்
மாழை நோக்கின் மலைமகள் புதல்வன்
திருந்திய பாடல் விரும்பினர்க் கல்லது
கடுந்துய ருட்புகக் கைவி ளிக்குமிந்
நெடும்பிற விக்கட லிந்துவ தரிதே.

ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை. க

என எதிர் மறையினும்"

" பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவியெனுந் தொல்தோணி கண்டீர்—நிறையுலகில்
பொன்மாலை மார்பன் புனற்காழிச் சம்பந்தன்
நன்மாலை ஞானத் தமிழ்

என உடன்பாட்டினும் வற்புறுத்தலானும் அறிக. (கந)

தாயிலி யாகுஞ் சிவபெரு மான்றனைத் தானெனுமோர்
கோயிலி னுறறி வாகிய நாமமுன் கொண்டிருந்த
வாயிலி னுணவ மாகுங் கபாடமு மன்றிறந்து
நோயிலி யாகிய சொல்லிறை காட்டுவ னோக்குதற்கே

(இ - ள்) நோய் இலி ஆகிய சொல் இறை—மல முத்த ராகிய வாகீச மூர்த்திகள், தான் எனும் ஓர் கோயிலின் ஆர் - ஆன்மா வெனப்படும் தனியாலயத்தின் கட்பொருந்திய, அறிவு ஆகிய நாமம் முன்கொண்டு இருந்தவாயிலின் - அறிவென்னும் பெயரை அநாதியே கொண்டுள்ள வாயிலிற்பந்தித்துநிற்கும், ஆணவம் ஆகும் கபாடமும் மன் திறந்து - ஆணவமலமென்னுங் கதவையும் மிகத் திறந்து, தாய் இலி ஆகும் சிவபெருமான்றனை - (உயிருணர்வு முளைக்குமளவும்) அவ்வுணர்வேயாகிக் காணப்படுதலில் பொருளாய் விளங்கும் சிவபெருமானை, நோக்குதற்குக் காட்டுவன் - காணக் காட்டுவர் (எ.று.)

(வி. ரை.) மலமுத்தராயினுரே பிறரையும் மலமுத்த ராக்குதற்குரியரென்பார், 'நோயிலி' என்றும், இவர் சொல்ல வவானே ஆக்கவல்லுநரென்பார், 'சொல்லிறை' என்றும், உயிர்க்குயிராய் உள்நின்றுணர்த்தலின் அவ்வுயிரனைத்தும்

இறைவர்க்கு ஆலயமென்றுபசரிக்கப்படும் என்பார், 'தானெனுமோர் கோயில்' என்றும், சிவன்போலத் தானே அறிவதன்றேனும் அறிவிக்கின் அறிவாததல் பற்றி அநாதியே அறிவென்றுபசரிக்கப்பட்டு வருவதென்பார், அறிவாகிய நாம முன் கொண்டிருந்த' என்றும், உணர்த்தியவழியும், அவ்வறிவு யானென்றும் அவனென்றும் ஞாதிருஞேயங்களைப் பகுத் துணர்ந்து, உயிரின் முனைத்துத் தோன்றுவதென்பார், அதனை 'வாயில்' என்றும், உயிர் வியாபகமாகலின் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெற்றதாக, அவ்வியாபக வுயிரை அணுத்தன்மைப்படு மாறு செய்தலின் மலம் ஆணவமென்னும் பெயர்த்தென்பார், 'ஆணவம்' என்றும், அது, ஞானதிரோதகமாய், உயிரென்ப தொன்றில்லை யென்னும்படி பொதிந்துகொண்டு நிற்ப தொன் றென்பார், 'கபாடம்' என்றும், அம்மலமும் அநாதி நித்தமாக லின் அதனை யொழிப்பது அதனது மறைத்தற் சத்திமடங்கக் கீழ்ப்படுவித்தலே யென்பார், 'திறந்து' என்றும், உயிரறிவு முனைத்துத் தோன்றுங்காறும் அவ்வறிவேயாய்த், தானென் றொரு முதல் காணப்படுமாறின்றி நிற்பரென்பார், 'தாயிலி' என்றும், எவர்க்கும் நிரதிசய வின்பம் பயக்கும் இறைவரென் பார், 'சிவபெருமான்' என்றும், வழிபாடுடையார்க்குப் பதி யறிவை யுறுவித்துக் காணப்படுமாறில்லாத அக்கடவுளை அகத்தே காணக்காட்டுவரென்பார், 'நோக்குதற்குக் காட்டு வன்' என்றும் கூறினர்.

இது, பதி பசுபாசங்களை வியாபக வியாப்பிய முறைமை பற்றி யோதாது சூக்குமதூல முறைமைபற்றி யோதியதென்க. வியாபகம்—அதிக விருத்தியையுடையது. வியாப்பியம்-நூன விருத்தியையுடையது. பதியறிவாவது திருவருளால் யாவும் சிவமெனக்காணும் தெள்ளியவுணர்வு. வழிபடுவார்க்கென்பது சொல்லெச்சம். தாய் என்பது இறந்தகால வினையெச்சம். தாவல்-ஈண்டு அவ்வுயிரறிவாதன் மேற்று. தாயிலி யென்புழி இன்மை விளங்காமை குறித்து நின்றது.

"......பாசத்தார்க் கின்றும் பதி"

சிவஞானபோதம் கஉ-ம் சூத்.

தன்னுணர என்புழிப்போல. தாயிலி என்பதற்குத் தமக் கொரு மூல மில்லாத முதற் கடவுளென்னலும் ஒன்று. இலி என்பன வினைக்குறிப்புப் பெயர்கள். உயிர் முற்றும் சூக்கும வாலயமும் அவற்றினுடலனைத்தும் தூலவாலயமுமாகக் கூறு வது நூற்றுணிபாகலின் பொதுப்படத் தானெனுமோர் கோயி லென்றாரெனினும் இழுக்கின்று. இப்பொருட்கண் ஓர் அசை

யெனக. உம்மை உயர்வு சிறப்பு. அல்லது, திருமறைக் காட்டுத் திருக்கதவன்றி இதையுமென எச்சவும்மை யாக்குக. பின் வாதியா தொழிப்ப ரென்பார் மன்திறந்தென்ருர். சிவ தரிசனத்தினன்றிப் பாசக்ஷயமாதிய ஆன்மசுத்தி பிறவாதாக லான் ஆகிய வென்பதனைச் செய்யியவென்னும் வினையெச்ச மெனக்கொண்டு, நோயிலியாகும்படி காட்டுவன் என்னலு மாம். திரோதகமென்பது மறைத்தலைச் செய்வதென்னும் பொருட்டாய் வினைமுதன் மேனின்ற வினைப்பெயர்.

அறிவிக்க வறிதற்றன்மையை,

"சிவன்சிவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்று மென்னிற்
சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித் தவன்ருன்
பவங்கெடு புத்திமுத்தி பண்ணுஞ்சித் தவற்றிற்
படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்ருன்
அவன்ருனே யறியுஞ்சித் தாதலினு லிரண்டும்
அணைந்தாலு மொன்ருகா தநனிமா யிருக்கும்
இவன்ருனும் புத்தியுஞ்சித் திவனுமோ புத்தி
இதுவசித்தென் றிடிலவனுக் கிவனுமசித் தாமே."

சிவஞானசித்தி. கக-ம் சூத். கக

என்பதனுனும், மலநீக்க வியல்பை,

"பொன்வாண்முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணும்
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து"

எனவும்,

சிவஞானபோதம் கக-ம் சூத்

"இருண்மலமும் போகா திருந்து மயக்கா
தரன் மிடற்றி வஞ்சுபோ லாம்"

இறைவனூற்பயன். போதகவியல் கஅ

எனவும் வருவனவற்றுனும், தாயிலியாதலை,

"யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னும்
இக்கோணை ஞானவெரி யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்
தான்செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்ரு னேரே
தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித் திட்டோடு
நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி
நண் ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண் ணுவிக்குங் கன்மம்
ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லால்
ஒருவருக்கு மியானெனதிங் கொழியா தன்றே."

சிவஞானசித்தி க0-ம் சூத். 2

என்பதனுனும், இறைவர்க்கொரு மூல மின்மையை,

"மாலயன் முதலோர் யாரும் வரம்பிலித் திருவை யெய்த
மேலைநா ளளித்தோன் ருனும் விமலனு மினையர்க் கெல்லாம்
மூலமுந் தனக்கு வேருர் முதலிலா தவனு மெங்கள்
ஆலமர் கடவு ளன்றி யமரரில் யாவ ரம்மா."

கந்தபுராணம். ததீசிப்படலம். உ0

என்பதனுனும், வியாபக வியாப்பிய முறைமையை,

"அமலைக்கு வியாபகனே யரனவற்கு வியாப்பியமே
விமலைவியா பகியுயிர்கட் குயிரவட்கு வியாப்பியமே
சமலைக்கு வியாபகியே சமலையுயிர் வியாப்பியமே
சமலைசக வியாபகியே சகஞ்சமலை வியாப்பியமே."

சிவதருமோத்திரம். சிவஞான யோகவியல். உஉ

என்பதனுனும், சூக்குமதூல முறைமையை,

"நுண்ணியனே சிவன் றூலஞ் சத்தி யவ ணெய்யார்க்கு
நுண்ணியளே நொய்யார்க ளதிதூலர் நுதன்மதிக்கு
நுண்ணியரே நொய்யார்தஞ் சத்திகளுக் கவர்தாமும்
நுண்ணியரே நோய்க்கவர்க்கு மதிதூல தரநோயே."

ஷை. ஷை. உகூ.

என்பதனுனும், பசுவறி வகற்றுதலை,

"....................
படிறின் றித்தனைத் தொடர்ந்தவர்-பசுபந் தத்தினைப் பரிந்திடு
பரிசொன் றப்பணிக்கு நன்றுமே."

திருநாவுக்கரசு தேவர்திருவேகாதச மாலை. க0

என்பதனுனும் அறிக. (கசு)

நோக்குறு நுதலோ னின்னிடை விருப்பா
னூற்பக வன்னநுண் மருங்குல்
வார்க்குவி முலைமென் மகளிர்தம் புலவி
மாற்றுவான் சென்றன னென்றால்
கோக்கலிக் காமன் வயிற்றிடைக் குத்திக்
கொண்டதே துக்குநீ புகலாய்
காக்கரு மதலை விழுங்கிய முதலை
கான்றிடத் தோன்றுநா வலனே.

(இ - ள்.) விழுங்கிய முதலை கான்றிட காக்கரும் மதலை தோன்றும் நாவலனே—விழுங்கிய முதலையே கரையிற்கக்கும்படி உதிப்பித்தற்கரிய புதல்வன் உதித்தற்கேதுவாகிய வாக்கின் வன்மையையுடைய புலவரே! நுதல்நோக்கு உறுவோன் நின்னிடை விருப்பால்-கருத்தின் குறிப்பைக் கண்டறிந்த கடவுள் தேவரீர்பால் வைத்த காதலால், நூல் பகவு அன்னநுண் மருங்குல்-நூலின் நேர்பாதியை நிகர்த்த நுண்ணிய இடையையும், வார்குவி முலை மெல் மகளிர் தம்-கச்சணிந்த குவிந்த தனங்களையுமுடைய மெல்லிய பரவை நாச்சியாரின், புலவி மாற்றுவான் சென்றனன் என்றால் - ஊடலைத்தணிக்க உவந்து சென்றாரென்று உயர்ந்தோர் விதப்பாராயின், கோ கலிக்காமன் - ஏயர்குடித் தலைவராகிய கலிக்காம நாயனாரொருவரும் (அது காரணமாக) வயிற்றிடை குத்திக்கொண்டது எதுக்கு நீ புகலாய்-தம் முதரத்திலே குத்திக்கொண்டது யாதுக்குச் சாற்றுவீராக. (எ - று.)

(வி - ரை) குத்திக்கொண்டது உள்ளக் கிடக்கையையுணராது இச்செயல் சிவாபராதமெனச் சிந்தித்திருந்தமையாற் போலுமென்பார், 'குத்திக்கொண்ட தேதுக்கு' என்றும் அவருள்ளக் குறிப்பை அறிந்துவிராகலின் நீரறிவிக்கின் ஐயப்பாடில்லையாமென்பார், 'நீ புகலாய்' என்றும் கூறினார். கூறவே, 'சிவாபராதமியற்றினாரைத் தக்கவாறு தண்டிக்க; அஃதியலாதேல் தம்முயிர்துறக்க.' என்பதே தலைமை விதியாகலாற், காணப்பெறின் இவ்விரண்டனுள் ஒன்று நிகழுமென்னுந் துணிபால்,

"அரிவைகா ரணத்தி னாலே யானுடைப் பரமர் தம்மை
யிரவினிற் றூது போக வேவியங் கிருந்தான் றன்னை
வரவெதிர் காண்பே னாகில் வருவதென் னாங்கொ லென்று
விரவிய செற்றம் பற்றி விள்ளுமுள் ளத்த ராகி."

பெரியபுராணம், கலிக்காமநாயனார். ௩அ௭

இருந்தாராகலின் வரவுகேட்டுமித் தம்முயிர் துறந்தா ரென்பது.

நுதல் நோக்குறுவோன் எனற்பாலது செய்யுள் நோக்கிப் பிறழ்ந்தது; கேடரியனென்பது "அருங்கேடன்" என்றாய வாறுபோல. நுதலென்பது செயப்பாட்டுவினைப் பொருண்மை யுணர்த்தும் விகுதிபுணர்ந்து கெட்டு நின்ற வினைப்பெயர். நுதலப்படுவ தென்றவாறு. நுதலல் — கருதல். நோக்கு-குறிப்பு. உறுதல் - ஈண்டுற்றுணர்தல். நோக்குறுமென்பது ஒரு சொன்னீர்மைத்தெனினும் ஒக்கும். கருத்தின் குறிப்பாவது-பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாக நுகர்தல். இவரிங்ஙன நுகர்ந்தமை முன்னர்ப் பெறப்படும். இத்தேவியார் மருங்குல் தனங்களான் வாட்டுதற்றன்மை இன்னும் எய்தப்பெற்றில தென்பார், ஒசிதலாதி அடைகொடாது 'நாற்பகவன்ன நுண் மருங்குல்' என்றார், காத்தற் கருமையாவது - காலங்கடந்தமையின் மீட்டுயிர்ப்பித்தற் கியலாமை. மதலையுமென உயர்வுசிறப் பும்மை கொடாதொழிந்தார்; இவரது திருவடிகளை நினை வாரை மீளாப்பிறவியின் மீட்கவல்லன வாயின் மீளாச்சேயை இவர் மீட்பித்த இஃதோர் வியப்பன்றென்பது தோன்றற்கு. இது குறிப்பெச்சம். தோன்று நாவலனென்றது காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தல். உதிப்பித்தற்கரிய புதல்வனும் உதித் தற்கேதுவாகிய வாக்கின் வன்மையரென்றபடி.

பேரின்பமாக நுகர்தலை,

"பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாய்......"

திருவுந்தியார். ௩௩

என்றும்,

"உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற் றின்பம்
அடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கின்......"

என்றும், திருக்களிற்றுப்படியார். ௭௬

"காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணு மடியார்........."

என்றும்,

திருவாசகம். பண்டாயநான்மறை

வருவனவற்றானும், மீளாப்பிறவியின் மீட்கவல்லன வென்பதை,

"நாட்டா ரறிய முன்னாளி னன்னு ளிறந்த வைம்படையின்
பூட்டார் மார்பிற் சிறியமறைப் புதல்வன் றன்னைப் [புக்கொளியூர்த்
தாட்டா மரைநீர் மடுவின்கட் டனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டார் கழலே நினைவாரை மீளாவழியின் மீட்பனவே"

பெரியபுரா—நமிநந்தியடிகணாயனார் புரா. ௩௩

என்பதனானும் அறிக.

நோக்குறு நுதலோனென்பது கண்படைத்த நெற்றிக் கடவுளெனவும் பொருள்படினும், நுதற்கட் பெருமானே நினைத்தோழமை கொண்டானெனவே, புலவீதிர்க்கச் சென்றும் அவரேயென்பது அமைந்து கிடத்தலானும், அங்ஙன முரைப்பின் இவர் பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாக நுகர்ந்தமையும், அதுகொண்டே அமலர் தாது சென்றமையும், அது பற்றியே அறிஞரெல்லாம் வியந்துரைத்தமையும், பெறப்படாமையானும், அஃது ஈண்டைக்கு ஏலாமையறிக. ௧௰

வளமமு வுயரிய நலமலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடன்
முகந்துல குவப்ப வுகந்தமா ணிக்க
வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த
திருவா சகமெனும் பெருநீ ரொழுகி
ஓதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புகுந்து
நாவெனு மதகி னடந்து கேட்போர்
செவியெனு மடையிற் செவ்விதிற் செல்லா
உளமெனு நிலம்புக வூன்றிய வன்பாம்
வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே.

(இ - ள்.) வலம் மழு உயரிய - வலப்பக்கத்திலே மழுவை யுயர்த்திய, நலம் மலி கங்கை நதி தலைசேர்ந்த - புனித நிரம்பிய கங்காநதி தலைக்கூடப்பொலிந்த, நல் கருணைக்கடல் முகந்து-செவ்விய சிவமென்னும் கிருபைக் கடலைப் (பெருந்துறை புகுந்து) முகந்து, உகந்த மாணிக்க வாசகன் எனும் ஒரு மா மழை - ஓங்கிய மாணிக்க வாசகரெனப்படும் மேன்மைவாய்ந்த ஒரு மேகமானது, உலகு உவப்ப பொழிந்த திருவாசகம் எனும் பெருநீர் ஒழுகி-மக்களுயிர்கள் மகிழச்சொரிந்த திருவாசகம் என்னும் பெருவெள்ளஞ்சென்று, ஓதுவார் மனம் எனும் ஒண் குளம் புகுந்து—ஓதுபவர்களுடைய உள்ளமென்னும் எழிலமைந்த ஏரியினுள்ளே நிரம்பி, நாஎனும் மதகில் நடந்து-வாயென்னும் மதகின்வழி வெளிப்பட்டு, கேட்போர் செவி எனும் மடையில் செவ்விதின் செல்லா - சிரவணஞ் செய்பவர்களுடைய செவிகளென்னும் மடைகளில் வழுவுதலின்றிச் சென்று,—உளம் எனும் நிலம்புக-அவர்களுடைய நெஞ்சம் என்னும் நிலத்திற்பாய, ஊன்றிய அன்பு ஆம் வித்தில்-அங்கே பதிக்கப்பட்டுள்ள அன்பென்னும் வித்திலே, சிவம் எனும் மெல்முளை தோன்றி-சிவம் என்னும் சிறுமுளை அங்குரித்து, வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து—வளர்ச்சியுற்றுக் கிருபை விரிந்து, விளங்குறும் முத்தி மெய் பயன்தரும்-ஒளிர்கின்ற முத்தியென்னும் உண்மைப் பயனை உதவா நிற்கும், எ - று.

(வி ரை) ஆண்பாற்கியைய வலத்தில் மழுவும் பெண்பாற்கியைய இடத்தில் மானும் ஏந்தியவரென்பார், 'வலமழுவுயரிய' என்றும், இறைவியார் ஓர் விளையாட்டான் இறைவர் கண்களை மூடுங்கால் எங்கும் இருளடரக்கண்ட அச்சங்காரணமாக வியர்த்த அத்திருக்கரங்களினுதித்த கங்கை அண்டமுழுதுங்கவர்தல் கண்டு அதனைச் செஞ்சடையின் ஒரு ரோமத்திற் செறித்தவர் என்பார், 'கங்கைநதி தலைசேர்ந்த' என்றும், அனைத்தையும் புரக்கும் அளவுபடாக் கருணையுருவத்த ரென்பார், 'கருணைக்கடல்' என்றும், எவர்க்கும் சிவபோகம் விளைய வாசகமாகிய மாணிக்க மழையைச் சொரியும் கருணைமேகமாகிய இவரை நிகர்த்த மேகம் பிறிதென்றெனன்பார், 'மாணிக்க வாசகனெனுமொரு மாமழை' என்றும், திருவாசகமும் அக்

கருணைப் பெருக்கே என்பார், 'கருணைக்கடல் முகந்து பொழிந்த 'திருவாசகமெனும் பெருநீர்' என்றும், அது செவ்விதிற்சென்று புகாவழிச் சிவபோகம் விளையாவாகலின் வேறு சிந்தனையின்றி எந்தை தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்டு வழுவாது செலுத்துக வென்பார், 'செவ்விதில் செல்லாப்புக' என்றும், அன்பிலாவகத்தே அது புகாதென்பார், 'உளமெனும் நிலம்புக வூன்றியவன்பு' என்றும். அன்புள் வழி அவ்வன்பே சொரூபமாகச் சிவம் வெளிப்படுமென்பார், 'அன்பாம் வித்திற் சிவமெனும் முளைதோன்றி' என்றும், அத்திருவாசக சிரவணம் செய்வோருளத்தே சிவம் விதிர்த்துத் திருவருள் பதிவிக்கு மென்பார், 'வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து' என்றும், இறுதியில் அவர்க்கு நல்குவது பதமுத்தியன்று பரமுத்தி யென்பார், 'விளங்குறு முத்திதரும்' என்றும், அம்முத்தியொன்றே உண்மைப் பயனுவதென்பார், 'மெய்ப்பயன்' என்றும் கூறினர்.

வாரிநீர் மிகாது வறள்விக்கும் வடவாமுகாக்கினியை யேந்தலும் கங்காநதி தலைக்கூடப் பெறுதலுமுடைய கடலின் கண்ணே மேகம் முகந்தோங்கி உலகுவப்பச் சொரிந்த பெருநீர் ஏரியிற் செறிந்து, மதகின் வெளிக்கொண்டு, மடைவழிச் சென்று நிலம்புகா நிற்க; அதிற் பதித்துள்ள வித்தில் அங்குரந் தோன்றி வளர்ந்து மலர்ந்து பயன்றருமாறு போலப், பயன்றருமென முற்றும் ஒக்க உருவகித்தமையின், இது முற்றுருவகம். உயரிய சேர்ந்தவென்னும் எச்சங்கள் கருணைக்கடலென்னும் ஓர் பெயர் கொண்டன. நலம்-மூழ்கியார்க்கு அகத்தும் புறத்தும் தூய்மைபயத்தலுடைமை. எவர்க்கும் இன்பநல்கலின் நற்கருணை யென்றார். உலகென்றது மக்களுயிர்களை; இப்பயன் கோடற்குரியன அவையே யாகலின். உகத்தல் - மிகரின்றி ஓங்கல். ஒண்மை-அழகு. மடை-நீர்மடுக்கும் சிறுதுறை. ஏகாரம் தேற்றம். நீர் செவ்விதிற் செல்லாப்புக முளைதோன்றித் தருமென இயையும். கேட்போருறு பயன் முன்னர்க் கிளர்ந்தார்; இது சுருதி என்பது துணிதற்கு.

கங்கைநதி தலைச்சேர்ந்தமையை,

"..........எவ்வுலகும் சூழப்போய்
நின்றவந் நித்தந் தன்னை நினைத்தவ ணழைத்து நாதன்
ஒன்றுதன் வேணி மேலோ ருரோமத்தி லும்ப ருய்ப்ப..."

கந்தபுராணம். ததீசியுத்தரப் படலம். ௯௪

என்பதனுனும் கருணைக்கடலென்பதனை,

"பொருங்கட லனிகமொடு போய்ப்புற வடுத்த
விருங்கட மளப்பில கடந்தெழு பிறப்பாங்
கருங்கடல் கடக்கவரு வார்கருணை வெள்ளப்
பெருங்கட னிறைந்துறை பெருந்துறை யடைந்தார்"

திருவிளையாடல். வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம். உக

என்பதனானும், அன்பும் சிவமும் அபேதமாதலை,

"அன்பும் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே"

திருமந்திரம். அன்புடைமை-

என்பதனானும், சிவபோகம் விளையச் சொரியும் மாமழை யென்பதனை,

"பேசுபுகழ் வாதவூர்ப் பிறந்து பெருந் துறைக் கடலுண்
டாசிலெழி றடித்தயர வஞ்செழுத்தா லதிர்ந் தெழுந்து
தேசமலி தரப்பொதுவார் சிவபோக மிகவிளை வான்
வாசகமா மாணிக்க மழைபொழிமா முகில் போற்றி"

கோயிற்புராணம். பாயிரம்.

என்பதனானும் அறிக.

பயனாகு நல்லாண் பணிக்குவிடத்திற்கு
மயிலாகு நோய்க்கு மருந்தா—முயிராகுஞ்
சிந்துமெலும் பிற்குச் சிரபுரத்து நாவலன்சம்
பந்தனியம்பு திருப் பாட்டு.

(இ - ள்.) சிரபுரத்து நாவலன் சம்பந்தன் இயம்பு திருப்பாட்டு-சிரபுரத் தவதரித்த முத்தமிழ் விரகரருளிய திருப்பாடல்கள், நல் ஆண் பணிக்கு பயன் ஆகும் - பண்புமிக்க ஆண்பணிகளுக்குப் பழமாகும்; விடத்திற்கு மயில் ஆகும் - நஞ்சத்திற்கு மஞ்ஞையாகும்; நோய்க்கு மருந்து ஆம்-பிணிக்குப் பெருமருந்தாகும்; சிந்தும் எலும் பிற்கு உயிர் ஆகும் - உருச்சிதைந்துதிர்ந்த என்பிற்கு உயிராகும். எ - று.

(வி - ரை) புத்தநந்தி தலையுருளுதற்குப் பொருதும் இடியாதன் முதலியவற்றை இன்னும் இத்திருப்பாட்டு எதற்கு ஏதுவாகுமென உய்த்துணர்தலின்பாற்படுத் தொழிந்தார்; இச்செய்யுளில் இடம் பெருமையின். பாற்கடல் கடைந்தெடுத்து அமுதம் பகிருங்கால், அசுரரிருவர் தேவரினுருமாறி ஒருங்கிருந்துண்ணுதலைத் திருமால் சந்திர சூரியர்களாலுணர்ந்து, சட்டுவத்தால் வீச, வெட்டுண்ட அவ்வசுரர் சிரங்களே, அவ்வற்ப அமிர்த சம்பந்தத்தானே அறிவின்றி இத்தலத்திறைவாருளான் இராகு கேதுக்களாய்க் கிரக நிலைமையடைந்து, வணங்குவார் இலேசத்தை மாற்றி விளங்குமாயின், தேவியாரளித்த ஞானாமிர்தத்தைப் பருகித் தெய்விகமுற்ற ஞானசம்பந்த வள்ளலருளிய பாடலினற்புதங்கள் இத்துணையவெனப் பகரலாகுங் கொலென்பார் இங்ஙனம் கூறினர்.

கூறவே, விடம் நோய் முதலியன தாமே நிவர்த்தித்தலின் கர்த்திருத்துவமும், சமணரைக் கழுவேற்றல் புத்தநந்தி தலையை யுருள்வித்தல் முதலியன அன்பராலியற்றினமையின் அகர்த்திருத்துவமும், ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாக்கல் பாலையை நெய்தலாக்கல் என்பைப் பெண்ணாக்கல் முதலியன ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்தமையின் அந்நியதாகர்த்திருத்துவமும், இன்னும் இவற்றையே வேறு படுத்துணரின் என்பைப் பெண்ணாக்கல் சிருட்டியும், விடம்நோய் முதலிய நிவர்த்தித்தல் திதியும், கழுவேற்றல் தலையை யுருள்வித்தல் முதலிய சங்காரமுமாகலின், சிவபெருமானுக்குரிய பிரபுத்துவ சாமர்த்திய முக்குணங்களும் சிருட்டியாதி முத்தொழில்களுமுடைய முதல்வரென்பது குறிப்பித்தவாறாயிற்று.

அற்றேல், திருநனிபள்ளிக் கெழுந்தருளுங்கால் அடியவர்க்கு வெப்பமகலப் பாலையை நெய்தலாக்கியதைச் சேக்கிழார் பெருந்தகை செப்பாததென்னையெனின், இன்னோரன்ன சரித்திரங்கள் பல தலபுராணங்களுள் விரிந்திருத்தலின் தாம் விரித்திலரேனும்

"நாதனனிபள்ளி சூழ்நகர் கானக மாக்கியஃதே
போதின் மலிவயலாக்கிய கோன்"......"

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி கஎ

என்றும்,

"கள்ளம் பொழினனி பள்ளி தடங்கட மாக்கியஃதே
வெள்ளம் பணிநெய்தலாக்கிய வித்தகன்"......"

ஆளுடைபிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம் ௬

என்றும், பாலையை முல்லையு மருதமுங் கலந்ததொரு நெய்தலாக்கினரென நம்பியாண்டார் நம்பிகள் விதந்திருத்தலின் அந்நம்பிகள் திருவாக்கைத் தாம் கூறும் சரித்திரங்கட்கு ஆதாரமாகக் கொண்ட அப்பெருந்தகைக்கு இத்தகையவும் உடன்பாடேயா மென்பது.

உடன்பாடு பற்றியன்றே அந்நம்பிகள்

"கூற்றுக்கெவனே புகறிரு வாரூரன் பொன்முடிமே
லேற்றுத் தொடையலு மின்னடைக்காயுமிரு தருமக்
கோற்றொத்து கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் [கண்பெற்றமை
சாற்றித் திரியும் பழமொழி யாமித் தரணியிலே"

எனத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிலருளிய ஆளுடைய நம்பிகள் சரித்திரத்தைத் தாம் விரியாதிருந்தும், அவர் போலவே கூற்றுவ நாயனர் புராணத் திறுதியில்,

"தேனுங் குழலும் பிழைத்த திருமொழியாள்
புலவி தீர்க்கமதி
தானும் பணியும் பகைதீர்க்குஞ் சடையார் தூது
தருந் திருநாட்
கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார்
குலவு மலர்ப்பாதம்
யானும் பரவித் தீர்கின்றேனெழு பிறப்பின்
முடங்கு கூன்."

என்றருளியதூஉ மென்க. இப்பிள்ளையார் சரித்திரங்கள் போலவே, ஆங்காங்குள்ள மற்றை மூவர்களின் சரித்திரங்கள் அனைத்தும், ஒருங்குதொகுத்து முறைப்படுத்தி, அவர்களும் ஈண்டுணர்த்திய முக்குணங்களும் முத்தொழில்களுமுடைய முதல்வராதல், உய்த்துணர்க. விரிக்கிற் பெருகும்.

பாட்டின் விளைவைப் பாட்டு விளைவாக வுபசரித்தார். சிரபுரமென்பது அசுரரிருவர் அருச்சித்த புரமென்னும் பொருளதே யாயினும் ஈண்டு ஏனைப்புரங்களுட் டலைமைபெற்ற புரமென்னும் குறிப்பின் மேற்று. பாட்டு பனிவிடம் நோய் என்பன சாதியொருமை. பனிக்கு விடத்திற்கு நோய்க்கு எலும்பிற்கு என்பவற்றில் முறையே சிறத்தல் ஒழித்தல் நீக்கல் உருக்கொள்ளல் என்பன நடுவேபெய்து பொருளுரைத்துத் துமர்த்த மெனக்கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனங்கோடலப்

பிரயோக விவேகம் "உடனிகழ்கின்ற" என்னும் செய்யு ளுரை யிற்காண்க. நன்மையாவது - முத்தமிழ் விரகராற் பாடப் பெற்று முத்திபெறற்குரிய முதுதவமுடைமை. விடமிவர்த் தித்தமை திருமருகலிலெனப் பெரியபுராணத்தும் திருப்புறம் பயத்திலெனத் திருவிளையாடற் புராணத்தும் கூறுவது மலை வாம்பிற வெனின், - அற்றன்று ; அவ்விருசரித்திரங்களும் ஒன்றற்கொன்று அணுத்துணையும் ஒவ்வாமையானும், பாரி லெதிர்ந்த பல்விடங்கள் தீர்த்தருளினரெனத் திருஞானசம்பந் தர் திருவுலாமாலையில் நம்பியாண்டார்நம்பிகள் அருளியவாற்று னும் வெவ்வேறெனக் கோடலே மேலோர் துணிபென்க. நோய் - கொல்லிமழவன் மகட்கு நேர்ந்த குமரகண்ட வலியும் பரிசனங்களின் பக்கற்பரவிய நளிர்சுரமும் கூன்பாண்டியர் பாலுற்ற கொடுஞ்சுரமும் கூனும் பிறவுமாம்.

பணிகள் முத்திபெற்றமையை,

"பிள்ளையார்தந் திருவாக்கிற் பிறந்த
லாலே தாலமுமுன்
புள்ளபாசம் விட்டகல வொழியாப்
பிறவி தனையொழிந்துக்
கொள்ளுநீர்மைக் காலங்கள் கழித்துச்
சிவமே கூடினவாம்
வள்ளலார்மற் றவரருளின் வாய்மை
கூறின் வரம்பென்னும்."

பெரியபுரா. திருஞானசம். கஅச.

என்பதனானும், பாட்டி னற்புதங்களை,

"பெறுபயன் மிகப்புவியு ளருளுவன பிற்றைமுறை
பெருநெறி யளிப்பனபல் பிறவியை யொழிச்சுவன
வுறுதுய ரழிப்பனமு னுமை திரு வருட்பெருக
வுடையன நதிப்புனலி னெதிர்பஃறி யுய்த்தளபு
னறுமுறு குரைச்சமணை நிரைகழு நிறுத்தியன
நனிகத வடைத்தனது வருவிட மகற்றியன
துறுபொழின் மதிற்புறவ முதுபதும னெப்பரிய
தொழில்பல மிகுத்த தமிழ் விரகனை கவித்தொகையே."

திருஞானசம்பந்தர் திருக்கலம்பகம் கூ௫.

என்பதனானும் அறிக. (கஎ)

பாட்டான் மறைபுக ழும்பிறை சூடியைப் பாடிமகி
ழூட்டா மகிழ்சொல் லிறைவனைப் பாடி யுவப்புறுக்க
வேட்டான் மலிபெருங் கல்லவன் போல மிதப்பனெனப்
பூட்டா மறிதிரை வார்கடற் கேவிழப் போதுவனே.

(இ - ள்.) மறைபுகழும் பிறை சூடியை பாட்டால் பாடி - வேதங்கள் புகழும் பிறைசூடிய விமலரைத் தேவாரங்களாற்றுதித்து, மகிழ் ஊட்டா மகிழ்சொல் இறைவனைப் பாடி - திருவுள முவப்பித்துத் தாமும் உவந்த வாகீச வள்ளலைப்புகழ்ந்து, உவப்பு உறுக்க வேட்டான் - அவருக்குக் களிப்பை உறுவிக்க வேண்டுமென ஆர்வமிக்கவன், அவன்போல மிதப்பன் என - அவ்வாகீச வள்ளலைப் போலவே யானும் மிதப்பேனென்று, - மலிபெருங்கல் பூட்டாவிழ - மிகப் பருத்ததொரு கல்லைத் தனதுடலிற் பிணித்துக்கொண்டு வீழ்தற்கு, மறிதிரை வார் கடற்கே போதுவன் - சுருண்டு வீசும் அலைகளையுடைய நெடிய கடலுக்கே துணிந்துசெல்வன். (எ - று)

(வி - ரை) இருக்காதி வேதங்கள் இறைவர் திருவாக்கினுதித்து வழிபட்டும், இன்னும் அவரியல்பை யாமும் அறிகிலேமெனப் புகழா நிற்பவென்பார், 'மறைபுகழும், என்றும், சோடசகலா ரூபனுகிய சந்திரன், தன்மனைவிய ரிருபத்தெழுவரையும் ஒப்பநாடாது, உரோகிணிபால் ஆர்வமிக்கமையின், தக்கனுற் கலைகுறையச் சாபமேற்றுச், சரண்புக்கானுக ; அவை வளரவும் குறையவும் வரமளித்து, எஞ்சிய வோர்கலை என்றும் நிலைபெறுவான், அவனைத்தந்தலைமை நாடாது, திருமுடியிற்றரித்த திருவருட் சால்பினரென்பார், 'பிறைசூடி' என்றும், அவ்வேதங்களு மறியா விமலரியல்பனைத்தையும் சிற்றறிவினரும் தெளியுமாறு தேவாரங்களினமைத்துத் துதித்து, அவ்விமலரைத் திருவுளமுவப்பித்தவரென்பார், 'பாட்டாற்பாடி மகிழூட்டா' என்றும், தம் பாடலையேற்றுத் தலைவருவந்தமை கண்டு, தாம்சால வுவந்தனரென்பார், 'மகிழ்' என்றும், இவ்வாகீச மூர்த்தி வழிபாடு மற்றையவற்றினும் எளிது கதிபயக்கும் ஏதுவாகலின், இவரைத் துதித்து இனிதுவப்பித்தல் வேண்டுமென்பார், 'சொல்லிறைவனைப்பாடி யுவப்புறுக்க' என்றும், இந்நெறி இகபர வாஞ்சை யொழிந்தவர்க்கன்றி ஏனையர்க் கெய்தாதென்பார், 'வேட்டான்' என்றும், கல்விற்

பிணிப்புண்டு கடலைக்கடத்தலின் வருத்தம் கண்டறிந்துள்ளா ராகலின், பிறிதுதொழில் பேணாது அத்தொழில் பேணின், உடனருள்புரிவரென உய்த்துணர்வரென்பார், 'மலிபெருங்கற் பூட்டா கடற்கேவிழ' என்றும், சிவகதியின் அருமைகண்டோர் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தைச் சிறிதும் குறிக்கொளா ரென்பார், 'போதுவன்' என்றும் கூறினர்.

இங்ஙன மியற்றி யேனும் இவரருள் பெறவேண்டு மென்பது கருத்து. வேட்டால் (யான்) போதுவனென நூலாசிரியர் தம்மைச்சுட்டி நுவன்றதாக உரைப்பாருமுளர்; இதுவும் அப்பொருளி லடங்கலின் இஃதுரை யன்மையறிக. கடற்கே யென்னும் ஏகாரம் தேற்றம். மற்றையது ஈற்றசை. வேட்டான் பூட்டாக் கடற்கே போதுவன் என இயையும்.

மறைபுகழ்தலை,

''நின்னுன் மொழிந்தமறை நின்னடிகள் வந்திந்தும்
பன்னு ளருச்சித்தும் பாதந் தலைசுமந்து
முன்னுமம் வாசித்து முன்னையறி யேனென்று
சொன்னு லடியனேன் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே.''

திருவிளையாடல். கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய. உஎ.

என்பதனுனும், பிறைசூடி யென்பதனை,

''நெற்றியங் கண்ணுடை நிமலத் தெம்பிரா
னுற்றவர்க் கருள்புரி கின்ற வுண்மையைத்
தெற்றென வுணர்த்தல்போற் றிங்க ளின்கலை
கற்றையஞ் சடைமிசைக் கவின்று பூத்ததே,''

''நின்ன தொல்கலை யைந்துமுப் பகலிடை நிரம்பிப்
பின்ன ரவ்வழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா
தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றுன்
முன்னை யாவிதோ திருந்தெலா மியற்றிய முதல்வன்.''

கந்தபுராணம். சந்திரசாபப் படலம். சங-சஙு.

என்பதனுனும், கதிபயக்கும் ஏதுவாதலை,

''நன்று மாதர நாவினுக் கரசடி
நளினம்வைத் துயினல்லா
லொன்று மாவது கண்டில முபாயமற்
றுள்ளன வேண்டாமா

லென்று மாதியு மந்தமு மில்லதோ
ரிகபரத் திடைப்பட்டுப்
பொன்று வார்புகுஞ் சூழலிற் புகேம்புயிற்
பொறியிலேம் புலனேடே."

திருநாவுக்கரசு தேவர். திருவேகாதசமாலே. கக.

என்பதனுனும் அறிக. (கஅ)

போதமுண்ட பிள்ளேயென்பு பொருகண்மாது செய்ததோ
காதல்கொண்டு சொல்லின்மன்னர் கன்மிதப்ப வுய்த்ததோ
வாய்திறந்து முதலேகக்க மகனேநீய மைத்ததோ
யாதுநம்பி யரிதுநன்றெ னக்கியம்ப வேண்டுமே.

(இ - ள்) நம்பி - நம்பியாரூர வள்ளலே! - போதம் உண்ட பிள்ளே என்பு பொரு கண் மாது செய்ததோ - ஞானப் பாலே யருந்திய ஞானசம்பந்த வள்ளல் எலும்பைப் பெண்ணுக இயற்றியதோ? சொல்லின் மன்னர் கல்மிதப்ப காதல்கொண்டு உய்த்ததோ - திருநாவுக்கரசு வள்ளல் கல் தெப்பமாக மிதப்ப அதைக் காதலிற் செலுத்தியதோ? முதலே வாய்திறந்து கக்க மகனே நீ அழைத்ததோ - முதலே தன்வாயைத் திறந்துமிழப் புதல்வனேத் தேவரீர் மீட்டதோ? யாது அரிது - இம் முத்தொழிலுள் எத்தொழி லரிது? நன்று எனக்கு இயம்ப வேண்டும் - தெளியச் சிறியேனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். (எ - று)

(வி - ரை) பிள்ளேயாரருந்தியது பாலுருவாய்த் தோன்றினும் அது ஞானமே யென்பார், 'போதமுண்ட பிள்ளே' என்றும், கவினெலாந்திரண்டுள கன்னிகையாகப் படைத்தனரென்பார், கணவரைப் பிணித்தலிற் சிறந்த கருவியாகும் கடைக்கணியல்பைக் குறிப்பித்துப் 'பொருகண் மாது செய்ததோ' என்றும், அமணர்கள் பிணித்த கல்லே அஞ்செழுத்துண்மையாற் பாசமகன்றமையிற் றெப்பமாக மிதப்ப, அதனே வருணனும் தாங்கலின் மனமகிழ்ச்சியிற் செலுத்தினரென்பார், 'கன்மிதப்ப காதல்கொண்டுய்த்ததோ' என்றும், உண்ட மதலேயை உருச்சிதைவின்றி உடனுமிழ்தலும் முதலேக்கியலாதாக, அதுவே, சின்னுட் சென்றபின், சென்றவாண்டுகட்குரிய வளர்ச்சி நிரம்பிய மதலேயாக வுமிழ, அழைத்தனரென்பார்,

'முதலை கக்க மகனை யழைத்ததோ' என்றும், இம்முச்செயலுஞ் செயற்கருஞ் செயலே யாயினும், கன்னிகை யாக்குதற்கென்பும் மிதத்தற்குக் கல்லும் ஆதாரமாயிருக்க, மகனை யழைத்தற்கு அஃதில்லையாகவும், பாட லொன்றுமே அஃதுளதாக்கி, அழைத்தமையின் அவற்றினும் இஃதற்புத முடைத்தென்பார், 'யாது அரிது' என்றும், இவை தேவரகசியமாகலின் யானேயிந்த் துணர வல்லனோ தேவரீரே செவ்விதிற்றெருட்டி யருளவேண்டு மென்பார், 'நன்று எனக்கு அரிது இயம்ப வேண்டும்' என்றுங் கூறினர்.

பொருதல் - காதளவு சென்று தாக்கல். மாதென்பது அழகுடைமையிற் போந்த பெயர். கொண்டு மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. வாய்திறந்தெனவேண்டாது கூறினர்; உமிழ்தற்கரிய சேயை உமிழ்ந்தமை யுணர்த்தற்கு. ஓகாரங்கள் மூன்றும் வினாப்பொருள வேனும் இறுதியது பிரிநிலையின் மேற்று.

போதமுண்டபிள்ளை யென்பதனை,

''ஆனதன்மையி னத்திருப் பாட்டினி னடைவே
போன வாயுவும் வடிவமும் பொலிவொடு நிரம்பி
யேனை யக்குடத் தடங்கிமுன் னிருந்தெழு வதன்முன்
ஞான போனகர் பின்சமன் பாட்டினை நவில்வார்.''

பெரியபுரா. திருஞானசம். ௧0௧0.

என்பதனானும், வருணனுந்தாங்கியதை

''அருணயந் தஞ்செழுத் தேத்தப் பெற்றவக்
கருணைநா வரசினைத் திரைக்க ரங்களாற்
றெருணெறி நீர்மையிற் சிரத்திற் றாங்கிட
வருணனுஞ் செய்தனன் முன்பு மாதவம்.

ஷை திருநாவுக். ௧௩0.

என்பதனானும், ஆதார முளதாக்கி மகனை யழைத்ததை,

''வறந்திடு பொய்கைமுன் னிரம்ப மற்றவ
னுறைந்திடு முதலைவந் துநிப்ப வன்னதா
லிறந்திடு மகன்வளர்ந் தெய்தப் பாடலோன்
றறைந்திடு சுந்தர னடிகள் போற்றுவாம்.''

கந்தபுராணம். கடவுள் வாழ்த்து. ௨௨

என்பதனானும் அறிக.

(௧௧)

வேண்டுநின் னடியார் மெய்யன் பெனக்கும்
அருள்செய் சிவனே யலந்தே னந்தோ
முறையோ முறையோ விறையோ னேயென்
றழுது செம்பொ னம்பலக் கூத்தன்
அருளாற் பெற்ற வன்பினி லொருசிறி
தடிய னேற்கு மருளல் வேண்டும்
நீயே கோட னின்னருட் பெருக்கிற்
கேற்ற தன்றிள வேறுகந் தேறியைப்
பரிமா மிசைவரப் பண்ணிய வித்தக
திருந்திய வேத சிரப்பொருண் முழுதும்
பெருந்துறை யிடத்துப் பெருஞ் சீர்க்
குருந்துறு நீழலிற் கொள்ளைகொள் வோயே

(இ - ள்) இள ஏறு உகந்து ஏறியை பரிமா மிசை வர பண்ணிய வித்தக - இளமை வாய்ந்த இடபத்தை விரும்பி யிவர்ந்த இறைவரைப் புரவிமீது எழுந்தருளப் புரிந்த வித்தகரே, பெருந்துறை இடத்து பெருஞ்சீர் குருந்து உறு நீழலில் - திருப்பெருந்துறை யென்னுந் தலத்திலே மிக்க மேன்மையுடைய குருந்தமரத்தின் விரிந்த நீழலில், திருந்திய வேதசிரம் பொருள் முழுதும் - திருத்தமுற்ற வேதமுடிவிற் செறிந்த சைவசித்தாந்தப் பொருண் முற்றும், கொள்ளை கொள்வோயே - சிவபெருமான் பக்கற் பெற்ற திருவாத வூரண்ணலே!, சிவனே நின் அடியார் மெய்யன்பு எனக்கும் வேண்டும் - சிவனே! உம்முடைய திருத்தொண்டர்களின் உண்மையன்பு எனக்கும் உரித்தாகவேண்டும், அருள்செய் அலந்தேன் - அருள் செய்வீர்; இதில் ஆவல் மிகுந்தேன், அந்தோ முறையோ முறையோ இறையோனே என்று அழுது - அந்தோ! (அருள்பாலியாமை) முறைமையோ! முறைமையோ! முதல்வனே! என்றுபுலம்பி, செம்பொன் அம்பலம் கூத்தன் அருளால் பெற்ற அன்பினில் - செவ்விய கனக சபையில் நடித்தருளும் சிவபெருமானருளாற் பெற்ற

அன்பினிலே, அடியனேற்கும் ஒருசிறிது அருளல் வேண்டும் - அடியேனுக்கு மிகச்சிறிது தந்தருளல் வேண்டும், நீயே கோடல் நின் அருட்பெருக்கிற்கு ஏற்றது அன்று - முற்றும் தேவரீரே கொள்ளுதல் உமது கிருபை மிகுதிக்கு முறைமையன்று. (எ - று.)

(வி - ரை) தருமதேவதையை இடபமாகவுடைய தம்பிரானுரை அதனது தாயென்றுபசரிக்கப்படும் வேதப்பரியிலிவர்வித்த வித்தகரென்பார், 'இள வேறுகந்தேறியைப் பரிமாமிசை வரப் பண்ணியவித்தக' என்றும், பிறவிக் கடலைக்கடக்குந் துறை யென்பார், 'பெருந்துறை' என்றும், தவச்சினைக ணெருங்க, அறக்குழை தழைத்து, மெய்ம்மைபூத்து, விளங்குவதென்பார், 'பெருஞ் சீர்க்குருந்து' என்றும், சார்ந்தார்க்கு ஆதி பௌதிக முதலிய தாபத் திரயங்களைத் தவிர்ப்பதென்பார், 'உறுநீழல்' என்றும், வேதமுடிவிற் செறிந்த சித்தாந்தப் பொருள்களே திருத்தமுடையன; ஏனையவை பிணக்குடையன வென்பார், 'திருந்திய வேதசிரப் பொருள்' என்றும், அவை முற்றும் ஒருங்குபெற்றவரென்பார், 'முழுதுங் கொள்ளை கொள்வோய்' என்றும்,

......"மெய்கலந்த வன்பரன் பெனக்குமாக வேண்டுமே."

திருவாசகம். திருச்சதகம். ௭௬.

எனவும்,

......"அந்தோ வலறிடே னுலறிடே னுவிசோரேன்
முனைவனே முறையோ........."

ஷை பிரார்த்தனைப் பத்து. ௧.

எனவும், இங்ஙனம் ஒருகாலன்றி ஆங்காங்கும் மிகப்பல காலமுதவரென்பார், 'இறையோ யென்றழுது' என்றும், பஞ்சகிர்த்திய நடம்புரிந்தருள் பரமராகலின் அவரால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றனரென்பார், 'செம்பொனம்பலக்கூத்த னருளாற் பெற்ற' என்றும், பெற்றதுஎல்லையிறந்த அன்பென்பார், 'அன்பினில்' என்றும், அற்பகல்கினும் அதுகொண்டுய்வேனென்பார், 'ஒருசிறிது' என்றும், பரிபாகியல்லாத யானும் உமது சந்நிதி விசேடத்தால் பரிபாகியே யென்பார், 'அடியனேற்கும்' என்றும், மெய்த்தொண்டர்க்குரிய மெய்யன்பு எனக்கும் வேண்டுமென்றழுது, சிவன்பாற் பெற்றீராகலின்,

அங்ஙனமே வேண்டுமெனக்கும், சிறிதளிப்பதே முறைமையென்பார், 'அருளல் வேண்டும்' என்றும், தக்காரையும் தகாரையும் ஒப்பப்புரக்கும் அருளின் முதிர்ந்து, உலகினர்க் கிருளோட்டி உண்மை விளக்குவான், ஞானநித்தனுக வுதித்த தேவரிர், நல்காது கோடல், தகுதியன்றென்பார், 'நீயேகோட லின்னருட்பெருக்கிற் கேற்றதன்று, என்றுங் கூறினர். கூறவே,

''அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாள
மென்பருணர்ந் தோர்சிவன்வாக் கீண்டு.''

சைவசமயநெறி. பொதுவிலக்கணம். சஉஅ.

என்றபடி,

''..
கற்ரு மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்ருேர் தெய்வங் கனவிலு நினையா
தருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர ஞகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை யறியா நிழலது போல
முன்பின் ஞகி முனியா தத்திசை
யென்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
யன்பெனு மாறு கரையது புரள
நன்புல ஞென்றி நாதவென் றரற்றி
யுரைதடு மாறி யுரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்
கண்களி கூர நுண்டுளி யரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழை...''

திருவாசகம்போற்றித்திருவக வல்

த்தலுடைமையும், அதை அனைவர்க்கும்பாலிக்கும் அருட்டிறமுடைமையும் ஒருங்கியைந் தமை, அறிவித்த வாருயிற்று. உம்மைகளிரண்டும் இழிவு சிறப்பு. ஒகாரங்களிரண்டும் முறைப்பாட்டில் வந்தன. பரிமா இருபெயரொட்டு. வித்தகமென்பது விசித்திரத்தையும் அறிவையுஞ்சுட்டி இரட்டுற மொழிதலாய் நின்றது. நீயே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை. மற்றையது அசை. திருந்திய கொள்வோயென வினையெச்ச முடிபாக்கலும் ஒன்று.

வேதம் தரும தேவதைக்குத் தாயாதலை

"சதுர்மறை யிடத்திற் றோன்றுந் தருமதேவதை..."

திருவாவடுதுறைப்புரா. தருமதேவதைக்
கிடபவாகனப் பேறளித்த. ௩.

என்பதனானும், வேதப்பரியி லிவர்ந்ததை,

"அண்டகோடிக ளனைத்துமோர் பிண்டமா வடுக்கி
யுண்ட நீரதா முநுகின்மே லுபநிடக் கலனை
கொண்ட வாலிய வைதிகப் புரவிமேற் கொண்டான்
றொண்டர் பாசவன் றொடரவிழ்த் திடவருஞ் சோதி"

திருவிளையாடல். நரிபரியாக்கிய. ௩௬.

என்பதனானும், பிறவிக்கடலைக் கடக்குந் துறையாதலை,

"வெம்பிறவி வேலைதனில் வீழ்பவர்க ளெல்லா
நம்புசிவ நாமமெனு நற்புணை பிடித்தா
லெம்பர னருட்கரையி லேறுதுறை யாமா
லம்புவி மொழிந்துள பெருந்துறை யதன்பேர்."

திருவாதவூரர்புரா. திருப்பெருந்துறைச். ௧௦.

என்பதனானும், குருந்து தவச்சினை முதலிய வுடைமையை,

"வாய்ந்தவள மிவ்வகை வயங்குமத னுப்ப
ணேத்தரு தவச்சினைக ளெங்கணு நெருங்க
மீத்திக ழுறக்குறை தழைத்துமிளிர் மெய்ம்மை
பூத்தறிஞர் போன்றெழில் பொருந்துமோர் குருந்தம்."

௸. ௸. ௧௫.

என்பதனானும், வேதசிரப்பொருள் சைவசித்தாந்தப் பொருளாதலை,

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க
ளாதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா

நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னெழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்.''

சிவஞானசித்தி. அ—ம்சூத். கடு.

என்பதனாலும், சந்நிதி விசேடத்தாற் பரிபாக மெய்துதலே,

''கருட னுருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே.''

திருமந்திரம். ஞானகுருதெரிசனம். ச.

என்பதனானும், ஞானுதித்தனுக வுதித்தமையை,

''பொய்ம்மையா முலகின் மாயப் பொங்கிரு ளகல வன்னோர்
தம்மையாழ் நரகிற் றள்ளுஞ் சமயதா ரகைம முங்க
வெம்மையா ளுடையா னன்ப ரிதயதா மரைக ளெல்லாஞ்
செம்மையாய் மலர ஞான தினகர ருதயஞ் செய்தார்.''

திருவாதவூரர் புராணம். மந்திரிச்சருக்கம். ௫.

என்பதனானும் அறிக. (உ0)

கொள்ளைகொள்ள விடுதவிக் கூற்றைப் பிடர்பிடித்துத்
தள்ளுந் திருஞான சம்பந்தா—வெள்ளமிடு
மேடேறப் பால்குறைந்த தென்றழுவ ே கழுவின்
காடேறப் புக்கவரு கர்.

(இ - ள்) கொள்ளை கொள்ள விடு உதவி - எவரும் கைக்கொள்வான் முத்தியை யீந்து, கூற்றை பிடர் பிடித்து தள்ளும் திருஞான சம்பந்தா - இயமனை எய்தா தகற்றிய திருஞான சம்பந்த வள்ளலே! கழுவின் காடு ஏற புக்க அருகர் - கழுக் கூட்டத்தில் இவரத்துணிந்த அமணர்கள், வெள்ளம் இடும் ஏடு ஏற - வைகைநதிப்

பெருக்கி விட்ட "வாழ்க வந்தணர்" என்னும் திருப்பாசுரத் திருப்பதிகம் வரைந்த ஏடு எதிரேறிச் செல்லக்(கண்டு) பால் குறைந்தது என்று அழுவரே - தம்பக்கல் குறைந்த தென்று அழத்தக்கவரே. எ - று.

(வி-ரை.) இவ்வியல்பின ரென்னும் வரையறை யின்றிப் புக்க எண்ணிறந்தவர் பெறவென்பார், 'கொள்ளை கொள்ள' என்றும், பாலித்தது பதமுத்தியன்று; பற்றகன்ற பர முத்தியே யென்பார், 'விடுதவி' என்றும், அதுபெற்றுர் இரும் புண்டரீரிற் றிரும்பாமையின் இயமனை அவர்மாட்டு என்றும் எய்தாதவ னாக்கினரென்பார், 'கூற்றைப்பிடர் பிடித்துத் தள்ளும்' என்றும், எவரையும் ஞானசம்பந்தராகச் செய்தவ ரென்பார், 'திருஞானசம்பந்தா' என்றும், வேகவதியென்பதற் கிணங்கப் பெருகி விரையும் வைகையில் இட்டவேடு, சிவபெருமானே பரம்பொரு ளெனத்தெளிய, எதிரேறிச் சென்றதென்பார், 'வெள்ளமிடு மேடேற' என்றும், தீயிற் றேல்வியுற்றும் செய்வகை யறிந்துய்யாச் சிதடராகலின், அவர் ஏடேறப் பால் குறையுமென்பது முணராது, முயலத் தகாத அதின்முயன்று, அழத்தக்கவரேயென்பார், 'பால் குறைந்த தென்றழுவரே' என்றும், எண் பெருங்குன்றத்து எண்ணாயிரவரும் அவர்மாணாக்கரும் ஏறுதற்குத் தொகுத்த எண்ணிலாக் கழு மரங்களென்பார், 'கழுவின்காடு' என்றும்,

"இன்ன மறத்தா றிசைக்கின்றே நீரேன்
வாளா விறக்கின் றீர்
அன்னை யனையா னெம்மிறைவ னவனுக்
காளா யுய்மின்கள்"

திருவிளையாடல், சமணரைக் கழுவேற்றிய. ௰௯.

என்று பிள்ளையா ரருளவும், இழித்து, வலிந்தேறிய வன்மைய ரென்பார், 'ஏறப்புக்க' என்றும், திருத்தொண்டர் திருமடத் திற் றீயிட்ட இவர்க்கிது தகுமெனப்பின் விலக்காமையின் அத் தண்டனைக் குரியவரே யென்பார், 'அருகர்' என்றுங் கூறினர்.

இதனாற் போந்தது பிள்ளையாரைவழிபடும் பெருந்தவ மிலாத அறிவிலிகள் பலசிந்தையராய், இயலாதனவியலுமென முயலாதனவற்றின் முயன்று, மோகத்தழுந்திப், பிறவியி னுழலாநிற்பர்; அறிவுடையார் அங்ஙன மாகாது,

"பாரகலத் துன்பங் கடந்தமர ராற்பணியு
மேரகலம் பெற்றுலு மின்றுநாற்—காரகிலின்
றாமங் கமழ்மாடத் தோணி புரத்தலைவ
னுமஞ் செவிக்கிசையா நாள்."

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி. கo௯.

என்னுந் துணிவுடையராய் வழிபட் டுய்யாநிற்பரென்பது.

பிடர் பிடித்துத் தள்ளுத லென்பது அணுகாதகற்ற லென்னும் பொருட்டாய் உலகவழக்குப்பற்றி வந்தது. ஏடேறப் பால் குறைந்த தென்பதும் அருகரென்பதும்†சிலிஷ்டமாய் நின்றன. பால் ஈண்டுத்தங் கொள்கை. ஏகாரம் தேற்றம். எண்பெருங் குன்றங்களாவன அஞ்சனம் கவுஞ்சம் கோவர்த்தனம் திரிகூடம் காஞ்சி குஞ்சரசையம் ஏமகூடம் விந்தமென்பன; இவை சமண் குரவருறையும் தானங்கள்.

வீடுபெற்றோர் எண்ணிறந்தவ ரென்பதனை,

"அணிமுத்தின் சிவிகைமுத லணிதாங்கிச் சென்றோர்கண்
மணிமுத்த மாலைபுனை மடவார்மங் கலம்பெருகும்
பணிமுற்று மெடுத்தார்கள் பரிசனங்கள் வினைப்பாசந்
துணிவித்த வுணர்வினராய்த் தொழுதுடன்புக்
[கொடுங்கினர்."

பெரியபுரா. திருஞானசம். கஉ௯உ.

"ஆறுவகைச் சமயத்தி லருந்தவரு மடியவருங்
கூறுமறை முனிவர்களுங் கும்பிடவந் தணைந்தாரும்
வேறுதிரு வருளினுல் வீடுபெற வந்தாரு
மீறில்பெருஞ் சோதியினு ளெல்லாரும் புக்கதற்பின்."

ஷை-ஷை கஉ௯௩.

என்பதனானும், வழிபடுவோர் எத்துணைத் திமைய ராயினும் அவர்மாட்டும் இயமனணு காமையை,

---

† சிலிஷ்டம் – இருபொருட் பதம்.

"கடலன்ன பொய்ம்மைகள் செய்யினும் வெய்ய கடுநரகத்
திடநம னேவுதற் கெவ்விடத் தாளிருஞ் செந்தமிழாற்
றிடமன்று மாமதிற் சண்பைத் தலைவன்செந் தாமரையின்
வடமன்று நீண்முடி யானடிப் போதவை வாழ்த்தினமே."

ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி. உக.

என்பதனானும், அறிவிலிகள் வீண்முயல்வுடையராவ ரென்பதனை,

"இயலா தனபல சிந்தைய ராயிய லுங்கொலென்று
முயலா தனவே முயன்றுவன் மோகச் சுழியமுழ்ந்திச்
செயலார் வரைமதிற் காழியர் கோன்றிரு நாமங்களுக்
கயலா ரெனப்பல காலங்கள் போக்குவ ராதர்களே."

ஷை. கூ.

என்பதனானும், சிவபெருமானே பரம்பொருளெனத் தெளிவித்தமையை,

"பொருப்பே சிலையாப் புரங்கடந்த புனித
னேயெத் தேவர்க்கும்
விருப்பேய் போகம் வீடுதரு மேலாங்
கடவு ளெனநான்கு
மருப்பேய் களிற்றான் முடிதகர்த்தான் மருமா
னறியக் குருமொழிபோ
னெருப்பே யன்றி வேகவதி நீரும்
பின்னர்த் தேற்றிய தால்."

திருவிளையாடல். சமணரைக் கழுவேற்றிய. ௩௫.

என்பதனானும் அறிக. (உக)

**அருகக் கடல்கடந் தேறிய தோசிலை யம்பியெனப்
பெருகக் கடல்கடந் தேறிய தோசொல் பெருமிடறு
கருகக் கடல்விட முண்டோ னடியிற் கசிந்துமன
முருகக் கடலன்பு பெற்றசொல் வேந்த வுனக்கரிதே.**

(இ-ள்) கடல் விடம் பெரு மிடறு கருக உண்டோன் அடியில் - பாற்கடலினுதித்த நஞ்சத்தைப் பருத்த

கண்டம் கறுக்கப் பருகிய பரமருடைய திருவடிகளில், மனம் கசிந்து உருக கடல்அன்பு பெற்றசொல் வேந்த - மனம் உருகிக்கசியக் கடல்போலும் அன்பைப் பெற்ற வாகீசமூர்த்தியே! அருகக் கடல் கடந்து ஏறியதோ - சமணக் கடலைநீந்திச் சைவமென்னுங் கரையில் இவர்ந் ததோ? சிலை அம்பி என பெருகுஅக்கடல் கடந்து ஏறி யதோ - கல்தெப்பமாக மிதப்பக்கொண்டு பெருகிய அக் கடலைநீந்திக் கரையேறியதோ? உனக்கு அரிது சொல் - தேவரீருக்கு அரியது யாது செப்புவீராக? எ - று.

(வி–ரை) அச்சுதனுதியர் அமலரருட்பேறின்றிச் சென்று பாற்கடல் கடைந்துழி அதினின்றும் அந்தகார வடிவாய் ஆலகாலந்தோன்றி அவனிமுற்றும் நீருகப்பரவி அனலிற்சீறி வருதல்கண்டஞ்சித், திருக்கைலையிற் சரண்புக்காராக; திருவுள மிரங்கி அதைப்பருகி அவர் பிரார்த்தனைப்படி கண்டத்து இருவிய கருணையாளரென்பார், 'பெருமிடறு கருகக் கடல்விட முண்டோன்' என்றும், அவர் திருவடிகளில் ஒப்பிகந்த உழு வலன் புடையரென்பார், 'கடலன்பு' என்றும், காட்சியான் அளவு காணப்படுதலின்மையும், கருநிறமுடைமையும், கண் டார்க்கு அச்சம் பயத்தலும், தாகமுற்றுச்சார்ந்தார்க்குப் பயன் படாமையும், தீநாற்றமுடைமையும், பிறவும் செறிந்திருத் தலின், கடலைநிகர்ப்பவரென்பார் 'அருகக்கடல்' என்றும், நீற்றறையி லிடுவித்தல் நஞ்சூட்டுவித்தல் முதலிய கடுந் தொழிலுடைய அவ்வருகக்கடலை, அருட்பெருக்கமும் வாக்கின் முதிர்வுமின்றிக் கடந்தமை அரிதன்றி, இவ்வியல்பின இடுக் கண் புரிதலில்லாத இக்கடலை, அருட்பெருக்கமும் வாக்கின் முதிர்வுங்கொண்டு கடந்தமை, அரிதன்றென்பார், 'உனக்கரிது சொல்' என்றும் கூறினர்.

அற்றேல், உழுவலன் புடையராயின் சமண்சமயம் சாரா ராகலின் கடலன்பு பின்னர்ப் பெற்றதாதல் வேண்டும்: அங்ஙனமாக, இவர்பாலது உழுவலன்பென்பது எங்ஙனம் பிற வெனின், நன்றுகடாயினுய்! சமணுதிகளைக் களைந்து சைவத்தை நாட்டுவானவதரித்த இவ்வாசிரியர் உலக நிலை யாமைகண்டு, அறங்கள் செய்வாரா யொழுகுங்கால், சாதனங் களுள் நீறுசிறந்தாங்குத் தவங்களுட் கொல்லாமை சிறந்த தாகலின், அதுவே சிவகதிக்குரிய நெறியெனத் தேர்ந்து, ஆய்ந்தவழி, சமண்சமயிகள் நடிப்பால் அது அச்சமயத்தின் மிக்குளதாகத் தோன்ற, அமலரும் அதனையழிப்பிப்பான் அதிற்

பிரவேசிப்பிக்குந் திருவுளத்தால் உண்மைநெறி யின்னதென் றுணர்த்தி யருளாமையின், அறிற்புக்கு, அதற்குரிய விஞ்சை களிற் பயின்றாரேனும், அதனுண்மை யுணர்தற்கணன்றி, உள்ளபடி பிரவேசித்தவ ரன்றாகலின், மானசிகமாகச் சிவபெரு மானை வழிபட்டு வந்தாரென்பது.

......"ஏற்றாயடிக்கே யிரவும் பகலும் பிரியாது
வணங்குவ னெப்பொழுதும்......"

தேவாரம். திருநாவுக். திருவதிகை. கூற்றாயினவாறு.

எனவும்,

"நெஞ்ச மூமக்கே இடமாக வைத்தேன்
நினையாதொரு போதுமிருந் தறியேன்......"

ஷை. ஷை.

எனவும்,

"சலம் பூவொடுதூ பமறந்தறியேன்,
தமிழோ டிசைபா டன்மறந்தறியேன்
நலந்தீங் கினுமுன் னைமறந் தறியே
னுன்னும மென்னு வின்மறந் தறியேன்......"

ஷை - ஷை.

எனவும், இவரருளிய திருவாக்குக்களான் வெளிப்படுதலின் உழுவலன்புடையரே யென்க.

அற்றேல் கொடிய குடர் நோயணுகியவழி இச்சிவோ பாசனை யிருந்தும், அச்சமண் சமய விச்சைகளான் அகற்ற முயன்றதென்னையெனின், அவற்றிற் பழகித் தேர்ச்சியுற்றுச் சிலசித்தி பெற்றமையின் இவ்விச்சையின் இதுவும் அகலுங் கொலென எண்ணி முயன்றாரென்பது. இன்னோரன்ன ஆசங் கைகள் எழாமைப்பொருட்டுப் பெரியபுராணத்தில் ஆங்காங் குக் குறிப்பித்திருத்தலின் ஆய்ந்துய்த்துணர்க. விரிக்கிற் பெருகும். வினாப்பொருள் பயக்கும் ஓகாரமிரண்டும், முறையே உயர்த்தற் கண்ணும் இழித்தற் கண்ணும் வந்தன. அகரச்சுட்டும் இழித்தற்பொருட்டு. கசிந்து உருகவென்பன முன்பின்னாகப் புணர்ந்த எச்சத்திரிபுகள். ஒப்பிகந்த அன் புக்கு ஒருபுடை ஒப்புக் கூறினமையின் கடல் ஒப்பலொப்பாய் நின்றது. ஏ-அசை.

விடம் அந்தகார வடிவாய்ச் சிறியனாக அதைக் கண்டத் திருவியதை

"ஈற்றுக் கோடியி னெழுமுகிற் கோடியி னிருண்டு
கூற்றுக் கோடியின் மறங்கொடு திசைதொறுங் குலவுங்
காற்றுக் கோடியின் விரைவினல் வடவையங் கடுந்தீ
நூற்றுக் கோடியிற் பரந்ததவ் விடமெலா நொய்தின்

முடிவிலா வுனக்கே யன்றோ மூன்னுறு பாக மெல்லாம்
விடமதே யெனினு மாக வேண்டுது மிதனை வல்லே
யடியரே முய்யு மாற்றா லருந்தினை யருண்மோ வென்னக்
கடிகம ழிதழி வேய்ந்தோ கலங்கலி ரினிநீ ரென்றான்

என்றனன் விரைவிற் றன்கை யேந்திய விடமுட் கொள்ள
சென்றது மிடற்றி லன்ன திறத்தினை யாரு நோக்கி [ச்
யின்றெம துயிர்நீ காத்தற் கிங்கிது சான்றா யங்க
ணின்றிட வருடி யென்றே நிமலனைப் போற்ற லுற்றார்."

கந்தபுராணம் ததிசியுத்தரப்படலம். ௯௨அ, ௯௯எ, ௯௯அ என வருவனவற்றா னுணர்க. (௨௨)

உனற்க ரும்புகழ் மேவிய சுந்தர னும்பன் மீதிவரா
நினைப்ப ருங்கயி லாயம டைந்தமை நின்று காண்குறவே
எனக்கு வந்துறு மோமக வென்றழு கின்ற நாளலைபா
றனித்த ருந்துபு மாலை யுமிழ்ந்திடு தம்பி ரானலனே.

(இ - ள்) உனற்கு அரும்புகழ் மேவிய சுந்தரன் உம்பல்மீது இவரா - சிந்தித்தற்கரிய சீர்த்திபடைத்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வெள்ளை யானைமே லெழுந்தருளி - நினைப்பு அரும் கயிலாயம் அடைந்தமை நின்றுகாண்குற - எண்ணுதற்கரிய திருக்கைலையி னெய்தியதை எதிர்நின்று தரிசித்தற்கு, மகவு என்று அழுகின்ற நாள் - குழந்தை யெனக் கூறுமாறு விளங்கி அழுத அப்பருவத்திலேயே, பால் அலை தனித்து அருந்துபு மாலைஉமிழ்ந்திடு - பாற் கடலைத் தனித்துப் பருகி அதின் மிதந்தணுகிய திருமாலை ஆங்குமிழ்ந்த, தம்பிரான் நலன் எனக்கு வந்து உறுமோ- உபமன்னிய முனிவர்பாலுற்ற உயர்ந்த சிவானுக்கிரகம், எளியேனுக்கு வந்தெய்துமோ! எ - று.

(வி - ரை) திருக்கைலையிற் பெருமான் தந் திருவுருப் பொலிவை ஆடியினோக்க, அதிற் பிரதிவிம்பித்துத் தோன்றினவராய்ப், பாற்கடலி னுதித்த நஞ்சத்தைக் கொணர்ந்து பரமர் கரத்தீந்தமையின், ஆலால சுந்தரரெனப் பெயர்பெற்ற அவ்வவதாரத்தும், இவ்வவதாரத்தும், அளவிறந்த அற்புதப் புகழுடையரென்பார், 'உனற்கரும் புகழ்மேவிய சுந்தரன்' என்றும், அவனிமுற்றும் அழியுங்காலத்தும் மேருவாதிய போலழிதலின்றி அண்டத்தி னடிமுடிகாறும் நிலைபேறுடைய தாய், விமலர் வீற்றிருக்கப்பெற்று, எவர்க்கும் விழையும் இஷ்டசித்திகளை யீந்து விளங்கலின், சிவநேசர்க்கன்றி மற்றையர்க்கு மனத்திலும் சிந்தித்தற்கரிதென்பார், 'நினைப்பரும்' என்றும், திருமாலாதியர் சேவித்துவரத் துணைவர் முற்செல்ல, வெள்ளையானையிலிவர்ந்து செல்லும் வித்தகக் காட்சியாகலின், இது ஏனைக் காட்சிபோல்வதன்றென்பார். 'கயிலாயமடைந்தமை காண்குற' என்றும், உபமன்னிய முனிவர் சிறுவர் போற்றோன்றினும், சிறுவரன்று, தேவசித்தரென்பார், 'மகவென்று' என்றும், இவர்தந்தாயுடனுதித்த வசிட்டமுனிவராச்சிரமத்தே காமதேனுவின்பாலை நுகர்ந்து சுவைகண்டாராய், அன்னை பாலனாகிப், பால்வேண்டி யழுதலும், அவர் வறுமையிற் கவன்று, மாவைக்கரைத்தளித்து உரைத்தவாறு, அம்பிகாபதியை வழிபட்டுப், பெற்றபாற்கடலைப் பருகுங்கால், அதினடைந்த அச்சுத மூர்த்தியைத் துரும்புபோன்று மிழும் ஆற்றல், அழும்பருவத்திலேயே அமைந்தவரென்பார், அழுஇன்ற நாளலைபால் தனித்தருந்துபு மாலையுமிழ்ந்திடு' என்றும், பாற்கடலையேயன்றி இறவாப்பதத்தை இறைவியாலும், பாசுபத ஞானவிரத யோகங்களையும், ஆகமங்களை வகுத்து மொழிந்தருளும் ஆசிரியத் தலைமையையும், இறைவராலு மெய்திக், கண்ணபிரானுக்கும் திருவடிதீக்ஷை புரிந்து, திருக்கைலையினடியிற் பல்லாயிர முனிவர்களும் சுத்தயோகிகளும் சூழ வீற்றிருக்கும் தலைமை பெற்றவரென்பார், 'நம்பிரான்' என்றும், இத்துணைச் சிவானுக்கிரகம் அவர்க்கிருந்தமையின், ஆயிர ஞாயிறுபோன் றொளிதிகழ இவ்வாளுடைய நம்பிகளெழுந்தருளுங்கால் ஐயுற்ற முனிவராதியர்க்கு,

"தம்பி ரானைத்த னுள்ளந் தழீஇயவ
னம்பி யாரூர னாந்தொழுந் தன்மையான்"

பெரியபுராணம். திருமலைச்சிறப். கக.

எனச் செவியறிவுறுத்து, எதிர்சென்று தரிசிக்கப்பெற்றார்; அங்ஙனமே, ஆவலுற்ற யானும் தரிசித்தற்கு அவர் பெற்ற

சிவானுக்கிரகம் வந்தணுகுங்கொ லென்பார், 'நலனெனக்கு வந்துறுமோ' என்றுங் கூறினர்.

காண்குற நலன் உறுமோவென இயையும். உறின், எக்காலத்தேனும் அரிது தரிசிக்கலாமென்ப திசையெச்சம். ஏ—அசைகள். ஓ-எதிர்மறை. என்று எச்சத்திரிபு. அலே சினையாகுபெயர். தனித்தருந்துபு என்பது அருந்துதற்கருமை தோன்ற நின்றது. தம்பிரான் அலனெனக் கண்ணழித் துரைப்பாரு முளர்; அது நலமலி வாதவூரென முன்னர்த் தொடங்கும் அந்தாதித்தொடைக்கு இயைபின்மை—மேலும் போதப் பொருட் பொலிவின்மையும் தெளிக.

தேவசித்தராதல் முதலியவற்றை,

''உலகில் வாழுஞ் சிறுவரைப்போற் சிறுவ
னுமெமற் றிவனேங்கி
நிலவு வானி லுறைசித்த விலவு
மந்த வானிங்கி
யலகி றவத்து வியாக்கிரபா தனுக்கு
மகவா யடைந்தன னற்
கலெவெண் டிங்கண் முடித்தசடைக் கண்மூன்
றுடையோ னருளினல்.''

எனவும்,

''பணிந்த வவனே யுழைக்கூவி யுச்சி
மோந்து பரமேட்டி
பிணங்கு விழிமா தினைநோக்கி யுன்றன்
பிள்ளையிவனென்ன
வணங்கு மருங்குன் மற்றவளு மலர்க்கை
யவன்றன் தலைமேல்வைத்
துணங்கி யிறவாப் பதந்தன்னை யடைதி
யென்ன வுதவினளால்.''

எனவும்,

''அரன்றன் பாசு பதஞானம் விரதம்
யோகம் மழிவின்றித்
திருந்தி விரிந்த சங்கிதையா கமங்கள்
செய்யுஞ் செயல்கொடுத்து

விரிந்த வானத் துறையமரர் முனிவர்
விழைந்து போற்றிசைப்பப்
பொருந்தி யடைந்தான் வடகயிலைப் பொன்னஞ்
சார லெனப்புகன்றான்."

வாயுசங்கிதை. உபமன்னியுவின் பேறுரைத்த. உ-கக-கரு.

எனவும் வருவனவற்றானும்,

பாற்கடல்பருகித் திருவடி திட்சை செய்தமையை,

"அத்தர் தந்த வருட்பாற் கடலுண்டு
சித்த மார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்......"

எனவும்,

"யாத வன்றுவ ரைக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்......"

பெரியபுரா. திருமலைச்சிறப்பு. கரு-கச.

எனவும் வருவனவற்றானும் அறிக. (உரு)

நலமலி வாதவூர் நல்லிசைப் புலவ
மன நின் றுருக்கு மதுர வாசக
கலங்குறு புலனெறி விலங்குறு விர
திங்கள் வார்சடைத் தெய்வ நாயக
னொருகலை யேனு முணரா னஃதான்று
கைகளோ முறிபடுங் கைகள் காணிற்
கண்களோ வொன்று காலையிற் காணு
மாலையி லொன்று வயங்கித் தோன்றும்
பழிப்பி னென்று விழிப்பி னெரியு
மாயினுந் தன்னை நீபுகழ்ந் துரைத்த
பழுதில் செய்யு ளெழுதின னதனாற்
புகழ்ச்சி விருப்பன் போலு
மிகழ்ச்சி யறியா வென்பணி வானே.

(இ-ள்) நலம் மலி வாதவூர் நல் இசை புலவ - வளமிரம்பிய திருவாதவூரி லவதரித்த செவ்விய சீர்த்தி

பெற்ற புலமையுடையவரே! மனம்நின்று உருக்கும் மதுரம் வாசக - (உன்னுந்தோறும்) உளத்தினிலவி அதை உருக்கும் இனிய திருவாசகத்தை இசைத்தருளியவரே! கலங்குறு புலன்நெறி விலங்குறு வீர - நிலைதவறுதற் கேதுவாகும் ஐம்புல நெறிகளினீங்கிய ஆண்மையை யுடையவரே! திங்கள் வார்சடை தெய்வநாயகன் - சிறுமதி மிலைந்த நெடுஞ்சடையை யுடைய தேவாதிபர், ஒருகலையேனும் உணரான் - வேதமுதலிய கலைகளுள் ஒன்றும் உணரார்; அதான்று கைகளோ முறி படும் கைகள் - அதுவன்றித், திருக்கரங்களோ வெனின், முறிபடுந்திறத்தவாம்; கண்களோ காணின் - திருக்கண்களோ வெனில், தேர்ந்துணரின், ஒன்று காலையில் காணும் - ஒன்று காலையிற் றோன்றும்; - மாலையில் ஒன்று வயங்கி தோன்றும் - மற்றொன்று மாலையில் விளங்கும்; - பழிப்பின் ஒன்று விழிப்பின் எரியும் - பழிப்பினையுடைய பிறிதொன்றுவிழித்தவழி அப்பார்வையிற் பட்டவை நீறுகும்;- ஆயினும் தன்னை நீ புகழ்ந்து உரைத்த - இங்ஙனமிருப்பினும், தம்மைத் தேவரீர் புகழ்ந்திசைத்த, - பழுது இல் செய்யுள் - பழுதற்ற திருப்பாடல்களை, இகழ்ச்சி அறியா என்பு அணிவானே எழுதினன் அதனால் - இகழ்வு சிறிதும் பெறுத என்பை அணிபவராகிய அவ்விறைவரே எழுதினாராகலின், புகழ்ச்சி விருப்பன் போலும் - அவர் புகழ்ச்சிக்கண் அதி காதலர் போல்வர். (எ - று.)

(வி - ரை) வேத முதலிய எண்ணெண் கலைகளையும் ஈரெட்டாண்டு எல்லையிற் பயின்று, தக்கார்மாட்டுத் தகுபொருளுணர்வான் தருக்கித் தொழுகிய சால்புடைய ரென்பார், 'நல்லிசைப்புலவ' என்றும், புறப்பகை யனைத்தையும் பொருது வென்றார்க்கும் உட்பகையாய் நின்று உறுகண்விளைக்கும் ஐம்புலங்களை வென்ற பேராண்மைய ரென்பார், 'புலனெறி விலங்குறுவீர' என்றும், திங்களினொர் கலையாற் றிருமுடி காணப்பட்டாரேனும் சுருதியாகிய கலைகளுள் ஒன்றானுந் துணியப்படாதவரென்பார், 'திங்கள் வார்சடைத் தெய்வநாயகன் ஒருகலையேனு முணரான்' என்றும், திருக்கரங்களுள் மூன்று, முத்தொழிற் கிணங்கத் துடியும் அனலும் ஏந்துதலானும் அமைத்தலானும் சிறிது வளைவுற்றவாக, மற்றொன்று, ஒருகாற் கும்பிட்டாற்

போதும் கதிகூடுமென்னும் அபிநயக்குறிப்போடு, டோளமாகக் குஞ்சிதபதத்தைக் குறித்து நிற்பதென்பார், 'கைகளோ முறிபடுங் கைகள்' என்றும், சூரிய சோமாக்கினிகளென்னும் முக்கண்களில் இரண்டு, உலகின் தோற்ற நிலைகட்கேதுவாகிய பகலிரவுகளைத் தோற்றுவிக்கப், பிறிதொன்று அவ்வுலகிறுதிக் கேதுவாவதென்பார், 'ஒன்று காலையிற்காணும் ஒன்று மாலையிற் றேன்றும் ஒன்று விழிப்பினெரியும்' என்றும், இவ்வியல்புடைய இறைவராயிருந்தும், நம் அளவிடாப் புகழை ஒருவாறு அளவிட்டுரைத்தலின், உலகினர் ஓதியுணர்ந் துய்வான், தந்தலைமை நாடாது தாமேவந்து வரைந்தனரென்பார், 'ஆயினு மெழுதினன்' என்றும், அவை ஒவ்வொரு பாடலும் தப்பாது பயன்படுதலுடைய திருவாசகமும் திருக்கோவையுமென்பார், பொதுப்படப் 'பழுதில்செய்யுள்' என்றும், வரைதலினுட்கிடை உய்த்துணரார்க்கு, இச்செயலாற் புகழ்ச்சி விருப்பரிற் புலப்படுவரென்பார், 'அதனுற் புகழ்ச்சி விருப்பன் போலும்' என்றும், அவர், தம்மாட்டு நிகழ்வவெல்லாம் ஆன்மாக்க ளுய்தற்குரிய அருட்செயல்களே யாகலின், என்றும் அணுத்துணையும் இகழ்வெய்திலராய், இறுதிக்காலத்து அச்சுதனுதியரையுமழித்து, அவரென்பையு மணிந்து விளங்கும் முதற் கடவுளே யென்பார், 'இகழ்ச்சி யறியா வென்பணிவானே' என்றும் கூறினுர்.

கல்லாதவராய் முறிபட்ட கரத்தராய்க் காலை மாலைகளில் விளங்கலும் எதிரியவற்றை நீற்றலுமியைந்த கண்ணரா யிருப்பினும், தம்மை விசேடித்து வியந்தமை நோக்கி, இகழ்ச்சியறியா எலும்பணிந்த அவரே வரைந்தன ரெனவும் பொருள்பட்டு, இது நிந்தாஸ்துதியாகவும் நிற்பதுணர்க. இகழ்ச்சியறியா வென்பதும் இப்பொருட்கிணங்க இகழ்ச்சி பயக்கும் குறிப்புமொழியாதல் உலகவழக்கிற் கொள்க. கலங்குறு புலனெறி யெனக் காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தார். புலனெறி விலங்குதலாவது அவற்றின்கட் சென்ற மனத்தை மீட்டு அருட்குரவன் பணியினிறுவல். கலங்குறு விலங்குறு வென்பன ஒரு சொன்னீர்மைய. உணரானென்னும் செய்வினை தனக்குரிப் பொருளையன்றிச் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளையும், விழிப்பினென்பது என்றும் விழித்தலின்மையையும், ஆயினுமென்பதின் உம்மைகொண்ட இருபொருட்கியைய உயர்வு தாழ்வுகளையும், என்பணிவானென்பது அவனென்னும் சுட்டுப்பொருளையும் குறித்து நின்றன. அஃதன்றி யெனற்பாலது அஃதான்றெனத் திரிந்தது; செய்யுளாகலின். ஓகாரங்கள் வினு. முறி தளிருமாம். திக்கன் ணுகலின் பழிப்பி

ஞென் றென்ருர். எவரும் புகழப்படுதலின் என்பெனினும் ஒன்று. ஏகாரம் பிரிநிலை.

"கற்க கசடறக் கற்பவை......"

திருக்குறள் ருகக.

என்றபடி உண்மை நூலாராய்ச்சியின் உவப்புடையராய் முதநூலிரண்டனுள் வேதமானது, பத்திசெய்து அரனருட்பெறும் பத்தருக்கன்றி முத்தியெய்தரிது எனமொழியும் பொதுநூலும், சிவாகமம், அப்பொருட் டெளிவெலாம் சத்திநிபாதர்க்கு உய்த்துணர்த்திய சிறப்பு நூலுமாகலின், அவ்வாகம வுணர்ச்சி யுடையோரே அளவுபடாச் சிவவியல்புட் சிறிதறிந்தோ ராவரெனத் துணிந்து, ஏனை நூலாராய்ச்சியினும் அவ்வாராய்ச்சியின் மிக்குத் தேர்ந்தவரென்பது தோன்ற, நல்லிசைப் புலவரென்ரு ரெனினும், அமையும்.

தகுபொரு ளுணர்வான் தருக்கித் தொழுகியதை,

"மற்கட விலங்கு தன்னுல் வளங்கெழு விளவின் மேவு
நற்கனி கொள்ள வேண்டி நயந்துகல் லெறிவார் போலச்
சற்குரு வுளனே வென்று நாடுவார் தருக்க மெல்லாஞ்
சொற்கலை'ஞான சைவர் தம்முடன் சொல்ல லுற்ருர்."

திருவாதவூரர் புராணம். மந்திரிச்சருக்கம். உ௩

என்பதனுனும், அருட்குரவன் பணியி னிறுவலை,

"பாட்டிற் கின்புறு குருபரன் பாதமேற் கன்னி
ராட்டிச் சொன்மல ரணிந்துதற் போதவின் னமுதை
யூட்டித் தற்பர ஞானமா மோமவெங் கனலை
மூட்டிச் சம்புவின் பூசைமேன் முயற்சிய ரானுர்."

திருவிளையாடல்-வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த. ௬௧.

என்பதனுனும், ஒருகலையு முணராமையை,

"வேதக் காட்சிக்கு முபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரிற் புதியன்
மூதக் கார்க்குமூ தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவா
யாதிக் காதியா யுயிர்க்குயி ராய்நின்ற வமலன்."

கந்தபுரா. சூரனமைச்சியற். ௧உ௭.

என்பதனுனும், சிருட்டியாதி நிகழ்வை,

"தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு."

உண்மை விளக்கம். ௩௬.

என்பதனானும், குஞ்சிதபதத்தைக் குறித்தலே,

"கூடுங் கதிபொருகாற் கும்பிட்டாற் போதுமென
நாடு மபிநயத்தை நண்ணிற்று—லோடியகட்
காதனார் காணவொரு கால்காட்டிக் கையமைத்து
நாதனார் செய்யு நடம்."

சிதம்பர மும்மணிக்கோ. ௨௬.

என்பதனானும், செய்யு ளெழுதிய குறிப்பை,

"அங்கவ ருரைத்த வெல்லா மம்பலத் தாடு மையர்
செங்கையி லேடு வாங்கித் தெளிவுற வரைந்த பின்னர்ப்
பொங்கிய வருளினாரும் புகன்றிட ரகலத் தையல்
பங்கினர் தம்மைக் கோவை பாடுதல் வேண்டு மென்றார்.

"மன்னிய தவத்தின் மிக்கா ரதற்குள மகிழ்ந்து கூற
முன்னுற விருந்து கோவை யெழுதினர் முடிந்த பின்னர்ப்
பொன்னவிர் வேணி யார்தாம் புத்தகஞ் சேமித் தங்கண்
மின்னென மறைந்தார் சொன்ன வித்தக ரயற்சி
கொண்டார்."

திருவாதவூரர் புரா. திருவடிபெற்ற ௧௧-௧௨.

என்பதனானும், என்பணிந்த இயல்பை,

'பரமனிவ்வகை யடுந்தோறு மடுந்தோறும் பலவாம்
பிரமனாதியோ ரென்பினைத் தரிக்குமப் பெரியோர்
சிரமெ லாந்தொடுத் தணியலா வணிந்திடுஞ் சிகைதன்
னுரமு லாவுமுந் நூலென வேயணிந் துறையும்.''

கந்தபுராணம் ததீசியுத்தரப்படலம். ௧௨

"ஆதலாற்றனை வியப்பதற் கன்றவை யனித
விதலாதொரு திறமுளதி யாவரு மெவர்க்கு
நாதனேயிவ னென்றுதன் பாங்கரே நண்ணித்
திதெலா மொரீஇ முத்திபெற் றுய்ந்திடுஞ் செயலே"

ஷி-

என்பதனானும், ஆகமவாராய்ச்சி முதன்மையாகக் கொண்டமையை,

"மிக்கலையுஞ் செழுநீரு மதிக்கலையு மிலேக்குமவ
ரக்கலையுந் தோளர்புலி யதட்கலையர் நல்லருளா
லொக்கலையும் பிறகலையு மொழிந்திடுமா கமகலையு
மெக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தா ரிரெட்டான் டெல்லையினில்"

திருவாதவூரர் புராணம். மந்திரி சருக்கம் கஉகூ

என்பதனானும், ஆகமம் சத்திநி பாதர்க் குணர்த்திய தென்பதனை,

"சத்திநிபா தர்க்கமலன் சாற்றினு னாகமநூல்
மற்றையர்க்குக் காண் வேதவாக்கு"

இறைவநூற்பயன் பதிசாதகவியல். சஂ

என்பதனானும், ஆகம வுணர்ச்சியோரே சிவனியல்பு சிறிதறிவரென்பதனை,

"தத்த மாற்றங்க ணிறுவிய சமயிகள் பலருங்
கத்து புன்சொலே வினவின ரவன்செயல் காணுர்
சுத்த வாதுள முதலிய தந்திரத் தொகுதி
யுய்த்து ணர்ந்திடு நீரரே யொருசிறி துணர்வார்."

கந்தபுராணம். சூரனமைச்சியற்படலம் கஉக

என்பதனானும் அறிக. (உச)

வானும் புகழ்புகலி மன்னன் றெடர்பொன்று
தேனுந் திதழியோன் சீரேடு—தானுங்
கரியாய் மொழியுங் கரியாய் விடாம
லெரியா ரழல்வீழ்ந் தெழுந்து.

(இ - ள்) வானும் புகழ் புகலி மன்னன் - தேவருந் துதிக்கும் திருப்புகலி யிலவதரித்த திருஞானசம்பந்த தேசிகாருளிய தொடர்பு ஒன்று ஏடுதானும் - திருப்பதிக மெழுதிய திருவேடுதானும், எரி ஆர்அழல் வீழ்ந்து கரி ஆய்விடாமல் எழுந்து - எரிதலார்ந்த தீயில் விழுந்து கரியாகி நீறுபடாமல், பசுமையுற்று இனிதுவிளங்கி, தேன் உந்து இதழியோன்சீர் - மதுவையொழுக்கும் கொன்றை மாலிகையணிந்த பரமருடைய பரத்துவ நிலையை - கரிஆய் மொழியும் - தானே சான்றாக நின்று சாற்றும் (எ - று.)

திருமாலாதிய பெருந்தேவர்களும் சிவபிரானுணர்த்திய வாறு நித்திய நைமித்திக காமியங்களால் இத்தேசிகரை வழி பட்டுய்ந்தாரென்பது சீகாழிமான்மியமென்பது விளக்குவார், 'வானும் புகழ்புகலி மன்னன்' என்றும், · இன்பம் பயக்கும் இதழி பிரணவ வடிவத்ததாகலின், அப்பிரணவப் பொருளாகிய தாம் அதனை உரிமையிற் புனைந்தனரென்பார், 'தேனுந்திதழி யோன்,' என்றும், இழிந்த ஏடுதானும் திருப்பதிக மெழுதப் பெற்றமையின் தெய்விக முடையதாயிற்றென்பர், 'தொடர் பொன்றேடுதானும்,' என்றும், அமணர்களெண்ணாயிரவரும் தாம் ஏடிடுங்கால் அக்கினியைத் தம்பனஞ் செய்துகொள்ளுஞ் சிந்தனையாற் சாலமூட்டினரென்பார், ''எரியாரழல்', என்றும், அவர் தம்பனஞ் செய்துகொண்டு அதிற்றனித் தனியிட்ட ஏடுகளெல்லாம், கருகிச்சாம்பராகவும், தான் சிவபெருமானையே பொருளாகவுடைமையின், பசுமையுற்று விளங்கிற்றென்பார், 'விழ்ந்தெழுந்து', என்றும், பரத்துவ நிலையைத்தான் சான்றாகாமலே சான்றாயுரைத்ததென்பார், அந்நயமுந்தோன்றக், 'கரி யாய்விடாமற் கரியாய்மொழியும், என்றுங் கூறினார்.

கூறவே, ஏடுதானும் இத்தன்மையதாகுமேல்,

"..................................வல்லமண
ரொல்லைக் கழுவி லுலக்கவு—மெல்லையிலா
மாதவத்தோர் வாழவும் வையகத்தோ ருய்யவு
மேதக்க வானோர் வியப்பவு—மாதியாம்
வென்றிக் கலிகெடவும் வேதத்தொலி மிகவு
மொன்றிச் சிவனடியா ரோங்கவுந்—துன்றிய

பன்னு தமிழ்ப் பதினு ருயிர நற்பனுவன்
மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவு—முன்னிய
சிந்தனையாற் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேயென்ன
வந்தங் கவதரித்த வள்ள......'' லும்,

ஆளுடைய பிள்ளையார். திருவுலாமாலை

இவ்வள்ளலை வழிபடும் சம்பந்த சரணாலயர் முதலிய தகுதியுடைத் தொண்டரும் சிவபரத்துவ நாட்டிய நிலைமையைச் செப்பலாகுங் கொலென்றாராயிற்று.

உம்மைகள் முறையே உயர்வு சிறப்பும் இழிவு சிறப்புமாம். தொடர்பென்பது செய்யுட்கு, எழுத்து அசை சீர் தளை அடி தொடை என்பவற்றின் தொடர்புடைமையிற் போந்த பெயர். இது, ஈண்டு ''போகமார்த்த பூண்முலையாள்'' என்னும் திருநள்ளாற்றுத் திருப்பதிகத்தின் மேற்று. ஒன்று வினைத்தொகை. அன்றி, இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்றொக்க தொகையாக்கித் தொடர் பொன்றையுடைய ஏடென்னலுமொன்று. சீர்பரத்துவம்தான் கட்டுரைக் கண்வந்த அசை. கரி-சாட்சி. கரியாய் விடாமலென்பது இரட்டுறமொழிதலாய் நின்றது. ஆய்விடல் ஒரு சொன்னீர்மைத்து. எரிமுதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

எரியாரமு லென்பதனை,

''ஈட்டுவஞ்ச நெஞ்சரே யெழீஇநகர்ப் புறம்புபோய்க்
கிட்டிசைக்க ணேரழற் கிடங்குதொட் டெழுந்துவா
னிட்டுகோட ரங்குறைத்து நிறையவிட்டு நெட்டெரி
மூட்டினார்த மாதரார் வயிற்றுமிட்டு மூட்டினார்.''

என்பதனானும், அமணரிட்ட ஏடு எண்ணில வென்பதனை,

''ஆறிரே டிரண்டடுத்த வாயிரஞ் சமணரும்
வேறு வேறு தாமுயன்ற மந்திரங்கள் வேறுவே
றாறுநீர் சுரந்தவோலை யிற்பொறித் தொருங்குபோய்ச்
சீறிவா னிமிர்ந்தெழுந்த தீயின்வாய் நிரப்பினார்''

திருவிளையாடல். சமணரைக் கழுவேற்றிய ௬௪-௩௪

என்பதனானும், பசுமையுற்று விளங்கியதை,

"இட்ட வேட்டினி லெய்திய செந்தமிழ்ப் பதிக
மட்டு லாங்குழல் வனமுலை மலைமகள் பாகத்
தட்ட மூர்த்தியைப் பொருளென வுடைமையா லமர்ந்து
பட்ட தியிடைப் பச்சையாய் விளங்கிய தன்றே"

என்பதனானும் அறிக. (உ௫)

துடை வாழை மேன்பட வாரல்குற் பாம்பு தொடமயங்கி
நடை வாய் பிணமெனப் பட்டார் பெறுகிலர் நச்சுகுலை
யுடை வாழை மேலுர கந்தீண்ட மாய்ந்த வொருவனுயி
ரடைவா னருள்புரி யுந்திரு நாவுக் கரசினையே.

(இ - ள்) மடவார் துடை வாழை மேல் - மங்கையர்களுடைய தொடையென்னும் வாழை மீதுள்ள, அல்குல் பாம்பு தொட மயங்கி - நிதம்பமென்னும் அரவுதீண்ட நினைவழிந்து, நடைவாய் பிணம் எனப்பட்டார் - நடை வாய்ந்த பிணமென நவிலப்பட்டவரெல்லாம், குலை உடை வாழை மேல் நச்சு உரகம் தீண்ட மாய்ந்த - தாரையுடைய வாழையிற் றங்கிய விடவரவு தீண்ட விந்த, ஒருவன் உயிர் அடைவான் - மூத்த திருநாவுக்கரசு முன்போலுயிர் பெறும்படி, அருள்புரியும் திருநாவுக்கரசினை பெறுகிலர் - திருவருள் பாலித்த திருநாவுக்கரசு தேவரைப் பூர்வம் வழி படுதல் பெறாதவரே. (எ - று)

பூர்வம் வழிபட்டிருப்பரேல், மாநிலத்துதித்து மங்கையர் மையலின் மூழ்கி மயங்காராகலின், இங்ஙனமுழல்வாரெல்லாம் வழிபடாதவரே யென்பார், 'திருநாவுக்கரசினைப் பெறுகிலர்' என்றும், அவர் உயிரெய்தற்குரிய பயனெய்தாமையின் பிணத் தொடொப்பரேனும், பிறர்க்குப் பயன்பாடின்றி, உண்டுடுத் துழலா நிற்றலின், அதனின் வேற்றுமை யுடையரென்பார், 'நடைவாய் பிணம்' என்றும் கூறினர். நடைவாய் பிணமென் றது

"உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கையஃ தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு," திருக்குறள்—௬௦௦

என்றுங்கு, இழித்தற்கண் வந்தது.

வழிபடுத லென்பது சொல்லெச்சம். "பெற்றாற் பெறிற் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்-புத்தேளிர் வாழுமுலகு." என்னும் திருக்குறளிற் போல. வாய், வினைத்தொகை, பெறு இல ரென்புழித் தேற் றேகாரம் விகாரத் தாற் றொக்கது. அன்னிய யோக வியவச்சேத மென்னும் பிறிதினியைபு நீக்குதலாகிய விசேடணந்தந்து நச்சுரகமென்றார்; ஈண்டு உருவகிக்கப்படு முரகம் நச்சில தென்ப தறிவித்தற்கு. எனவே, அவ்வரவம் நச்சுடையதேனும், அது தீண்ட மடிந்த மகன் திருநாவுக்கரசினை வழிபடுதல் பெற்றான்; இவ்வல்குலரவம் நச்சிலதேனும் இது தீண்டியவழி மடியாது மயங்கி யுழல்வோர் பெறுகிலர் ஆகலின், பயனையிழப்பித்தலில் அதனினும் கொடிதாகிய இத்தகைய மயலைக் கடத்தற்கும் வாகீச மூர்த்தியின் தியானமே மருந்தென்பதும் கொள்ளவைத்த வாறாயிற்று. பட்டார் பெறுரென்னலும் ஒன்று.

வழிபடுவோர் மாநிலத் துதித் துழலா ரென்பதனை,

"திருநாவுக் கரசடி யவர்நாடற் கதிநிதி
தெளிதேனைத் தினியசொன் மடவாருர்ப் பசிமுதல்
வருவானத் தரிவையர் நடமாடிச் சிலசில
வசியாகச் சொலுமவை துகளாகக் கருதிமெய்
யுருஞானத் திரண்மன முருகாநெக் கழுதுகண்
ணுழவாரப் படைகையி லுடையான்வைத் தனதமிழ்
குருவாகக் கொடுசிவ னடிகூடத் திரிபவர்
குறுகார்புக் கிடர்ப்படு குடர்யோனிக் குழியிலே"

என்பதனாலும், அம்மயலைக்கடத்தற்கு மருந்தாதலை,

"குழிந்து சுழிபெறுநா பியின் கொண்மயிர் நிரையார்
குரும்பை முலையிடையே செலுந்தகைநன் மடவா
ரழிந்த பொசி யதிலே கிடந்திரவு பகனீ
யளைந்தயரு மதுநீ யறிந்திலைகொன் மனமே
கழிந்த கழிகிடுநா ளினங்கிதய நெகவே
கசிந்திதய மெழுநா றரும்பதிக நிதியே
பொழிந்தருளு திருநா வினெங்களரசினையே
புரிந்துநினை யிதுவே மருந்துபிறி திலையே,"

திருநாவுக்கரசு தேவர். திருவேகாதசமாலை. 2—ந.

என்பதனானும் அறிக. இவ்வுதாரணத் திருப்பாடலில் ஏழெழு நூறரும் பதிகமென் றிருக்கவேண்டிய பாடம் பிறழ்ந்திருக்கின்றது; சிவானுபூதிமான்கள் திருவாக்கை இஃதித் தன்மைத்தெனத் திருத்த வல்லார் யாவர்? (உசு)

அரசன் பரிமேல் வரநெடுநல்
யானையெருத்தத் தமர்ந்து போய்
வரதன் கயிலை மலையடைந்த மணியே
மணிநீ ரிடுபசும் பொன்
றிரைசங் கெறியுங் குளத்துவரச்
செங்கற் செம்பொ னுப்பாடும்
பரிசின் றெனக்குன் செம்பவளத்
திருவாய் மலர்ந்து பகர்வாயே.

(இ - ள்.) அரசன் பரிமேல் வர - (உயிர்த்துணைவராகிய) சேரமான் பெருமாணயனார் குதிரையிலிவர்ந்து உடன் செல்ல, நெடுநல் யானை எருத்தத்து அமர்ந்து போய் - உன்னத முதலிய உத்தம விலக்கணங்களமைந்த வெள்ளை யானையின் பிடரியில் விளங்கிச் சென்று, வரதன் கயிலை மலை அடைந்த மணியே - சிவபிரானமரும் திருக்கைலை வரையை யெய்திய செம்மணி போல்பவரே!, மணி நீர் இடு பசும்பொன் திரை சங்கு எறியும் குளத்து வர - (முது குன்றத்திலே) மணி முத்த நதியிலிடப்பட்ட பன்னீராயிரம் பசும்பொன்னும் அலைகள் சங்குகளை யொதுக்கும் திருவாரூர்க் குளத்தில் அணுகவும், செங்கல்லும்பொன் ஆ பாடும்பரிசு - (திருப்புகலூரிலே திருமுடி வைத்துத் துயிலப் பெற்ற)செங்கற்கள் பலவும் செம்பொன்னுகவும் பாடுந் திறத்தை, உன் செம்பவளம் திருவாய் மலர்ந்து இன்று எனக்கு பகர்வாய் - தேவரீருடைய செவ்விய பவளம் போலும் திருவாயைத் திறந்து இன்று சிறியேனுக்குச் செப்புவீராக, (எ - று.)

(வி - ரை) மலவாதனை யற்ருரும் பூமியில் மானுட வுருக்கொண்டு சிலபகல்வதி வரேல், அவ்வாதனை வந்து சேருதலின், அவ்வுருவை ஞானக்கினியாற்றகித்து, விசுத்த வுருப்பெற்றுச்

சேறல் மரபாக, இவ் வாளுடைய நம்பிகள், தம்முருவம் இயற்கையே விசுத்த வுருவாதல் பற்றி, அவ்வுருவோடு திருக்கைலையை அடைந்தாராகலின் மாசிலாமணியே யென்பார், மாசறுதலாதி அடைகொடாது, 'மணியே' என்றும், தூரத்துள்ளதைச் சமீபத்தழைத்தலாகிய ஆகருஷணமும், இவர்பால் அருள் விளையாட்டாக நிகழ்ந்ததென்பார், 'மணி நீரிடுபசும் பொன் குளத்துவர' என்றும், இரும்பு முதலிய உலோகங்களையேயன்றிச், செங்கல்லைப் பொன்னாக்கல், எத்தகைய வாதிகளுக்கும் இயலாதாக, அதுவும் இவர் மாட்டும் நிகழ்ந்த தென்பார், 'செங்கற் செம்பொன்னு' என்றும், இவை முயலுதற் ருெழிலின்றிப் பாடுமளவானே முடிந்த வென்பார், 'பாடும்' என்றும் செம்மொழி பயிலும் தேவரீர் திருவாக்கினன்றிப் பிறர்பாற் கேட்டறிதலிற் பெட்பிலே னென்பார், 'உன் செம்பவளத் திருவாய் மலர்ந்து' என்றும். அறிந்து வைத்தலினன்றி இயற்றுதலில் ஆவலுடையனல்லே னென்பார், பரிசு சித்திக்கப் பகர்வா யென்னுது, 'பரிசு பகர் வாய்' என்றும் கூறினர்.

கூறவே, இவர் எல்லாம் வல்ல சித்தரியல்பும் உடையரென்பது குறிப்பித்தவாறு. முறை வேண்டுவாரும் குறை வேண்டுவாருமாகிய திருமாலாதியர்க்கும், முனிவரர்க்கும், வேண்டும் வரங்களும் ஞானோபதேசமும் பாலித்து, விநாயகக் கடவுள் சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருநந்தி தேவர் முதலியோர் புடைசூழ, அம்பிகை பாகராய்ச் சிவபெருமான் திருக்கைலையிற் றிருவோலக்கங் கொண்டு, காட்சிக் கெளியராய் வீற்றிருக்கின்றனரென்பது, வேத சிவாகமங்களின் துணிபாகலின், வரதனென்ருர். வரதன்—வரத்தைக் கொடுப்பவன். ஆகவென்பது ஈறுகுறைந்தது.

வரதனுதலை,

'எழுதரும் பனுவ லாகம மேனைக்
கலைகளு மிருடிகன் முதலா
முழுவலன் புடை யார்க் கருளவுந்
திருமா லூற்று தேந்தாமரைக் கிழவன்
முழுதுடல் விழிக்குங் கடவுளா
தியர்க்கு முன்னியவரங் கொடுத்திடவுஞ்
செழுமணிக் களத்துத் தெய்வதக்
குரிசி றேவி யோடாங்கிருந் ததுவே."

திருத்தணிகைப் புராணம் அகத்தியனருள் பெறுபடலம்—௬௭௦

என்பதனுனும், மல வாதனை வந்து சேருதலை,

"மலமகல் பவரும் புவிமீதே மானுட வடிவந்தனை யெய்திச்
சிலபக லெனினும் பயில்காலைச் சேர்தரு மல வாதனையென்றே
பலமலர் கமழும் தடமீதிற் பரவரு ஞான வனல் சேர்வித்
திலதென நீடுஞ் சடம் வேவித் திவ்வுட லீந்தே மின்னாளில்."

திருவாதவூரர் புராணம் திருவம்பலச் சருக்கம்—உ௦.

என்பதனானும், மானுடவுருவோடு திருக்கைலை யடைந் தமையை,

"ஞான வவ்வாரு ரரசரை யல்லது நாமறியோ
மானவ வாக்கை யொடும்புக் கவரை வளரொளிப்பூண்
வானவ ராலு மருவற் கரிய வடகயிலைக்
கோனவன் கோயிற் பெருந் தவத்தோர் தங்கள்
கூட்டத்திலே"

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி—அசு

என்பதனானும் அறிக. (உஎ)

பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பேரருள் பெற்றும் பெருரினமுங்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பை நீயே
பேயேன் பெறுது பெற்றர் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலை தீர்ந்தேனே
யன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூ ரன்ப வாத லாலே
தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனர்
"நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர்." எனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் றேற்றறிந்தேனே.

(இ - ள்) அன்னம் ஆடும் அகன் துறை பொய்கை-அன்னங்கள் விளையாடும் அகன்ற துறைகளார்ந்த திருக்குளங்கள் செறிந்த, வாதவூர் அன்ப - திருவாதவூரிலவ தரித்த அன்பரே!, பகிர்மதி தவழும் பவளம் வார் சடையோன் - இளம் பிறையூரும் பவள நிகர்த்த நெடுஞ்சடைகளையுடைய இறைவரது, பேரருள் பெற்றும் பெருரின்

அழுங்கி - தெய்வத் திருவருளைப் பெற்றிருந்தும், அதனைப் பெறுதார் போன்று வருந்தி, நெஞ்சம் நெக்கு உருகி நீயே நிற்பை - மனநெகிழ்ச்சியுற்றுருகித் தேவரீரே வாடி நிற்கின்றீர்;, பேயேனே பெறுது - பேய்த்தன்மையுடையயானே அவ்வருளைப் பெறுதிருந்தும், பெற்ருர் போல களிகூர்ந்து - பெற்றவர் போன்று பெரிதும் மகிழ்ச்சியிற்றிளைத்து, உள்ளம் கவலை தீர்ந்தேன் ஆதலால் - அகத்தில் அயர்வை யொழிந்தேன்; ஆகையால், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனுர் – தெய்வப் புலமையை யுடைய திருவள்ளுவ நாயனுர், நன்று அறிவாரில் கயவர் திருவுடையர் - தமக்கு உறுதியாவன அறிவாரின் அவையறியாத கீழ்மக்கள் நன்மையுடையர்;, நெஞ்சத்து அவலம் இலர் எனும்- அவர் போல அவை காரணமாகத் தந்நெஞ்சத்தின்கண் கவலை யிலராகலான். என்றருளிய, செஞ்சொல் பொருளின் தேற்று அறிந்தேன் - திருக்குறளின் பொருட்டெளிவைத் தேர்ந்துணர்ந்தேன், என்றவாறு.

சந்திரன் தன் கலைக்குறைவானுணி மெல்லப்புடை பெயர்தலுடையனென்பார், 'பகிர்மதி தவழும்' என்றும், துகிர்க்கொடிபோலும் நீட்சியும் நிறமும் துன்னியவென்பார், 'பவளவார்சடை' என்றும், இவர் பெற்றது பசுத்துவநீக்கிப் பதித்துவம் பயக்கும் தெய்வத்திருவருளேன்பார், 'பேரருள்' என்றும், ஆட்பாலவர்க்கருளுந்திறம் அளவின்மை நோக்கி, அத்தகையவருளை மேன்மேற் பெற அவாவல், அருட்பேறுடையார்க்கியல்பாகலின், இவர் தாமும், அங்ஙனம் அவாவி நின்றனரென்பார், 'பெற்றும் பெருரினழுங்கி நிற்பை, என்றும், அமைதியின்றிச் சலிக்கும் சித்தத்தனுகலின், அவ்வருளின்றிறம் இத்தகையவென வறியாது உண்டுடுத்து மகிழ்ந்து உழலாநின்றேனென்பார், 'பேயேன் பெருது பெற்ருர்போலக் கவலை தீர்ந்தேன்' என்றும், திருவள்ளுவ நாயனுர் தெய்வப் புலமையராகலின், அவரருளிய திருக்குறள்களின் சொற்பொருளன்றி, அப்பொருட் டெளிவறிதல், தெய்வப்புலமையர்க்கே உரியதாக, ஈண்டு உதாகரித்த திருக்குறளின் பொருட்டெளிவைத், தேவரீருக்கும் சிறியேனுக்குமுள்ள அநுபவத்தையொட்டி ஒருவாறறிந்தேனென்பார், 'பொருளின் றேற்றறிந்தேன்' என்றும் கூறினுர்.

உம்மை உயர்வு சிறப்பு. இன் உவமவுருபு. ஏகாரங்களுள் முந்திய விரண்டும், முறையே உயர்விலும் இழிவினும் வந்த தேற்றம். ஏனையவை அசைகள். திர்ந்தேனே யென்பதின் ஏகாரம் பேயேனென்புழிக் கூட்டப்பட்டது. செஞ்சொல் அடையடுத்த கருவியாகு பெயர். தேற்றமென்பது ஈறு குறைந்தது. தேற்றமாவன இம்மை மறுமை வீடுகட்குரிய உறுதிப் பொருள்களாகிய புகழற ஞானங்களின் இயல்பறிவார் அவற்றையீட்டா நின்றேற மிக ஈட்டப்பெறுகின்றிலே மென்றும், ஈட்டுகின்ற இவை தமக்கு இடையூறு வருங்கொலென்றும், இவற்றின் மறுதலையாய பழிபாவம் அறியாமை யென்பவற்றுள் யாது விளையுமோவென்றும், இவ்வாற்றாற் கவலையெய்துவர்; கயவர் அப்புகழ் முதலிய வொழித்துப், பழி முதலிய ஈட்டாநின்றும் யாதுங் கவலை யெய்திலராகலான், இவர் திருவுடையரென்று குறிப்பாலிகழ்ந்தனரெனக்,கோடல் முதலியவை. பேயேனென்பதற்கு, தேவரீரது தெரிசன வுத்தேச மாத்திரத்தானே செல்வேன் செல்வேனென்று செல்லும் ஆசைப்பேயும், தெரிசித்த வழிச்செல்வேனென்று செல்லுதலின்றிச் செல்லும் ஆணவப்பேயும், தெரிசித்தும், விரோதமின்றிச் சின்னுளிருந்து செல்வேனென்னும் பிரார்த்த வினைப் பேயும், இதனோடு யானுஞ் செல்வேனென்று இரந்து நிற்கும் மாயைப் பேயுமாகிய இவற்றாற் பீடிக்கப்பட்டுள்ளேனெனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. அரும்பொருளடங்கினும், ஆசிரிய வசனமில் வழிச்சிறவாதாகலின், இத்தெய்வத் திருக்குறளைப் பொன்போற் பொதிந்து வைத்தாரென்க.

பேரருள் பெற்றமையை,

"சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயினேன்றன்
கண்ணிணை நின்றிருப்பாதப் போதுக்காக்கி
வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்களார
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
தந்தனை செந்தாமரைக் காடனையமேனித் தனிச்சுடரே
யிரண்டு மிலித் தனியனேற்கே"

திருவாசகம். திருச்சதகம் உசு

எனவும்,

"தந்ததுன் றன்னைக் கொண்ட தென் றன்னைச்
சங்கரா வார்கொலோ சதுர
ரந்த மொன்றில்லா வானந்தம் பெற்றே
னியாது நீபெற்ற தொன் றென்பாற்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம்
பெருமான் றிருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டா
யானிதற் கிலனோர் கைம்மாறே"

கோயிற்றிருப்பதிகம். ௧0

எனவும், பெருநினமூங்கினமையை,

"யானே பொய்யென் னெஞ்சும் பொய்யென் னன்பும்பொய்
யானல் வினையே னழுதா லுன்னைப் பெறலாமே
தேனே யமுதே கரும்பின் றெளிவே தித்திக்கு
மானே யருளா யடியே னுனைவந் துறுமாறே"

திருச்சதகம். ௯0

எனவும்,

... "வன்பராய் முரு டொக்குமென் சிந்தை மரக்கணென்
செவி யிரும்பினும் வலிது..."

செத்திலாப்பத்து ௬.

எனவும், இவ்வாசிரியர் ஆங்காங்கு விளக்கிய அருட்டிரு வாக்குகளான் அறிக.

தேனே றலர்சூடிச் சில்பலிக்கென் றூர்திரியு
மானேறி யாண்டு பெற்றான் கொனீ—தானேறும்
வெள்ளைமணி யென்று விறுவுவோம் வாங்கியவப்
பிள்ளையை யாங் காணப் பெறின்.

(இ - ள்) தேன்ஏறு அலர்சூடி - வண்டுகள் செறியும் மலர்களை யணிந்து, சில்பலிக்கு என்று ஊர்திரியும் ஆனேறி - சிறு பலியின் பொருட்டெனமுனிவர் பத்தினிகளின் இருக்கைதோறும் திரிந்த இடபத்திவர்ந்த பெருமான், நீஏறும் வெள்ளைமணி - தேவரீர் ஊரும் வெண்முத்

துச் சிவிகையை, யாண்டு பெற்றான் என்று வினவுவோம்-யாங்குப்பெற்று உமக்கீந்தார் என்று கேட்போம்; வாங்கிய அப்பிள்ளையை யாம் காணப்பெறின் - அச்சிவிகையையேற்ற அத்திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரை யாம் தரிசிக்கப் பெறுவோமாயின் என்றவாறு.

தேன் விழையும் மலராதியவற்றன்றித் தேவர் மனிதராதியர் விழையும் அணி முதலியவற்றில் ஆர்வமிலரென்பார், 'தேனேறலர் சூடி' என்றும், வேண்டிய வுணவை ஒரு மனையிற் பெறும் பெரும் பலியன்றிப் பலமனையிற் பெறும் சிறு பலியே விழைந்ததென்பார், 'சில்பலி, என்றும், அது தம் பொருட்டன்று அடியவரனுட்டித்து உய்தற் பொருட்டென்பார், பலிக்கென்று, 'பலிக்கென்று' என்றும், தேவதாரு வனத்துள்ள நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவரும் பிரபஞ்சம் அநாதிநித்தியம்; சிவன் முதலாயினாரெல்லாம் அநித்தியர்; வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி நித்தியமாயுள்ளது; அதில் வகுத்த இட்டியாதிகளையியற்றின் அவையே துறக்க முதலிய பயன்களைப் பயக்கும்; அப்பயனை நுகர்விப்பான் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் இறைவனொருவனில்லை. என்று கூறும் மீமாஞ்சை நாலே உண்மை நாலெனக்கொண்டு, சுவதந்திரராகிய சிவபெருமானை வழிபடுதலொழிந்து, பரதந்திரராகிய தங்களைச் சுவதந்திரராகத் துணிந்து, இட்டியாதிகளையியற்றி, ஒழுகாநிற்ப; அவர் மனைவியரும், அவர் கற்பித்த அக்கொள்கை வழிநின்று, கற்பிற் சிறந்து, தேவமங்கையரை அவமதித் தொழுகலின், அவ்வழிப்பட்டு உலகம் அவல முறுதபடி, அவரியற்றும் இட்டியாதிகள் பயன்பாடின்மையை விளக்கி அவர் மயக்கவுணர்வை யொழித்து ஆட்கொண்டருளுதற் பொருட்டே, அச்சுதக் கடவுளை அவர் மயங்க மோகினி யுருக்கொண்டு செல்லஏவி, தாம் மங்கையர் மயங்க பிக்ஷாடன மூர்த்தியாய்ச் சென்றாராகலின், அவரிருக்குமிடமுற்றும் சரித்தனரென்பார், 'ஊர் திரியும்' என்றும், இடபத்திவர்ந்து பலிக்கெழுந்தருளினரென்பதும் புராண சித்தமென்பார், 'ஆனேறி' என்றும், கொண்ட கோலத்தால் முத்துச் சிவிகை யீந்தவரெனக் குறிக்கப்படாராயினும், எல்லா முடையராகலின் அவரே அருள் விளையாட்டான் ஈந்தவர் போலுமென்பார், 'யாண்டு பெற்றான், என்றும், மேக முதலியவை யீனுமுத்தம் செம்மையாதிய நிறத்தவாகலின் அவற்றானன்று; சங்கீனும் வெண்முத்தாற் சமைத்ததென்பார், 'நீயேறும் வெள்ளை மணி, என்றும், பிறராற் காணுதற்கரிய பெருந்தகைய ரென்பார், (காணப்பெறின்) என்றும்

பெற்ருல், சிவிகை வந்தமை கேட்டுத் தெளியலாமென்பார், 'வினவுவோம்' என்றும் கூறினர்.

கூறவே அப்பிள்ளை,

"ஞாலத்தினரறிய மன்னுநனி பள்ளியது
பாலைதனை நெய்தலாக்கியுங்—காலத்து
நீரெதிர்ந்து சென்று நெருப்பிற் குளிர்படைத்தும்
பாரெதிர்ந்த பல்விடங்க டீர்த்துமுன்—னேரெழுந்த
யாழைமுரித்து மிருங் கதவந் தானடைத்துஞ்
சூழ் புனலிலோடத் தொழில்புரிந்துந்—தாழ்பொழிற்
கொங்கிற் பனிநோய்ப் பரிசனத்தைத் தீர்ப்பித்துந்
துங்கப் புரிசைத் தொகுமிழலை—யங்கதனி
லித்தன் செழுங்காசு கொண்டுநிவா நெல்வாயின்
முத்துச்சிவிகை முதல்கொண்டு—மத்தகுசீர்
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுவடு துறைபுக்
காயிரஞ் செம்பொனது கொண்டு—மாய்வரிய
மான்புதிகழ் பெருமான் மன்னுதிரு வோத்தூர்புக்
காண்பனைகள் பெண்பனைக ளாக்கியும்—பாண்பரிசிற்
கைப்பாணி யொற்றிக்கா ழிக்கோலக் காவிற்பொற்
சப்பாணி கொண்டு தராதலத்து—ளெப்போது
நீக்கரிய வின்பத் திராக மிருக்குக்குற
ளேக்கரிய பாசுரம் பல்பத்தோடு—மாக்கரிய
யாழ்மூரி சக்கரமாற் றிரடி முக்காலும்
பாழிமையாற் பாரகத்தோர் தாமுய்ய—வூழி
யுரைப்பமரும் பல்புகழா லோங்கவுமை கோனைத்
திருப்பதிகம் பாடவல்ல சேய்..."

திருஞானசம்பந்தர் திருவுலாமாலை.

ஆகலின், காணப்பெறுவது எளிதன்றென்பது தோன்றப் பெறினென்ருரென்பது.

சில் சிறுமை. பலிக்கென்றென்பது உள்ளபடி பலிக்குச் சென்றதன் றென்பதூஉம். யாண்டுப் பெற்ருனென்பது சொல்லாற்றலான் யாண்டும் பெற்றில னென்பதூஉம் படநின்றன. ஆனேறி வினைக்குறிப்புப் பெயர். பெறுதல் அதன் காரியமாகிய ஈதலையு முணர்த்திற்று. கொல் தான் அசைகள்.

வெள்ளை-சங்கும் வெண்மையுமாம். மணி கருவியாகு பெயர். அகுரம் தலைமைச்சுட்டு. பலரறி பழிச்சொலுடையராய்ச் சிறு பலிப்பொருட்டு ஊர் திரிதலைக்கொண்டு உயர்ந்த வாகன மின்றி எருதேறி யுழலுமவர்க்குச் சங்கு மணிதானும் ஏது? ஆயினும், அவர்க்குக் குபேரனுதியர் உரிமையரெனக் கூறப் படுதலான், அவர் மாட்டுப் பெற்றும் அளித்திருக்கலாமாக வின், யாண்டுப் பெற்றுரென்று கடாவுவோம்; வாங்கிய அவ் வறியாப் பிள்ளையை யாம் காணின் எனவும் பொருள்பட்டு இதுவும் நிந்தாஸ் துதியாகவும் நிற்பதுணர்க.

சிறு பலியேற்றமை அடியவருய்தற் கென்பதை,

"பரந்துலகேழும் படைத்த பிரானை
யிரந்துணி யென்பர்களெற்றுக் கிரக்கு
நிரந்தரமாக நினையு மடியா
ரிரந்துண்டு தன்னடியெட்டச் செய்தானே.

திருமந்திரம் பிக்ஷாவிதி. ௩.

என்பதனுலும், மீமாஞ்ச மதத்தராதலை,

"முன்புதாரு கவனத்தின் முனிவரர் யாருமீசற்
கன்பிலராகி வேள்வி யளப்பில புரிந்துதாமே
யின்புறுமுத்தி தன்னை யெய்துவா னுன்னியங்கந்
துன்புற வாளா நோற்றுத் துணிவினு லொழுகலுற்றுர்"

கந்தபுராணம், ததிசியுத்தரப்படலம் ௩௦

என்பதனுலும், இடபத்திவர்ந்து பலிக்கெய்தினமையை,

"பெற்றமேறிப் பலிக்குவரும் பெருமான்"

பெரிய புராணத்தில் மூர்க்கநாயனுர் புராணம். ௭

என்பதனுலும், முத்தவியல்பை;

"மாடவெண் புறவின் முட்டைவடி
வெனத்திரண்ட பேழ்வாய்க்
கோடுகான் முத்தம் வெள்ளை
நிறத்தன கொன்மூ முத்த
நீடுசெம் பரிதி யன்ன
நிறத்தது இளைமுத்தாலி
பிடுசா னிறத்த ராவின்
பெருமுத்த நீலத்தாமால்"

''ஏனமா வாரஞ்சோரி யீர்ஞ்சுவைச் சாலிமுத்த
மானது பசுமைத்தாகும் பாதிரி யனையதாகு
மீனது தாளம்வேழ மிரண்டினும் விளையுமுத்தந்
தானது பொன்னின் சோதி தெய்வதஞ் சாற்றக்கேண்மின்''

திருவிளையாடல் மாணிக்கம் விற்ற படலம். ருஉ-ருசு

என்பதனானும் அறிக. (உக)

பெற்ரு னினைப்பெற் றவர்போற் பெறலும் பிறப்பதுண்டே
னற்ரு ரணியி னினைப்போற் பிறப்பது நல்லகண்டாய்
செற்ருர் புரமெரி செய்தவில் வீரன் றிருப்பெயரே
பற்ரு மறிவெண் டிரைக்கட னீந்திய பாவலனே.

(இ - ள்) செற்ருர் புரம் எரிசெய்த வில்வீரன் - பகைவர் முப்புரங்களையும் நீருக்கிய பருப்பத வில்லையேந்திய பரமருடைய, திருப்பெயரே பற்ரு - திருநாமமாகிய பஞ்சாக்கரமே செவ்விய துணையாக, மறிவெண் திரை கடல் நீந்திய பாவலனே - மடங்கிவீசும் வெள்ளிய அலைகள் வாய்ந்த கடலைக்கடந்த வாகீசமூர்த்தியே! நல்தாரணியில் பெற்ருல் - உயர்ந்த இந்நிலவுலகத்திலே (ஒரு புதல்வனைப்) பெறின், நினை பெற்றவர்போல் பெறலும் - உம்மைப்பெற்ற பிதா மாதாக்களைப்போல (உம்மையொத்த ஓர் புதல்வனைப்) பெறுதலும், பிறப்பது உண்டேல் நினைப்போல் பிறப்பதும் நல்ல - உதித்தலுளதாயின் உம்மைப்போல (ஒரு புதல்வனுகி) உதித்தலுமே சிறந்தன; எ - று.

தாரகாக்கன் கமலாக்கன் வித்துன்மாலி யெனும் அசுரர் மூவரும், கோடியாண்டு தவமியற்றி, பிரமதேவராற் பொன் வெள்ளி இரும்புகளானுகிய மூவரண்கள், முறையே சுவர்க்கம் அந்தரம் பூமியென்புழி நிலைபெற்றிருந்து வேண்டுமிடங்கட்கு உடன்வரவும், அவை ஆயிரம் யாண்டுக் கோர்கால் ஒரு முகூர்த்த நேரம் ஒருங்குதொகவும், அக்காலத்தில் ஒரு கணை விடுத்து அழிப்பினன்றி வேறெவ்வகையானும் அழியாதிருக்கவும், திருமாலாதிய ரெதிர்ப்பினும் தோற்ருேடவும், வரமேற்று, மயன்வகுத்த மாளிகைகளோடு கூடிய அவ்வரண்களினுற்று, விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணமும் பஞ்சாக்ஷர செபமு

முடையராய்ச், சிவபிரானை வழிபட்டாரேனும், தேவராதியர்க்கு இடுக்கண் புரிதலுடைமைபற்றி, அச்சுதமூர்த்தி புத்த குருவாய்ச் சென்று மயக்க; அக்கொள்கையின் மயங்கிச் சிவ பத்தியில் வெறுப்புற்றனரென்பார், 'செற்ருர்' என்றும், செற்றவழி, மேருச்சிலையாதிய வுடையராய்ச் சென்று, அவர் நிலைமை கண்டு முறுவலிக்க, அதிற்ருேன்றிய அனலான் முப் புரங்களும் தீப்பட்டும், அத்திருமாலாதியர்க்கு அபசயமுருத படி அவருருவாகிய கணையையும் விடுத்த அருளாளரென்பார், புரமெரி செய்த வீரனென்றது 'வில்வீரன்' என்றும், பஞ்சாக் கரம் பரசிவரூபமாய் விளங்கித் தியானிப்பாரைத் தற்சொரூப மாக்கலின், அது அப்பரமர்க்குரிமை யுடைத்தென்பார், 'திருப் பெயர்' என்றும், சிறுமையுடையாரையும் பவக்கடல் கடப் பிக்கும் அத்திருமந்திரம் திருநாவுக்கரசு தேவரை இத்திரைக் கடல் கடப்பியாது விடுமோ வென்பார், 'பற்ருு' என்றும், சிவாகமாதிகட்கும் மூலமாதலைத் தேர்ந்து, அதனியல்பைச் ''சொற்றுணை வேதியன்'' என்னும் திருப்பதிகத்தமைத்துத் துதித்துக் கடலைக்கடந்த அத்தகைய ரென்பார், 'நீந்திய பாவலன்' என்றும், இந்நிலவுலகத்திலே புதல்வர்ப் பேற்றினருள் எவரானும் புகழ்பெற்றது புகழனரும் மாதினியாருமே யென் பார், 'பெற்ருவினைப் பெற்றவர் போற்பெறலும்' என்றும், புதல்வராயினருள் எவரானும் புகழ்பெற்றது தேவரீரே யென் பார், 'நினைப்போற் பிறப்பது நல்ல' என்றும் கூறினர்.

ஏனைப்பேறும் பிறப்பும் நல்லவன்றென்பது குறிப்பெச்சம். எனவே,

''நம்மையுடை யவர்கழற்கே நயந்ததிருத் தொண்டாலே
யிம்மையிலும் பிழைப்பதென வெம்போல்வா ருந்தெளிய''

மற்றை ஆசிரியரினும் அநுபவத்தில் விளக்கிய அருட்டிற நோக்கி, எவரும் பேணப்படும் இவர் பெருமையையும் ஈன்றூர் பெருமையையும் இனிது நிகழ்த்தியபடி இம்மையிலும் பிழைத் தலை விளக்கினமை:—சமணரால் இடப்பட்ட நீற்றறையினும், விடங்கலந்த வுணவினும், ஏவப்பட்ட யானையினும், கல்லிற் பிணித்துவிடப்பட்ட கடலினும், தப்பியுய்ந்தமையும் பிறவுமாம். முத்திபெறற்குரியது இத்தாரணியே யாகலின் நற்றாரணியென்றூர். பிறப்பதுமே யென்றும் பிரிநிலை யேகாரம் தொக்கது. நல்ல வினைக்குறிப்பு முற்று. கண்டாய் முன்னிலையசை. நல்லவாகச் செய்தாயெனினும் அமையும். செற்ருர் புரத்துளொருங்கிருந்தும், செருதார்புரத்தை எரி செய்திலரென்பார், இதனை யுள்ளுறையாக்கிச் 'செற்ருர் புரமெரிசெய்த

வில்வீரன்' என்றார்; இக்குறிப்பு அமணர்களென்னும் செற்றார் புரத்துளொருங்கிருந்தும் செறாராகிய இவர் புரத்தைப் புரந்தமை மேற்று. ஈண்டுச் செறாதாரென்றது சிவபத்தியில் வழாதுய்ந்து சிவபெருமானது வாயிற் காவல்பெற்ற சுதன்மன் சுசீலன் சுபுத்தியென்னும் மூவரையும். செற்றல் - வெறுத்தல். புரம்-ஊரும் உடலுமாகலின் ஏற்ற பெற்றி கொள்க. ஏகாரங்களுள் முன்னையது தேற்றம்; பின்னையது விளியுருபு ஆக வென்பது ஈறு குறைந்தது.

கணையையும் விடுத்தமையை,

"இவைகண்டு கணையாகு முகுந்தனும்வா
யுவுமதியு மனலு மெம்மை
நவைகொண்டார் புரத்தேவு கெனவிரந்து
சொலவீரன் விடுப்ப நண்ணி
யவையுண்ட வழலைமிக வெழமூட்டி
மீண்டுமல ரடியிற் றாழத்
துவர்வென்ற செங்கனிவாய் பங்கனுநல்
லருள்கூர்ந்து துலங்கி நின்றான்"

இலிங்கபுராணம், திரிபுரமெரித்த அத்தியாயம் (கரு)

என்பதனானும், பரசிவனாதலை,

"சிவனரு ளாய சிவன்றிரு நாமஞ்
சிவனரு ளான்மாத் திரோதமல மாயை
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவம தகன்று பரசிவ னாமே"

திருமந்திரம் சூக்கும பஞ்சாக்கரம். கூ

என்பதனானும், பவக்கடல் கடப்பித்தலை,

"இருவினைப் பாசமு மலக்க லார்த்தலின்
வருபவக் கடலில்வீழ் மாக்க ளேறிட
வருளுமெய் யஞ்செழுத் தரசை யிக்கட
லொருகன்மே லேற்றிட லுரைக்க வேண்டுமோ"

பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம். கஉ௬

என்பதனானும், சிவாகமாதிகட்கு மூலமாதலை,

"அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண லருமறையு
மஞ்செழுத்தே யாதிபுரா ணம்மனைத்து-மஞ்செழுத்தே
யானந்தத் தாண்டவமு மாருறுக் கப்பாலா
மோனந் தவாமுத்தி யும்"

உண்மை விளக்கம். சரு

என்பதனுனும், மூவருய்ந்தமையை,

"முப்புரங்களின் மூவர்புத்தன் மொழித்திறத்து மயங்கிடா
தப்பணிந்தவர் தாள்பணிந்தரு ளாற்றினின்றன ராதலாற்
பொய்ப்புரந்தபு காலைநீற்றறை நாவின்மன்னவர் போலெரி
தப்பிவாழ்ந்தன ரீசனுணையி விற்பவர்க்கிடர் சாருமோ"

காஞ்சிப்புரா-முப்புராரி கோட்டப்படலம். உ

என்பதனுனும் அறிக.

(கூ0)

பாவாய்ப் பொழிந்த வானமுதப் பவளத் திருவாய் நம்பிநீ
சேவாய்ப் பொருதுந் தருமமுடைத் தேவன் மலைக்குப் போம்
பொழுது
காவாய்ப் பயந்த தடக்கைமலர்க் கழறிற் றறிவார் கடாவிவரு
மாவாய்ப் பிறக்கக் கிடையாதே மாவாய்ப் பிறக்குந் திருமாற்கே.

(இ - ள்) வான் அமுதம் பா ஆய்ப் பொழிந்த - சிறப்புற்ற முத்தி சாதனங்களைத் திருப்பாடல்களாகச்சொரிந்த, பவளம் திருவாய் நம்பி - செந்துகிர் போலும் திருவாயை யுடைய நம்பியாரூர வள்ளலே! பொருதும் சே ஆய்த் தருமம் உடை - சண்டையிடும் இடபமாகத் தருமதேவதையை யுடைய, தேவன் மலைக்கு நீபோம் பொழுது - சிவபிரானமரும் திருக்கைலைவரைக்குத் தேவரீரெழுந்தருளுங்கால், கா ஆய்ப் பயந்த - கற்பகத்தருவை நிகர்த்துக் கருதுவார் கருதுவன வெறுப்ப நல்கிய, மலர் தடம் கை—செந்தாமரை மலர்போலும் பெருமை வாய்ந்த திருக்கரங்களையுடைய, கழறிற்றறிவார் கடாவிவரும் மா ஆய்ப் பிறக்க-சேரமான் பெருமாளுயனுர் செலுத்திவரும் குதிரையா யுதிக்கும்படி, மா ஆய்ப் பிறக்கும் திருமாற்கு கிடையாது - இனி உக முடிவிற் குதிரையாயுதிக்கும் திருமாலுக்குக் கிட்டாது எ - று.

இவ்வுலகன்றி எவ்வுலகு முய்வான் முத்திசாதனங்களை யான்டும் முற்றுவித்தவரென்பார், 'வானமுதம் பாவாய்ப் பொழிந்த நம்பி என்றும், சென்றவோர் தேயுப்பிரளயத்தில், அச்சுதனுதியர் பிரபஞ்சம், அனலான் முடிவுற்றதாக, அது கண்ட தரும தேவதை, யானும் இறப்பன் கொலென்று இனைந்து, இடபவுருவி னெய்திப் பிரார்த்திக்க; அதனை ஊர்தியாகக் கொண்டு, இவ்வடிவோடு எங்கும் எம்முன் வதிக வென்று உரியவரமு நல்கிச், சங்காரகர்த்தாவாகிய அத்தலைமைக் கடவுளமர்தலின், நொடித்தான் மலையென நுவலப் பெற்றதென்பார், 'சேவாய்த் தருமமுடைத் தேவன்மலை' என்றும், மன்னுயிர்வெஃகியவற்றை வரையாது கொடுத்த வள்ளன்மையரென்பார், 'காவாய்ப்பயந்த தடக்கை' என்றும், அனைத்துயிரும் உளத்தொடு சாவலையறிந்து அவற்றின் உண்ணிலவிய துயர்களையும் ஒழிப்பவரென்பார், 'கழறிற்றறிவார்' என்றும், திருமால் போரில் தம்மாற்றுரத்தப்பட்ட தானவரைப் புரந்தமை காரணமாகப், பிருகுமுனிவர் மனைவியாகிய கியாதியைக் கொன்றமையின், அம்முனிவரிட்ட சாபத்தானேர்ந்து, சிவபிரானல் நிக்கிரகாநுக்கிரகங்கள் புரியப்பெற்ற பத்தவதாரத்துள், 'உக முடிவிலுறுதற்கு எஞ்சிநிற்கும் கற்கியவதாரத்தும்' அப்பிரானை வழிபட்டே அநுக்கிரகம் பெற வேண்டுமன்றே, இவரூருங் கற்கியாயுதிப்பின், அவ்வழிபாடின்றி அப்பொழுதே அநுக்கிரகமுற்று, அப்பிறப்பும் அகன்றிருக்கலாம்; அதற்குத் தவப்பேறின்ருயிற் றென்பார், மாவாய்ப் பிறக்கக் கிடையாது' என்றுங் கூறினர்.

கூறவே, இவர் சிவகணத்தலைவராகும் சீர்மையுடையராகலின் இவர் கடாவிய மாவாகப் பெறுதல் எளிதன்றென்பது கருத்து. பாவாய் சேவாயென்புழி ஆய் செயவெனெச்சத் திரிபுகள். வான் - சிறப்பு. அமுதம்-முத்தி: அது ஆகு பெயராய் அதற்குரிய சாதனங்களை யுணர்த்திற்று. பொருதலில் வல்லதாகலின் 'பொருதுஞ்சே' எனப்பட்டது.

"பொருவிடை யொன்றுடைப் புண்ணிய மூர்த்தி"

தேவாரம். கோயில் பாலையுடைக்கமுகு. உ.

எனப் பிருண்டும் வருதல் காண்க. உடையவென்பது ஈறு தொக்கது. காவாயென்புழி ஆக்கச்சொல் உவமைப்பொருட்டு. பெருமை-கொடையாற்பெற்ற மேன்மை. கழறல் பேசலேயாயினும் ஈண்டு மனத்தொ டுசாவலின் மேற்று. மாவாகச் சிந்தித்திருப்பரேல் அங்ஙனமே கொண்டிருப்பரென்பது

தோன்றக் கழறிற்றறிவாரென்ருர். கடாவல் - விரைவிற் செலுத்தல், ஏகாரங்கள் அசைகள். நொடித்தல்-அழித்தல்.

"நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே.."

சிவஞானபோதம் முதற் சூத்திரம்.

என்பதனாலும் உணர்க.

இவ்வுலகன்றி எவ்வுலகு முய்வித்தமையை,

"...பித்தாபிறை சூடியெனப் பெரிதாந்திருப் பதிக
மித்தாரணி முதலாவுல கெல்லாமுய வெடுத்தார்"

பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம். எ௬

என்பதனாலும், தேயுப்பிரளயத்தில் அச்சுதனாதியவனைத்து மொடுங்குதலை,

"ஆய தன்மையி லச்சுதற் காயுவு
மாயு மெல்லையின் மன்னுயிர் யாவையுந்
தேயு மண்டஞ் சிதைந்திடு மெங்கனும்
பாயி ருங்கன லேபரந் துன்னுமால்"

கந்தபுராணம் ததிசியுத்தரப்படலம். ௩0௧.

என்பதனாலும், ஊர்தியாகக் கொண்டு உரிய வரமீந்தமையை,

"இறத்தலை யின்மையும் யான மாய்த்தனைப்
பொறுத்திடுந் தன்மையும் பொருவில் வன்மையு
முறைத்திடு மன்பும்வா னுணர்வு நல்கியே
யறத்தனிக் கடவுளுக் கண்ணல் கூறுவான்"

கந்தபுராணம் ததிசியுத்தரப்படலம். ௩0௬

"மைதவி ரடியர்செய் பவமு மற்றுளார்
செய்திடு தருமமுந் திரிப தாகியே
பெய்திடு கின்றதி யாமுன் றன்னிடை
மெய்திக ழுயிரென மேவும் பான்மையால்"

கந்தபுராணம் ததிசியுத்தரப்படலம் ௩௬0

என்பதனாலும், சங்கார கர்த்தாவே முதற் கடவுளாதலை,

"பின்னுற முடிப்பான் றன்னைப் பிரானெனத்
தேற்றுந் தன்மை
யென்னென வுரைத்தி மைந்த வெங்களைச்
சுரரை யேனைத்
துன்னிய வுயிர்க டம்மைத் தொலைவுசெய்
திடுவ னிற்றி
லன்னவ னென்னின் முன்ன மளித்தவ
னவனே யன்றோ"

கந்தபுராணம் உபதேசப்படலம். அ

"அந்தநா ளொருவ னாகி யாருயிர்த் தொகையைத் தொன்னாள்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து மன்னியே மீட்டு மன்னை
தந்தையா யுயிர்கட் கேற்ற தனுமுத லளிக்கு முக்க
ணெந்தைதன் செய்கை முற்று மினையதென் றிசைக்கற்
பாற்றோ"

கந்தபுராணம் உபதேசப்படலம். சு

என்பதனானும், நொடித்தான் மலையென நுவலப்பெற்றதை,

"தானெனை முன்படைத் தான தறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
நானென பாடலந்தோ நாயி னேனைப் பொருட்படுத்தி
வானெனை வந்தெதிர்கோன் மத்த யானை யருள்புரிந்து
ஊ னுயிர் வேறுசெய்தா னொடித் தான்மலை யுத்தமனே"

தேவாரம் திருநொடித்தான்மலை. க

என்பதனானும், கழறிற் றறிந்து துயரொழித்தமையை,

"அளவில் பெருமை யகிலயோ னிகளுங்
கழறிற் றறிந்தவற்றி
னுளமன் னியமெய் யுறுதுயர மொன்று
மொழியா வகையகற்றிக்
களவு கொலைகன் முதலான கடந்து
கழறிற் றறிவார்தாம்
வளவர் பெருமா னுடன்செழியர் மகிழுங்
கலப்பில் வைகுநாள்"

பெரிய புராணத்தில் சேரமான் பெருமானாயனார் புராணம். ௪0

என்பதனானும், நிக்கிரகா நுக்கிரகங்கள் நிகழப்பெற்றமையை,

"பெருகு மன்பினு லெம்மைநீ வழிபடும் பேற்று
லிருமை சான்முனி சபித்திடு மையிரு பிறப்புந்
திரிபு றுதுல கிலுக்குப காரமாந் தெளிநீ
யருளு மைந்திளி லைந்தினிற் றண்டமும் புரிகேம்"

காஞ்சிப்புராணம் அரிசாப பயந்தீர்த்த தானப்படலம். கஎ என்பதனுனும் அறிக.

(௧௧)

திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலர்க் குருந்தி
னிழல்வா யுண்ட நிகரிலா னந்தத்
தேன்றேக் கெறியுஞ் செய்யமா ணிக்க
வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
யாவரு மோது மியற்கைத் தாதலிற்
பொற்கல நிகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை
மட்கல நிகர்க்கு மதுர வாசக
மோதின் முத்தி யுறுபயன்
வேத மோதின் மெய்ப்பய னறமே.

(இ-ள்) திரு ஆர்பெருந்துறை செழுமலர் குருந்தின் நிழல் வாய் உண்ட - திருப்பெருந்துறையிலே செழித்த மலர்கள் செறிந்த குருந்த மரநிழலிற் பருகிய, நிகர் இல் ஆனந்தம் தேன் தேக்கு எறியும் - ஒப்பிகந்த சிவானந்தத்தேன் உவட்டெடுக்கும், செய்ய மாணிக்க வாசகன் - ஞானவொழுக்கச் சிறப்பையுடைய மாணிக்க வாசக வள்ளலார், புகன்ற மதுரம் வாசகம் - அருளிச் செய்த இனிய திருவாசகம், யாவரும் ஓதும் இயற்கைத்து ஆதலின்-எவரும் ஓதும் இயல்புடையதாகலான், பொன் கலம் நிகர்க்கும்-பொற்பாத்திரத்தைப் போலும், பூசுரர் நால் மறை-அவனிக்குரிய தேவராகிய அந்தணரோதும் நான்கு வேதங்களும், மண் கலம் நிகர்க்கும் - மட்பாத்திரங்களை மானும்; (அஃதன்றி!)-மதுரம் வாசகம் ஓதின் உறுபயன் முத்தியே - இனிய திருவாசகத்தை யோதின் அதனுலெய்தும் பயன் முத்தியே, வேதம் ஓதின் மெய்ப் பயன் அறமே-அவ்வேதங்களை யோதின் அவற்றுலெய்தும் உண்மைப்பயன் விண்ணுலகாதிபதங்களே எ - று.

உண்ட சிவானந்தத்தேன் உவட்டெடுப்ப, அதனை இடையறவின்றி அருந்தா நிற்றலிற், றிருமேனியே யன்றித் திருவாசகமும், அத்தேன் மயமாகி, எவர்க்கும் சிவானந்தம் பயப்பதென்பார், 'நிகரில்லானந்தத் தேன்றேக்கெறியு மதுரவாசகம்' என்றும், இது இன்ன வருணத்தாருக்கு உரித்தென்பதின்றி, அந்தணர் முதலிய பல திறத்தராயுள்ள சைவசமயிகள் பலர்க்கும், பயன்படுவதென்பார், 'யாவரு மோதுமியற்கைத்து' என்றும், பலரும் பரிசிக்கினும் இழிக்கப்படாது, உயர்வுற்ற தென்பார், 'பொற்கல நிகர்க்கும்' என்றும், வேதநான்கும், வைதிக நெறியை மேற்கொண்ட அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் உரியவென மொழியப்படினும், மற்றையிருவர்க்கும், ஓதுதற்கன்றி ஓதுவித்தற்கு உரிமை நுவலாமையானும், அவ்வோதுதருனும், இக்காலத்தின்மையானும், அந்தணரொருவர்க்கே உரித்தாயவென்பார், 'பூசுரர் நான்மறை' என்றும், அவற்றுட் சிலகூறு, ஏனையராற் கேட்கவும்படாதவென அந்தணரான் மறைக்கப்படுதலின், உற்றுணுகற்கும் உரிமையுருதவென்பார், 'மறைமட்கல நிகர்க்கும்' என்றும், பலர்க்கும் ஓதற்குரித்தாயதன்றி, உயர்கதியையு நல்குவதென்பார், 'மதுரவாசகமேரதின் முத்தியே' என்றும், முத்தி பயத்தல் முதுமறைகட்கின்றென்பார், 'வேதமோதினறமே' என்றும், இது திருவாசகத்தையுயர்த்திய துதிபரமன்று உண்மையே யென்பார். 'மெய்ப்பயன் என்றும் விதந்தாரென்க.

அற்றேல்,

''வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி
னோதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே வீடுபெற் றார்களே''

திருமந்திரம் வேதச்சிறப்பு.

என ஆசிரியர் திருமூலநாயனர் அருளியிருக்க; வேதமோதினறமே யென்பது மீகுமுரணன்றே வெனின்,—அறியாது கூறினய்: வேதங்களை யோதின் விண்ணுலகாதிபதங்களும், வேதமுடிவாகும் உபநிவுத்துக்களை யோதின் விழுமிய முத்தியும், சித்திக்குமென்பது நாற்றுணிபாகவும், ஒற்றுமைப்படுத்துத் தொகுத்தோதினரேனும், அவ்வேத முடிவு பூர்வபக்கமென்னு முதலைகளும் சித்தாந்தமென்னு மீன்களும் செறியப்பெற்றதொரு சமுத்திரமாகலின், அதின் முற்றுமழுந்தி, மெய்ப்பொருளோர்ந்து, பரிபாகமுற்றுச், சிவானுபவம் பெருது, சிலகற்ற துணையானே, அப்பூர்வபக்க சித்தாந்த வாதத்தைப் பூண்

டொழுகின், முத்தி சித்தியா தென்பதனை அதில் உள்ளுறை யாக்கி உணர்த்தியருளினாராக; இவ்வாசிரியர், அவ்வுள்ளுறை தெள்ளிதின் விளங்க, 'வேதமோதின் மெய்ப்பயனறமே' எனவும், அத்தருக்க வாதத்தைத் தவிர்ந்துள்ள உபநிஷத்துக்களின் சாரமே திருவாசகமாகலின், இதனையோதின் முத்தி சித்தித்தல் ஒரு தலையாதல்பற்றி 'மதுர வாசகமோதின் முத்தியுறு பயன்' எனவும், வேற்றுமைப்படுத்து வகுத்து, வியந்தாராகலின், முரணன்மை யறிக.

"ஆணவ மம்மர் கழீஇநுக ரனுபவ மடைகில்லார்
விணினி லுச்சி வெடிக்க வரற்றுவர் வேதாந்தஞ்
சேணுறு பூருவ பக்க விடங்கர்கள் சித்தாந்த
மாணுறு மீன மிடைந்துள வேலையம் மறையந்தம்"

சேதுபுராணம் சடாதீர்த்தச் சருக்கம்.

என்றதூஉம் அச்சிவானுபவம் பெறுதாரைச் சுட்டி இகழ்ந்தமையே போலும்.

உற்சர்ப்பிணியாகலான், அக்காலத்தோர்க்கு, வேதமுற்றும் உணர்ந்து தெளிதற்கேற்ற ஆயுணீட்சியும், உணர்வுவலியும், இருந்தன. அவசர்ப்பிணியாகலான், இக்காலத்தோர்க்கு, அவையின்மையின், எவரும் ஓர்ந்து எளிதிற் கதிபெறுமாறு, அத்தருக்க வாதத்தை யொழித்து, முத்திபெறற்குரிய உபநிஷத்துக்களின் சாரமே திருவாசகமாக மொழிந்து வைத்தருளினாரென்பது. இஃதுணர்த்தற்கன்றே, உய்யவந்த தேவநாயனாரும்,

"பாய்பரியோன் றந்தப் பரமானந் தப்பரனைத்
தூயதிரு வாய்மலராற் சொற்செய்து—மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறுசெய்தான் கண்டாய்
திருவாத வூராளுந் தேன்"

திருக்களிற்றுப்படியார். எ௯

என்றருளியதூஉம் என்க. சொற்செய்தல்—சொற்களானுணரப்படாத அக்கடவுளை அவற்றானுணரப்படுபவராக்கல். உற்சர்ப்பிணியாவது-உலகம், வாழ்நாள். போக முதலியவற்றான் வளர்பிறைபோலப் பெருகுங்காலம். அவசர்ப்பிணியாவது—அஃது, அவற்றாற் றேய்பிறைபோலச் சுருங்குங் காலம்.

திரு ஆர்ந்த பெருந்துறை-திருப்பெருந்துறை வாய் ஏழ னுருபு. செம்மை-ஞானவொழுக்கச் சிறப்புடைமை. வேத நான்கும், உதாத்தம் அநுதாத்தம் சுவரிதமென்னும் சுரங்களின் வழுவாமல் ஓதவேண்டுமென்னும் நியதியவாகலின், அவற்றை ஏட்டினெழுதி வைப்பின் வலியில்லாரும் ஓதுதலான் அவற் றின் சொற்செறிவின்றிட்பம் குறையுமென ஏட்டினெழுதாது, வாய்ப்பாடமாகப் போற்றி வருதலின், அச்சுரங்களில் வல்ல பூசுரரே அவற்றிற்கு அதிகாரிகளாயினர்; இதற்கு அங்ஙியதி யின்மையான், வல்லுநரும் வல்லாருமாகிய சைவசமயிகள் பலரும் ஏட்டிலெழுதி ஓதுகின்றாராகலின், அவரனைவரும் அதி காரிகளேயென்பது தோன்ற, யாவருமென்றார். மறையென் பது இரகசியப் பொருளுடைமையிற் போந்த பெயரேயாயி னும், ஈண்டு மறைக்கப்படுவதென்னும் பொருட்குறிப்பின் மேற்று. அறமென்றது அறப்பயனை. அறமேயென்னும் தேற்றேகாரம் முத்தியென்புழியுங் கூட்டப்பட்டது. உறு மெய்ப்பயனென ஈரிடத்தும் பிரித்தும் கூட்டியும் முடித்தலும் ஒன்று. திருவாசகத்தேன் சிவானந்தம் பயத்தலை மேலே விதந் தாம் கடைப்பிடிக்க.

ஆனந்தத்தேன் தேக்கெறிதலை,

“குறிகுணங்கள் கடந்ததனிக் கூத்தனுரு
வெழுத்தைந்தின் கொடுவா ளோச்சிப்
பொறிகரணக் காடெறிந்து வீசிமனப்
புலந்திருத்திப் புனிதஞ் செய்து
நிறைசிவமாம் விதைவிதைத்துப் பசுபோதங்
களைந்தருணன் னீர்கால் பாய
அறிவுருவாய் விளைந்ததனிப் பரானந்த
வமுதருந்தா தருந்தி நின்றார்”

திருவிளையாடல் மன்சுமந்த படலம் கக
என்பதனானும், வேதமோதின் அறமே யென்பதனை,

“சுருதிவழி யொழுகினர்கள் சுவர்க்கத்தார்”

கோயிற் புராணம் இரணியவன்மச் சருக்கம். கூ
என்பதனானும், ஏட்டிலெழுதாமையை,

"ஆற்ற லறியுமென் றந்தணர்க ளுன்மறையைப்
போற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழுதார்"

திருவள்ளுவமாலை. கடு

என்பதனானும் அறிக. (கஉ)

"அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை"யை—மறுத்தார்சம்
பந்தன் சிவிகை பரித்தார் திரிகுவர்மற்
றுந்துஞ் சிவிகையினை யூர்ந்து.

(இ - ள்) சம்பந்தன் சிவிகை பரித்தார் - சம்பந்தப் பருமானது சிவிகை தாங்கப்பெற்றவர், உந்தும் சிவிகையினை ஊர்ந்து திரிகுவர் - செலுத்துஞ் சிவிகையை நடாத்தி (இப்பொழுதும் சிறந்த தேவராய்த்) திரிகின்றா ராகலான், அறத்து ஆறு இது என வேண்டா-அறத்தின் பயன் இதுவென்று யாம் ஆகமவளவையான் உணர்த்தல் வேண்டுவதில்லை, சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடையை மறுத்தார் - சிவிகையைக் காவுவானோடு செலுத்துவானிடைக் காட்சியளவை தன்னானே உணரப் படும், என்னும் பொருளமைந்த திருக்குறளை மறுத்தவ ராயினார் (எ - று.)

பரித்தார் திரிகுவராகலான் மறுத்தாரென இயையும். ஆகலாமென்பது சொல்லெச்சம். எனவென்னு மெச்சத்தாற் சொல்லாகிய ஆகமவளவையும், பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை யென்றதனாற் காட்சியளவையும், உணரப்படுமென் னும் சொல்லெச்சமும், திருக்குறளில் உய்த்துணரக் கிடப்ப துணர்க. இடையென்னுந் திருக்குறளை யெனற்பாலது இசை யெச்சமாய் இடையையெனக் குறைந்து நின்றது. மற்று வினைமாற்று. சம்பந்தன் சிவிகை பரித்தார் இம்மையின் பெய் திய பின்னர், அம்மையிற் சிறந்த தேவராகி, இன்னவிடத்திற் செல்கவென்ற துணையானே ஆண்டுச் சேறற்குரிய தேவயான மூர்வ ரென்பார், தாங்குஞ் சிவிகையென்னாது உந்துஞ் சிவிகை யென்றார். அற்றேல், இந்திரன் சிவிகை அகத்திய மாமுனிவர் முதலிய முனிவரேழுவரால் ஏந்தப்படுவதென்ப தென்னை யெனின்,—இந்திரனென்னும் பெருமை அவனுக்குளதாக அவ

ரால் ஓர்கால் ஏந்தப்படுவதன்றி எப்பொழுதும் ஏந்தப்படுவ ததற் கியல்பன்றென்க.

திரிகின்றாரென்றது திரிகுவரென்றார்; விழாவில் இப் பொழுது பரித்தாரும் விண்ணுலகடைவரென்ப தறிவித்தற்கு. திரிகுவரென்பதற்கு, சின்னாள் நுகர்ந்தபின் அத்தேவவின்பத் தினும் வெறுப்புறுவரெனப் பொருள் கொண்டு, வெறுப்புறு வரேல், மேலெங்ஙன மெய்துவரென்னுங் கடாவை ஆசங் கித்து, சிவிகை பரித்தலாதிய வழிபாடுடையார், சிவலோக மெய்துவது திண்ணமாகலின், இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றனுள், எய்தாதெஞ்சி நிற்கும் அவ்விட்டை, எய்தா நிற்ப ரென் றிசைத்தலும் ஒன்று. அறமுடையார் சிவிகையூர்தலும், அஃதிலார் அதனைப் பரித்தலும், விழுமிய வேத நூற்றுணிபும், அநுபவமுமாயினும், சம்பந்தன் சிவிகை பரித்தல், அறமில் வழிக் கிட்டாதாகலின், அஃதுடைமையிற் பரித்தார், அம்முப் பயனுமெய்துதலின், அந்நியதியைக் கடந்தவராயினாரென்பார், மறுத்தாரென வகுத்தார். உவகை மேலிட்டால் வாகீசமூர்த்தி யும் ஓர்காற் பொறுத்த அச்சிவிகை பொறுக்கப் பெறுவது எவர்க்கும் எளிதன்றென்பது கருத்து.

இந்திரனென்னும் பெருமை அவனுக்குளதாதற்கே பரித் தலை,

''மாதவ ரெழுவர் தாங்க மாமணிச் சிவிகை மீது
போதரி னவனே வானோர் புரந்தரன்''

திருவிளையாடல் இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம். ௬௨

என்பதனானும், சிறந்த தேவராதலை,

''மேனாட் டமரர் தொழவிருப் பாரும் வினைப்பயன்க
டானாட் டருநர கிற்றளர் வாருந் தமிழ்நர்தங்கள்
கோனாட் டருகர் குழாம்வென்ற கொச்சையர் கோன்கமலப்
பூநாட் டடிபணிந் தாருமல் லாத புலையருமே''

திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி. ௯௧

என்பதனானும், சிவபதமெய்துவது திண்ணமாதலை,

''பெறுவது நிச்சய மஞ்சேனெஞ் சேபிர மாபுரத்து
மறுவறு பொற்கழன் ஞானசம் பந்தனை வாழ்த்துதலான்

மிறையறு வான்மறி யுண்டடங் தோள்வல் விடையெடுத்த
பொறியுறு பொற்கொடி யெம்பெரு மானமர்
[பொன்னுலகே''

திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி ௬௨

என்பதனானும் அறிக. (௩௩)

ஊர்ந்து வருமிள வேறுடை யான்ற னுளத்தருளாற்
சார்ந்து சமண்விட் டுறுமுனக் கேவருஞ் சைவநலங்
கூர்ந்து மிளிர்தரு நாவர சேநல் குரவுமுனஞ்
சேர்ந்து மருவினர்க் கேசிறந் தோங்குறுஞ் செல்வமுமே.

(இ - ள்.) நாவரசே - வாகீசப் பெருந்தகையே! இள ஏறு ஊர்ந்து வரும் உடையான்றன் - இளமை வாய்ந்த இடபவாகனத்தைச் செலுத்திவரும் இறைவருடைய, உளத்து அருளால் சமண்சார்ந்து-திருவுளக்குறிப்போடு கூடிய திருவருளானே சமண் சமயத்தை யடைந்து, அருளால் விட்டு உறும் உனக்கே - அத்திருவருளானே அதனை நீங்கிச் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த தேவரீருக்கே, வரும் சைவம் நலம் கூர்ந்து மிளிர்தரும் - சின்னாள் நீங்கிப் பின்னர்ச் சேர்ந்த அச்சைவத்தின் சிறப்புச் சிறந்து விளங்கும், நல்குரவு முனம் சேர்ந்து மருவினர்க்கே - தரித்திரத்தை முன்னர்ச்சார்ந்து பின்னர்ச் செல்வமெய்தப் பெற்றவர்க்கே, செல்வமும் சிறந்து ஓங்குறும் - அச்செல்வமும் அருமையுடைத்தாய் விளங்கும், எ - று.

அமண் அடைவித்தமை அருளாமை போலினும், உய்த்துணரின் அருளேயாமென்பார், 'அருளாற் சார்ந்து சமண் விட்டு' என்றும், இயற்கையே சைவ சமயத்தராயிருந்து அருள் காரணமாகச் சமண்சார்ந்து மீண்ட இவர்க்கு ஒருவாறினை கூறியது, இயற்கைச் செல்வராயிருந்து, வினைகாரணமாக அதனையிழந்து, பின்னரெய்தப் பெற்றவரையே யென்பார், 'நல்குரவு சேர்ந்து மருவினர்' என்றும், இயற்கைச் செல்வர்க்கும், அஃதில் வழிப்படும் சிறுமையும் அஃதுள் வழிப்படும் பெருமையும், விளங்குமாயினும், சிறந்து விளங்கா; இழந்து பெற்றார்க்கே விளங்கும்; அதுபோல, சைவசமய மெய்தா வழிப்பெறும் சிறுமையும், எய்திய வழிப்பெறும் பெருமையும்,

ஏனையாசிரியரினும், இவர்க்கு மிக விளங்குமென்பார், 'உனக்கே கூர்ந்து மிளிர்தரும்' என்றும் கூறினர்.

அற்றேல்,

"நம்பரருளாமையினற் சமண்சமயங் குறுகினர்"

பெரியபுராணத்தில் வாகீசமூர்த்தி புராணம். கூஎ

எனவும்,

"ஈசரருள் கூடுதலால் திலகவதியாரிருந்த
திருமடத்தைச் சென்றணைந்தார்"

பெரிய புராணத்தில் வாகீசமூர்த்தி புராணம். ருசு.

எனவும், தொண்டர்சீர் பரவுவார் சொற்றதென்னை யெனின்— இவர்க்கு அருளாமையினலென்றது, "நல்லாறு தெரிந்துணர அருளாமையினால்" என விதத்தலின், அவ்வமணை யழிப்பிக்கும் திருவுளக் குறிப்பால் அதிற்பிரவேசித்தற் பொருட்டு நல்லாறு தெரியாவகை நிரோபவித்தன ரென்றதன்றி, அருளிலராயின ரென்றதன்றென்க. உளத்தருள்-உளத்தோடு கூடிய அருள். ஈண்டு உளமென்பது (அவ்வமணை யழிப்பிக்கும்) உளக்குறிப் பின்மேற்று. அருளாற்சார்ந்து அருளால் விட்டெனத் தனித் தனிக் கூட்டுக. சமணென்பது தாப்பிசையாய் நின்றது. சமண்-சமணர்குழாம். உனக்கே மருவினர்க்கே என்னும் ஏகாரங்கள் தேற்றம்.

"தருசொல் வருசொல் லாயிரு கிளவியுந்
தன்மை முன்னிலை யாயி ரிடத்த"

தொல்காப்பியம் கிளவியாக்கம்.

என்னும் சூத்திரத்திற்கு மாறுகப் படர்க்கையிடத்திற்கு வந்தமையின் வரு இரண்டும் இடவழுவமைதி.

"சரித்தார்க்குச் சைவ சமய னெறியி
னுரித்தாங்கு புத்திமுத்தி யும்"

சைவ சமயநெறி பொதுவிலக்கணம். உகூ0

என்பது சிவாகம நாற்றுணிபாகலின், ஈண்டு நலமென்றது சார்ந்தாரை அவ்விரு பேற்றிற்கும் உரியவராகப் புரக்குந் தகைமையென்க. முனமென்பது காலத்தின் பழமை சுட்டாது பிற்பெறுஞ் செல்வத்திற்கு முற்படுங் காலத்தைச் சுட்டி நின்றது. சிறந்தோங்குறுமது போலக் கூர்ந்து மிளிர்தருமென

இயையும். 'நல்குரவு சார்தற்கும் செல்வமெய்தற்கும் வினை ஏதுவாதல்,

"கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுவிளிந் தற்று"

திருக்குறள். ௩௩௨

என்னும் சுருதியாற் பெற்றும். வறுமை மல்கிச் செல்வ மெய்தியார் அதனருமை அறிந்து போற்றலின் அவர்மாட்டே அது சிறத்தல் போன்று தேவரீர் மாட்டே அச்சைவத்தின் பொலிவு அரிது சிறக்கும் என்னலும் ஒன்று. இப்பொருட்கண் நான்கு ஒரு பிரண்டையும் எழுனுருபாக்குக.

சைவநலங் கூர்ந்து மிளிர்ந்தமையை,

"பொய்வாய் மைபெருக் கியபுன் சமயப்
பொறையில் சமணி சர்ப்புறத் துறையா
மவ்வாழ் குழியின் கண்விழுந் தெழுமா
றறியா துமயங் கியவம் புரிவேன்
மைவாச நறுங் குழன்மா மலையான்
மணவா ளன்மலர்க் கழல்வந் தடையு
மிவ்வாழ் வுபெறத் தருகு லையினுக்
கெதிர்செய் குறையென்கொ லெனத்தொழுதார்"

பெரிய புராண—வாகீசமூர்த்தி புராணம். ௭௩

"இத்தன் மைநிகழ்ந் துழிநா வின்மொழிக்
கிறையா கியவன் பருமிந் நெடுநாட்
சித்தந் திகழ்ந்தி வினையே னடையுந்
திருவோ விதுவென் றுதெருண் டறியா
வத்தன் மையனு யவிரா வனனுக்
கருளுங் கருணைத் திறமா னவதன்
மெய்த்தன் மையறிந்து துதிப் பதுவே
மேல்கொண் டுவணங் கினர்மெய் யுறவே"

பெரிய புராண வாகீசமூர்த்தி புராணம். ௭௫

என்பதனானும், இங்ஙனம் அதனருமை அறிந்து போற்றலின் அப்பொலிவு சிறந்தமையை,

"மையற் றுறையே றிமகிழ்ந் தலர்சிர்
வாகீ சர்மனத் தொடுவாய் மையுடன்
மெய்யுற் றதிருப் பணிசெய் பவராய்
விரவுஞ் சிவசின் னம்விளங் கிடவே
யெய்துற் றதியா னமரு வுணர்வு
மீறின் றியெழுந் திருவா சகமுங்
கையிற் றிகழும் முழவா ரமுடன்
கைத்தொண் டுகலந் துகசிந் தனரே"

பெரிய பு. வாகீசமூர்த்தி புராணம். எஎ

எனவும்,

"கையுந் தலைமிசை புனையஞ் சலியன
கண்ணும் பொழிமழை யொழியாதே
பெய்யுந் தகையன கரணங் களுமுட
னுருகும் பரிவின பேறெய்து
மெய்யுந் தலமிசை விழுமுன் பெழுதரு
மின்றும் சடையொடு நின்றாடு
மையன் றிருநட மெதிர்கும் பிடுமவ
ரார்வம் பெருகுத லளவின்றால்"

பெரிய பு. வாகீசமூர்த்தி புராணம். கசுஎ

எனவும், ஆங்காங்கு வருவனவற்றானும் அறிக. (நடச)

செல்வநல் லொற்றி யூரன் செய்யசங் கிலியா லார்த்து
மல்லலம் பரவை தன்கண் மாழ்குற வமிழ்த்து மேனு
மல்லுநன் பகலு நீங்கா தவன்மகி ழடியி லெய்தி
நல்லவின் படைந்தி ருப்ப னர்பியா ரூரன் றனே.

(இ - ள்) செல்வம் நல் ஒற்றியூரன்-செல்வமல்கிச் சிறந்த திருவொற்றியூரில் அமர்ந்தருளும் சிவபெருமான், செய்ய சங்கிலியால் ஆர்த்து - பெருமையுற்ற சங்கிலி நாச்சியாராற் பிணிப்புடையராக்கி, மல்லல் அம்பரவை தன்கண் - பண்புமிக்க அழகையுடைய பரவை நாச்சியாரிடத்தே, மாழ்கு உற அமிழ்த்து மேனும் - ஆர்வ மீதூரக் கண்டு அவர்பாற் பொருத்து வித்தாராயினும்,

நம்பியாரூரன் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மகிழ் அவன் அடியில் — உவகையைப் பயக்கும் அக்கடவுளின் உபய திருவடிகளில், அல்லும் பகலும் இடைவிடாதொடுங்கி, நல்ல இன்பு அடைந்து இருப்பன்-சிறந்த இன்பநுகர்ந்து திகழ்வார் எ - று.

சங்கிலிநாச்சியாரை மணம்பேச விடுக்கப்பட்டாரோடு விடுத்தானும் மடிந்தானாகலின் அவர் மற்றை மாதர்போல மதிக்கற்பாலரல்ல ரென்பார், 'செய்ய சங்கிலி, என்றும், இவர்மாட்டு நெடுநாளூறு வித்திலரென்பார், 'ஆர்த்து' என்றும், அமரருட் சிறந்தார்க்கும் அணுகுதற்கும் அரியராகி, அருளானெய்திய அற்புதக்காந்தியுடையரென்பார், 'மல்லலம் பரவை' என்றும், ஆரூரர்க்கு ஆர்வமேலிடு கண்டு இவர் மாட்டு நெடுநாள் எய்துவித்தனரென்பார், 'அமிழ்த்துமேனும்' என்றும், அவ்விருவரையும் தாம் அவாவிய வாசனையகலத் திரோபவித்து, இங்ஙனம் சேர்த்தினரேனும், அவ்வின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக நுகராது, அக்கடவுளின் திருவடிகளென்னும் ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளின் வியாபகத்தில் தம்முடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்திகள் வியாப்பியமாக இரவும் பகலும் இடையீடின்றித் தாடலை போலடங்கிப், பேரின்பமாக நுகர்ந்தனரென்பார், 'அல்லு நன்பகலு நீங்காதவன் மகிழடியி லெய்தி யின்படைந்து' என்றும், ஏனையின்பமுற்றும் அவற்றின் மிக்கவற்றை நோக்கத் துன்பமாய் முடிதலின் அவ்வின்பமனைத்தும் ஒருங்குதிரளினும் அணுத்துணையுமொவ்வா இச் சிவாநுபவ வின்பமே இன்பமாவதென்பார், நல்ல வின்பு' என்றும், இப்பொழுதும் ஆலாலசுந்தரராய் இவ்வியல்பின் இருக்கின்றனரென்பார், 'இருப்பன், என்றும் கூறினர்.

பகல் பலவுமெய்தற்குச் சாதனமாகலின் நன்பகலெனப்பட்டது. மகிழ் இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்றொக்க தொகை. இருப்பன் கால மயக்கம். ஒற்றியூரர் சங்கிலியாலார்த்துப் பரவையிலமூத்தினும், ஆரூரர் அவரையே நம்பி அவரடியினெய்தி இன்புற்றிருப்பரென இதுவும் நித்தாஸ்துதியாகவும் நிற்ப துணர்க. தான்-ஏ. அசைகள்.

நாச்சிமாரிருவரையும் விசேடித்தமையை,

"தைய லார்சங் கிலியார்தந் திறத்துப் பேசத் தகாதவார்த்தை
யுய்ய வேண்டு நினைவுடையா ருரையார்"

பெரிய பு. கலிக்காமநாயனார் புராணம். உசகூ

எனவும்,

"அணங்கேயாகு மிவள்செய்கை யறிந்தோர் பேசவஞ்சுவர்"

பெரிய பு. கலிக்காமநாயனார் புராணம். உகஎ

எனவும்,

"... ... ...நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தரத்தார்க்குஞ் சேர்வரியார்"

பெரிய பு. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம். கசஎ

எனவும்,

"பாச மாம்வினைப் பற்றறுப் பான்மிகு
மாசை மேலுமொ ராசை யளிப்பதோர்
தேசின் மன்னியென் சிந்தை மயக்கிய
வீச னாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே"

பெரிய பு. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம். கடுஉ

எனவும் வருவனவற்றானும், அடியிலெய்தி இன்புற்றமையை,

"தன்னையா ளுடையபிரான் சரணார விந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலு மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனு
மின்னுடையா ளுடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார்"

பெரிய பு. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம். கஅஉ

எனவும்,

"இந்நிலையிற் பேரின்ப மினிதமர்வா ரிறையுறையு
மன்னுபுக ழொற்றியூ ரதனின்மகிழ் சிறப்பினால்
சென்னிமதி புனைவார்தந் திருப்பாதந் தொழுதிருந்தார்
முன்னியகா லங்கள்பல முறைமையினால் வந்தகல"

பெரிய பு. கலிக்காமநாயனார் புராணம். உகக

எனவும், வருவனவற்றானும், சிவானுபவ இன்பமே எவற்றினும் சிறந்தமையை,

"நரர்கடமி னரசரவர் தமினினிய திவவியாம்
நன்னுநர கந்த ருவர்தா
நவிலுமவர் தமினமர கந்தருவ ரவர்தம்மி
னுடரிய தேவ ரவரிற்

சுராதிப னவனினுயர் சுரர்குரவ னவனினயன்
  சொன்முறையி னாறு மடிமேற்
றுன்னுசுக மொருநிவலை யளவுமின் ருகமிகு
  சுகவேலை..........''

இஷ்டலிங்க வபிஷேகமாலை. ௧௦

என்பதனாலும் அறிக. (௩௫)

நானே முத்தி தருகுவன் சிவனவ
னடியன் வாத வூரனைக்
கடிவின் மனத்தாற் கட்டவல் லார்க்கே.

(இ - ள்) சிவன் அவனடியன் வாதவூரனை - சிவபெருமான் தனதடியவராகிய திருவாதவூரடிகளை, கடிவு இல் மனத்தால் கட்ட வல்லார்க்கு - நீக்கமின்றி உள்ளத்தால் நேசித்துப் பிணிக்க வல்லார்க்கு, தானே முத்தி தருகுவன் - தாமே முற்பட்டுப் பரமுத்தியைத் தந்தருளுவார் (எ - று.)

இவ்வாதவூரடிகளார் உலகையீடேற்றுவான் அவதரித்த அருட்குரவ ராகலின், பிறசிறு தேவரைத் தெய்வமெனப் பேணுவாரைக் காண்டற்கும் அஞ்சுதலுடையராய்ச், சிவபெருமானையே முதற்கடவுளென எவருந்தெளியுமாறு தெருட்டி, ஆனந்த மேலீட்டான் அக்கடவுளை அன்புடனேக்கி நிற்றலும் அழுதலும் தொழுதலு முதலிய அமைந்தவரென்பார், ''அவனடியன்' என்றும், இவ்வுண்மையுணர்ந்து மனவொருமையுற்று, இடையறவின்றி இவரை வழிபடல், சிவபுண்ணிய முதிர்வினர்க்கே சித்திக்குமென்பார், 'வாதவூரனைக் கடிவின் மனத்தாற் கட்ட வல்லார்க்கு' என்றும், பாலர் பித்தர் பசாசர் போன்று தற்போதமிழந்து, இறைவர் பணியி னின்றாராகலின், இவர் செயலெல்லாம் இறைவர் செயலாக முடிதலான் இவரை வழிபடுவோர்க்கு அவ்விறைவர் தாமே அவற்றையேற்று முத்தியளிப்பரென்பார், 'தானே முத்தி தருகுவன்' என்றும் கூறினார்.

நுகர்வுநாடி விழைதலின்மையாற் பாலரையும், நன்மை தீமை சீலம் அகன்றிடுதலாற் பித்தரையும், செய்யுஞ் செயல் சிவன்செயலாய் முடிதலாற் பசாசரையும் உவமித்தவாறு. செயலறவொழுகற்கும், ஒருகாற் செய்தொருகாலொழிதற்

கும், செயலழிப்பினின்று செய்தற்கும் மூவரையும் முறையே ஒப்பித்ததென்னலும் ஒன்று. தானே முத்திதருகுவன் சிவ னென்பது எவர்க்கும் முத்தியளிக்கவல்ல முதற்கடவுள் சிவ பெருமானொருவரே யென்னும் வேதநூற்றுணிபையுஞ் சுட்டி இரட்டுற மொழிதலாய் நின்றது. இல் எதிர்மறை வினைத் தொகை. ஏகாரங்களுள் முன்னையது தேற்றம். பின்னையது அசை. அன்றி, வல்லார்க்கேயல்லது பிறர்க்குத் தருவரல்ல வெனக்கொண்டு பின்னையதைப் பிரிநிலையாக்கலும் ஆம்.

பிற தெய்வங்களைப் பேணுவாரைக் காண்டற்கும் அஞ் சினமையை,

''புற்றில்வா ளரவு மஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யுமஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம் மண்ணல் கண்ணுதல் பாத நண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை யுண்டென நினைந்தெம் [பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே''

திருவா—அச்சப்பத்து. அக

என்பதனானும், அன்புடனேக்கி நிற்றலாதி யுடைமையை,

''அன்புட னேக்கி நிற்ப ரழுவர்கை தொழுவர் வீழ்வ
ரின்புற வெழுவர் பின்பா லேகுவ ரிரங்கி மீள்வர்
நன்பகற் கங்குல் காணார் ஞானநல் லறிவே கொண்டு
கொன்புனை பித்தர் பாலர் பசாசர்தங் கொள்கை யானார்''

திருவாதவூரர் பு. திருப்பெருந்துறைச்ச. அ0

என்பதனானும், அரன் பணியி னின்றமையை,

''வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட
முழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி
யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள்செய்தா யானு
மதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னி லதுவு
முன்றன் விருப்பன்றே''

திருவா. குழைத்த பத்து. சு

என்பதனானும், சிவபெருமானே முத்தியளிக்க வல்லரென் பதை,

"அன்றியு மொன்று கேண்மோ வம்புய னாதி யாகி
நின்றவர் தம்மை யெல்லா நீக்கியச் சிவனென் றுள்ள
வொன்றொரு முதல்வன் றானே யுய்த்திடு முத்தி வேண்டி
னென்றுமஃ தியம்பிற் றென்னின் யாவரே தேவ ராவார்"

கந்த பு. உபதேசப் படலம். உரு

என்பதனானும் அறிக. (நகு)

வல்லார் பிறப்பறுப்பர் வண்மை நலங்கல்வி
நல்லா தரவின்ப ஞானங்க—ளெல்லாந்
திருஞான சம்பந்தன் சேவடியே யென்னு
மொருஞான சம்பந்த முற்று.

(இ - ள்.) வண்மை நலம் இன்பம் - பொருளும் அதனாலெய்தும் புண்ணியமும் அப்புண்ணியப் பயனாகிய இம்மை மறுமையின்பங்களும், கல்வி நல்லாதாவு ஞானங் கள் எல்லாம் - கல்வியும் அதனாலெய்தும் அன்பும் அவ் வன்பின் பயனாகிய ஞானமும் ஆகிய யாவும், திருஞான சம்பந்தன் சேவடியே என்னும்-திருஞானசம்பந்தப் பெரு மானுடைய செவ்விய திருவடிகளே எனக்கொள்ளும், ஒரு ஞானசம்பந்தம் உற்று - இத்தகைய ஒரு ஞானசம் பந்தத்தை எய்தி, வல்லார் பிறப்பு அறுப்பர் - வல்லுநரல் லாரும் பிறப்பை யொழிப்பார் (எ - று.)

வண்மை முதலியன அவரவர் பரிபாகத்திற்கேற்ப இம் முறை பிறழ வருதலும் உண்டேனும், இதுவே நியதியாகலின், இவ்வாறிசைத்தனரென்பது. அற்றேல், இங்ஙனம் முறைப்படுத் தோதாத தென்னையெனின் இக்காரண காரிய முறைமை யுண ராது எல்லாந் திருவடிகளே யெனக்கொளும் சிந்தனையுடை யாரும் உதித்துழலாரென்ப துணர்த்துதற்கென்க. அல்லதூ உம், காஞ்சியிற் சிவபெருமானருளியபடி செயற்கருந் தவ மியற்றியிருந்த திருமாலுக்கும் சிவசாருப மளித்தனமயின் இப் பெருந்தகையின் இணையடிகள் கிரியாசத்தி ஞானசத்தி யுரு வாய்க்கிளர்ந்து செல்வ முதலிய போக சாதனங்களையும் கல்வி

முதலிய மோக்ஷசாதனங்களையும் நல்குவன வாமென்னும் இத்த கைய ஒப்பிகந்த ஞானத்தையுற்று வல்லுநரும் பிறப்பை யறுப்பரென்னலும் ஒன்று. என்னவே, இவ்வள்ளல் வழிபாட் டால் வல்லுநரல்லாரும் வல்லுநரும் நன்முத்தி யெய்தும்வகை நவின்றவாருயிற்று. வல்லாரென்பது இரட்டுற மொழிதலாய் எதிர்மறையினும் உடன்பாட்டிலும் வந்தவினைக் குறிப்புப் பெயர். வல்லாருமென்னும் உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. பிறப்பறுப்பரென்றமையின் மேற்பேறெய்துவரென்பது சொல் லாமேயமையும். வண்மை-வளத்தின்றன்மை. எவர்க்கும் நன்மைபயத்தலின் அறத்தை நலமென்றும் அன்பை நல்லாதர வென்றும் கூறினர். உம்மைத்தொகை யாகலின் ஞானங்க ளெனப் பன்மையீருயிற்றெனக. அன்றி, ஞானம் இருதிறப் படுதலின் ஞானங்களென்ருரெனினும் அமையும். எல்லாம் சேவடியேயென்பது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தல். ஏகாரம் தேற்றம். முத்திக்கு முடிந்த சாதனமென் றுணர்ந்து கோடற்கு ஞானத்தை இறுதியில் வைத்தார்.

அறமும் இன்பமும் பொருட் பேருதலை,

"அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்"

திருக்குறள். ௭௫௪

என்பதனுனும், ஆதரவும் ஞானமும் கல்விப் பேருதலை,

"கற்றுஞ் சிவஞான மில்லாக் கலதிகள்
சுற்றமும் விடார் துரிசருர் மூடர்கண்
மற்றும் பலதிசை காணுர் மதியிலோர்
கற்றன்பி னிற்போர் கணக்கறிந் தார்களே"

திருமந்திரம் கல்லாமை. ௬

என்பதனுனும், ஞானமே முத்திக்கேதுவாதலை,

"உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே முத்திக்கேது
சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று ஞான
மருவுதற் கேது வென்று மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ
[ரன்றே"

பிரபுலிங்க—சித்தராம. ௬௬

என்பதனுனும், திருமால் சிவசாருபம் பெற்றதை,

"என்ற வாய்மொழி திருச்செவி யேறலு மெங்கோ
னென்று கூறுத லற்றன னுவணமீ துயர்த்தோய்
நன்று தேர்வவைவச் சுதமனு வந்தர நனுகு
மன்று நாலிரண் டீற்றுடை யிருபதாங் கலியில்"

காஞ்சிப் பு. திருமேற்றளிப்ப. ௯

"காழி மாநகர்க் கவுணியர் குலத்தொரு காளை
யேழி சைத்தமிழ் ஞானசம் பந்தனெம் மடியான்
யாழ நீபெற வெம்முரு விங்குவந் தளிப்பா
னூழி யோயது காறுமிவ் வரைப்பினி லமர்ந்து"

காஞ்சிப் பு. திருமேற்றளிப்ப. ௧0

"சுட்ட ருந்தவ மியற்றுகென் றருளிநீங் குதலுங்
கோட்ட மின்றிமா லம்முறை வதிந்துபூங் கொன்றைத்
தோட்ட லங்கலாற் றொழப்புகு முத்தமிழ் விரகர்
பாட்ட லங்கலாற் பரஞ்சுடர்த் திருவுருப் பெற்றான்"

காஞ்சிப் பு. திருமேற்றளிப்ப. ௧௧

என்பதனானும், பிறப்பறுத்தலை,

"தொகு வார்பொழில் சுற்றிய வான்மதி தோயும திற்கனமார்
தொலை யாத திருப்பொதி மாளிகை மாடநெ ருக்கியசீர்
மிகு காழிமன் முத்தமி ழாகரன் மேதகு பொற்புனைதார்
விரை யார்கம லக்கழ லேதுணை யாகநி னைப்பவர்தா
†மக ராதர நிந்தில நீர்நிலை யார்புவி யுத்தமராய்
வரலாறு பிழைப்பினி னூழியி லக்கித மா......
தகு வாழ்வு நிலத்தெழில் சேரற மானப யிற்றுவர்மா
சது ரால்வினை செற்றதன் மேலனு கார்பிற விக்கடலே"

திருஞான—திருக்கலம். ௧௬

என்பதனானும், மேற்பே றெய்துதலை,

"நிலத்துக்கு மேலாறு நீடுலகத் துச்சித்
தலத்துக்கு மேலேதா னென்பர்—சொலத்தக்க
சுத்தர்கள்சேர் காழிச் சுரன்ஞான சம்பந்தன்
பத்தர்கள்போய் வாழும் பதி"

திருஞான—திருமும்மணிக்கோவை. ௫

என்பதனானும் அறிக. (௧௭)

†இவ்வடி பிரதிகளில் குறைந்தே வழங்குகின்றது.

உற்ரு னலன்றவந் தீயினின் ருனல னூண் புனலா
வற்ரு னலனுகர் வுந்திரு நாவுக் கரசெனுமோர்
சொற்ரு னெழுதியுங் கூறியுமே யென்றுந் துன்பில்பதம்
பெற்ரு னொருநம்பி யப்பூதி யென்னும் பெருந்தகையே.

(இ - ள்.) ஒரு நம்பி அப்பூதி என்னும் பெருந்தகை - ஒரு நம்பியப்பூதியென நம்பியாரூரரால் உயர்த்தித் துதிக்கப்பெற்ற மிக்க மேன்மையுடையவர், தவம் உற்ருன் அலன் - சரியை கிரியை யோகங்களை அநுட்டித்தவருமல்லர்; தீயில் நின்ருன் அலன் - பஞ்சாக்கினி நடுவினின்று கடுந்தவம் புரிந்தவருமல்லர், ஊண் புனலா நுகர்வும் அற்ருன் அலன் - நீரை உணவாகக்கொண்டு மற்றை யுணவுகளை நீக்கினவருமல்லர்; திருநாவுக்கரசு எனும் ஓர் சொல்தான் எழுதியும் - திருநாவுக்கரசென்னும் ஒரு சொல்லையே யாண்டும் தீட்டியும்; கூறியுமே - அதனை உயிர்க்குறுதி பயக்கும் மந்திரமாக உச்சரித்துமே, என்றும் துன்புஇல் பதம்பெற்ருன் - எக்காலத்தினும் துன்பமென்பது எட்டுணையும் எய்துத லில்லாத முத்தியை எய்தினர். (எ - று)

திருநாவுக்கரசென்னுந் திருமந்திரம், ஏனைமந்திரங்கள் போலாது, இம்மை மறுமை யின்பங்களின் உவர்ப்புறுவித்து, பிறவியிற் செலுத்தாது சிவபதத்துய்ப்பதெனத் தேர்ந்து, அதனையே யாண்டுந்தீட்டி உச்சரித்தமையின், அதுவே, ஞானநெறியாய்ச் சிவபத நல்கிற்றென்பார் 'எழுதியுங் கூறியுமே பெற்ருன்' என்றும், இப்பேறு இன்பமெலாந் திரண்ட சிவானந்தப்பேறே என்பார், 'என்றுந் துன்பில்பதம்' என்றுங் கூறினர்.

மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டநுட்டிக்கும் வன்மைமென்மைத் தவங்களை வேறு விதத்தலின் இச்செய்யுளில் தவமென்றது சரியை கிரியை யோகங்களை யென்க. ஆகுவென்பது ஈறு குறைந்தது. முந்திய உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. ஏனையவை எண்ணின்கண் நின்ற சிறப்பு. தான் கட்டுரைக்கண் வந்த அசை. ஏகாரங்களுள் முன்னையது தேற்

றம்; பின்னையது அசை. என்றும் எழுதியும் கூறியுமே பெற்ரு னெனினும் அமையும். தகையென்பது குணிப்பெயர்.

சரியையாதிகளைத் தவமென்பதனை,

"பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கு
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவனு ஞானத்தை வந்து"

(சிவஞானபோதம். எட்டாஞ் சூத்திரம்)

என்பதனுனும், சிவபதத்துய்ப்ப தென்பதனை,

"இல்லமா டென்றிடர் பரியா ரிந்திர
னேயொத் துறுகுறை வற்ருலு
நிலையா திச்செல்வ மெனவே கருதுவர்
நீழ்சன் மக்கட லிடையிற்புக்
கலையார் சென்றர னெறியா குங்கரை
யண்ணப் பெறுவர்கள் வண்ணத்தின்
சிலைமா டந்திகழ் புகழா மூருறை
திருநா வுக்கர சென்போரே"

(திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை-ச)

என்பதனுனும்,

இச் சரியையே ஞானநெறியாய்ச் சிவபதம் நல்கியதை,

"இவ்வகை யரசி னும மேத்தியெப் பொருளு நாளு
மவ்வருந் தவர்பொற் ருளே யெனவுணர்ந் தடைவார் [செல்லுஞ்
செவ்விய நெறிய தாகத் திருத்தில்லை மன்று ளாடு
நவ்வியங் கண்ணுள் பங்கர் நற்கழ லண்ணி ஞரே"

(பெரியபுராணம்-அப்பூதியடிகள் புராணம். சச)

என்பதனுனும், துன்பில்பதம் என்பதனை,

"இரும்பைக்காந் தம்வலித்தாற் போலிசைந்தங் குயிரை
யெரியிரும்பைச் செய்வதுபோ லிவனைத்தா னுக்கி
யரும்பித்திந் தனத்தையன லழிப்பதுபோன் மலத்தை
யழித்தமல னப்பனைந்த வுப்பேபோ லணைந்து

விரும்பிப்பொன் னிணைக்குளிகை யொளிப்பதுபோ லடக்கி
*மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னாகிக்
கரும்பைத்தே னைப்பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக்
கட்டியையொத் தினிப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே''
(சிவஞானசித்தி. பதினோராஞ் சூத்திரம்.)

என்பதனானும் அறிக. (௯அ)

பெருமிழலைக் குறும்பரெனும் பரம யோகி
பெரிதுவந்துன் திருவடித்தா மரையைப் போற்றி
விரைமலர்தூய் வந்தனைசெய் கின்றா னென்றால்
விளங்கிழையா ரிருவரொடு முயங்க லாமோ
வுரைமதிநின் றனைவெறுப்ப தென்கொ னின்னை
யுடையானுக் கடுத்தசெய லுனக்கு மாயின்
சுரர்முனிவர் பரவலுறும் பெருஞ்சீர்த் தொண்டத்
தொகைசெய்தோ யறமுதனல் வகைசெய் தோயே.

(இ - ள்.) சுரர்முனிவர் பரவலுறும் பெருஞ்சீர் தொண்டத்தொகை செய்தோய் - தேவரு முனிவருமிறைஞ்சும் மிக்கசீர்த்தி படைத்த திருத்தொண்டத்தொகையை அருளிச் செய்தவரே! அறம்முதல் நால்வகை செய்தோய் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருள்கள் நான்கையும் வகுத்தருளியவரே! பெருமிழலைக் குறும்பர் எனும் பரமயோகி - பெருமிழலைப் பதியிலிருந்த குறும்ப நாயனாரென்னும் பரமயோகியானவர், பெரிது உவந்து உன் திருவடித்தாமரையை போற்றி - களிபேருவகையுற்றுத் தேவரீருடைய திருவடிக் கமலங்களைத் துதித்து, விரை மலர் தூய் வந்தனை செய்கின்றான் என்றால்- மணமிக்க மலர்களானருச்சித்து வழிபடுகின்றா ரென அறிஞர் விதப்பாராயின், விளங்கு இழையார் இருவரொடு முயங்கல் ஆமோ - திகழும் அணிகளைப் புனைந்த தேவிமாரிருவரோடு சேர்ந்து வாழ்வது தகுதியோ? (தகுதியன்றாயினும்,) நின்னை யுடையானுக்கு அடுத்தசெயல் உனக்கும்

* மேளித்தல் - கூட்டுதல்

ஆயின் - உம்மை அடிமையாகவுடைய உமாபதிக்குரிய செய்கை உமக்கும் பொருந்துமானல், (அஃதுணர்ந்து வழி படாது,) நின்றனே வெறுப்பதுஎன் உரைமதி - உம்மை வெறுப்பது என்னே! மதியுரைப்பீராக, எ - று.

திருத்தொண்டர் பெருமைகளைச் சிவரகசியத்தினும் அற முதலிய புருஷார்த்தங்களை வேதாகமங்களினும், சிவபிரான் வடமொழியில் அருளிச் செய்தாங்கு, அக்கடவுளின் பிரதிவிம்ப சொருபராகிய இவ்வாசிரியரும், அக்கடவுளே அடியெடுத்துக் கொடுக்கத், தேசமெலா முய்வான் தென்மொழியிலே, அத் திருத்தொண்டர் பெருமையையும், புருஷார்த்தங்களையும் தொகுத்து, திருப்பதிகங்களில் அருளிச் செய்தனரென்பார், 'தொண்டத்தொகை செய்தோய் அறமுதனல் வகைசெய்தோய்' என்றும், குறும்பநாயனர் இவரது பெருமை குறித்துத் தியானிக்க, அணிமாதி எண் சித்திகளும் வாய்த்தமைகண்டு, மேலும் மேலும் வழிபட்டனரென்பார், 'பெரிதுவந் துன் திருவடித் தாமரையைப்போற்றி விரைமலர்தூய் வந்தனை செய்கின்றான்' என்றும், அவ் வழிபாட்டால் தாம் முக்கால வுணர்ச்சி யுடையராகி, ஆசிரியர் திருக்கைலைக் கெழுந்தருள நேர்தலையறிந்து, சிவபோகத்தால் முதற்றினமே திருக் கைலையை யடைந்தனரென்பார், 'பரமயோகி' என்றும், இத்தகையர் வழிபடப் பரமபோகி போன்றிருப்பது இயல்பன் றென்பார், 'இருவரொடு முயங்கலாமோ' என்றும், போகி போன்றாரேனும், தேவிமாரிருவரும் கிரியாசத்தியும் ஞான சத்தியுமாய்த் திகழ அக்கடவுள் போன்று, ஆன்மாக்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களை அளிப்பவ ராயினுரென்பார், 'உடை யானுக்கடுத்தசெய லுனக்குமாயின்' என்றும், குறும்பநாயனர் இவ்வுண்மை குணித்துப், பரம யோகியெனத் தேர்ந்து பரவித் தாமும் அங்ஙனமாக, அதனை அறிந்து வைத்தும், போகியென மதித்துப்புகலா நிற்றல், எவ்வளவு பெரியதோ ரறியாமை யென்பார், 'வெறுப்பதென் கொல்' என்றும், வெறுப்பவர்,

"ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை எழுமையும்
தான்புக் கழுந்து மளறு."

திருக்குறள். அகூகூ.

என்பதற் கிலக்காயுள்ளவராகலின், அவர்க்கிசைத்தல் பிறர்க் கியலாது, அவருந் தெளிந்துய்வான் எல்லாம் வல்ல தேவரீரே மதியுரைப்பீராகவென்பார், 'உரைமதி' என்றுங்கூறினர்.

வெறுப்பதென்கொல் உரைப்பீராக வெனக்கொண்டு, மதியென்பதனை முன்னிலையசை யாக்கலும் ஒன்று. உரைத்தல்

ஈண்டுணர்த்தலின்மேற்று. அறிஞர் என்பது சொல்லெச்சம். ஓகாரம் எதிர்மறை. என் வியப்பிடைச்சொல். கொல் ஏ - அசைகள். சுரர் முனிவர் பரவல் திருத்தொண்டத்தொகைக்கு மாம். இதுவும் வெளிப்படையின் நிந்தாஸ்துதியாக நிற்ப துணர்க. இப்பொருட்கண் உடையானுக்கடுத்த செயலென்பது இருமனைவியரை உடைத்தாத லென்க.

திருமாலாதியர் எதிர்கொண் டிறைஞ்சினமையை,

"இந்திரன் மால்பிரமன் எழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ளஎன்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து
மந்திர மாமுனிவர் இவனாரென வெம்பெருமான்
நந்தம ரூரனென்று ணொடித்தான்மலை யுத்தமனே."

சுந்-தேவாரம் திருநொடித்தான்மலை.

என்பதனானும், தேசமுய்வான் திருத்தொண்டத்தொகை அருளினமையை,

"நேச நிறைந்த வுள்ளத்தா னில
நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார் பெருமையினை யெல்லா
வுயிருந் தொழ வெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன்
பணித்த திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த
பிறப்பை வணங்குவாம்."

பெரியபுராணம்-சண்டேசுர. ௬௦

என்பதனானும், பெரிதுவந்து போற்றினமையை,

"நாளும் நம்பி யாரூரர் நாமம் நவின்ற நலத்தாலே
ஆளும் படியா லணிமாதி சித்தியான வணைந்த தற்பின்
மூளுங் காத லுடன்பெருக முதல்வர் நாமத் தஞ்செழுத்துங்
கேளும் பொருளு முணர்வுமாம் பரிசு வாய்ப்பக்
[கெழுமினார்."

பெரியபுரா. பெருமிழலைக்குறும்ப. ௬

என்பதனானும், பரமயோகி யாயினமையை,

"நாலுகரணங் களுமொன்று நல்ல வறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வேல வேமுன் பயின்றநெறி யெடுத்த மறைமூ லந்திறப்ப
மூல முதல்வர் திருப்பாத மடைவார் கயிலை
[முன்னடைந்தார்."

பெரியபுரா. பெருமிழலைக் குறும்ப. கo

என்பதனானும், மதித்த லியல்பை,

"சுத்தசிவன் குரு வாய்வந்து தூய்மைசெய்
தத்தனை நல்கருள் காணு வறிமூடர்
பொய்த்தகு கண்ணு னமரென்பர் புண்ணியர்
அத்த னிவனென் றடிபணி வாரே."

திருமந்திரம். சிவகுருதரிசனம். சு

எனவும்,

"தேசிகனை யீசனெனச் சிந்தனைசெய் வார்தினைப்பார்
பாசமறுத் தேபேரின் பம்."

சங்கற்ப நிராகரணத் திருக்குறள்.

எனவும் வருவனவற்றானும், இவர்செயல் இறைவர் செயலாய் நிகழ்ந்தமையை,

"மோக மறுத்திடினு முத்தி கொடுப்ப தென
ஆகமங்கள் சொன்ன வவர்தம்மைத் தோகைபாற்
றாதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் றொண்டுகளை
யேதாகச் சொல்வே னியான்."

என்பதனானும் அறிக. நக

செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதவூ ரன்ப
பாவெனப் படுவதுன் பாட்டுப்
பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே.

(இ - ள்) செய்ய வார் சடை தெய்வசிகாமணி பாதம் போற்றும் - செவ்விய நீண்ட சடைமுடியையுடைய தேவாதிபர் திருவடிகளை வழிபடும், வாதவூர் அன்ப - திருவாதவூ

ரண்ணலே!, பூ எனப்படுவது - பூவென்று எவரானும் உயர்த்திப் புகலப்படுவது, பொறிவாழ் பூவே - திருமகள் வதியும் செந்தாமரை மலரேயாம்; (அதுபோல), பாஎனப் படுவது - பா வென்று எவரானும் உயர்த்திப் பகரப் படுவது, உன்பாட்டு - தேவரீ ரருளிய திருப்பாடல்களே, (எ - று.)

எவரெவர் எவ்வெத் தேவரைக் குறித்து, வழிபடினும் அவ்வத் தேவரிடமாக நின்று அவற்றை யேற்று அவரவர் வேண்டிய பயன்களை அளிக்க வல்ல முதற்கடவுள் சிவபெருமா னொருவரே யென்பார், 'தெய்வசிகாமணி' என்றும், மும்மல வழுக்கை ஞானநீராற் கழுவி, மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்து கூடி, அவரது திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் முதல்வ னெனவே கண்டு வழிபடுதல், அரன்கழலணைந்த சீவன் முத்தர்க் கியல்பாகலின், இவ்வாசிரியரும், போகசாதனமா யுள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களுமாகிய பசுகரணங்க ளெல்லாம் அளத்திற்பட்ட புற்போலச் சிவப்பிரகாசத்தினுற் சிவகரணமாய் நிகழச் சுகானுபவ முதிக்கப்பெற்று, அந் நெறியி னொழுகினுரென்பார், பாதம் போற்றும்' என்றும், சிவபத்தியையும் சிவப்பேற்றையும் பயப்பதாய்ப் பாடலுட் சிறந்தது திருவாசகமென மேல்விதந்தமையின், திருக்கோவை யார் அவ்வியல்பினதன்றேவென ஐயப்பாடு நிகழுமன்றே, அதுநிகழாமற் பரிகரித்தற் பொருட்டு, அதுவும் அவ்வியல் பினதே யென்பார், வாசகமென்னுது, அதனையுஞ் சுட்டப் 'பாவெனப் படுவதுன் பாட்டு' என்றுங் கூறினுர்.

அற்றேல், அது சிற்றின்பப் பொருளதாய்த் திகழ்வ தென்னையெனின், - அண்ணல்பா லார்ந்த பேரின்பச் சுவையை ஆர்வமேலிட்டால் நாயக நாயகி முறையின் நயந்துபாராட்டல் ஞானிகளியல்பாகலின் அதற்கோரிலக்கியமாக இறைவர் கட்டளைப்படியே அருளினமைபற்றிக் காமஞ்சான்றமைபோற் காணப்படினும், பேரின்பப் பொருள்பயப்பதாய் வேத சிவாகமங்களின் சாரமாய்ப் பாடலுட் சிறந்து விளங்கலின், ஞானப்பனுவலே யாமென்க. தெய்வசிகாமணி யாகலின் அக் கடவுளின் திருமுடி,

''நொச்சிப் பூவும் பச்சை மத்தமுங்
கொன்றைப் போது மென்றுணர்த் தும்பையுங்
கங்கை யாறும் பைங்கட் டலையும்
அரவும் மதியமும் விரவித் தொடுத்த
சூடாமாலை சூடிப் பீடு கெழு

நெருப்பிற் றிரித்தனைய வுருக்கிளர் சடலமொடு
நான்முகங் கரந்த பானிற வன்னங்
காணு வண்ணங் கருத்தையுங் கடந்து
சேணிகந் துளரு............''

என்பார்.

இப்பொருள் குறிப்பின் விளங்கச் 'செய்ய வார்சடை' எனச் சடைமேல் வைத்துக் கூறினர். திருமுடியினைய தெனவே திருவடியும்

''தெய்வத் தாமரை செவ்வியின் மலர்ந்து
வாடாப் புதுமலர்த் தோடெனச் சிவந்து
சிலம்புங் கழலு மலம்பப் புனைந்து
கூற்றின் ஆற்றல் மாற்றிப் போற்றுறு
வலம்புரி நெடுமா லேன மாகிநிலம்புக்
காற்றலி னகழத் தோற்றுது நிமிர்ந்து
பத்தி யடிவர் பச்சிலை யிடினு
முத்தி கொடுத்து முன்னின் றருளித்
திகழ்ந்துள..............''

என்பது தெளியக் கிடத்தலின் செய்யபாதம் என விசேடியாராயினர். ஆகவே, ஏனைத் திருவுறுப்புக்களும் இன்னோரன்ன என்பதாம். அவற்றை, மேற்குறித்தாங்கு ஒருவாறு தொகுத்த திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையுட் காண்க; தேற்றேகாரம் மூன்றுங் கூட்டப்பட்டது.

சிவபெருமானே அவ்வப் பயன்களை அளித்தலை

''யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு
மாதலா னிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே.''

சிவஞானசித்தி. இரண்டாம் சூத். உகூ

என்பதனாலும், முதல்வனெனவே வழிபடுதலை,

''செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.''

சிவஞானபோதம். பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்

என்பதனாலும், பாதம் போற்றுதலை,

"மன்னு முன்னுள வுயிர்க்கர ணங்கண்
மாய்ந்து பொய்ம்முத லறிவிழந் தருளாற்
றுன்னு மின்னருட் சிவகர ணங்க
டோன்ற லாற்சுக வறிவதிற் றேன்றிச்
சென்னி யின்மிசை மேவிய பாதந்
திருந்து கண்ணினை சேர்த்திரு கரத்தால்
உன்னல் செய்திடு மிதயமே லணைவித்
துவகை கூர்ந்துமெய் யுணர்ச்சியி லெழுந்தார்."

திருவாதவூரர் புராணம். திருப்பெருந்துறை. ௬அ

என்பதனுனும், வேதாகமங்களின் சாரமாய்ப் பாடலுட் சிறந்தமையை,

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ணர் எழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே."

திருக்கோவையார். நூற்சிறப்பு.

எனவும்,

"வருவா சகத்தினின் முற்றுணர்ந் தோனைவண் டில்லை மன்னைத்
திருவாத வூர்ச்சிவ பாத்தியன்செய் திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப் பரே."

கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம். ௫அ

எனவும் வருவனவற்றுனும், பேரின்பப் பொருள்பயத்தலை,

"இயற்கைப் புணர்ச்சித் துறையி றோன்பதும்
சத்திநி பாத மொத்திடுங் காலத்
துத்தம சற்குரு தரிசன மாகும்
பாங்கற் கூட்டம் பதினெட் டின்பந்
தாங்குதற் போதந் தான்கண் டகறல்......"

என இங்ஙனம் தொகையும் வகையுமாகச் செய்யுண் முற்றும் விதந்து விளக்கிய திருக்கோவையார் உண்மையானும், சிவப் பேறளித்தலை,

"மெய்த்தவ வாதவூரர் விளம்பிட எழுது மிந்தப்
புத்தக மன்று ளாடல் புரிந்தவ னெழுத்தா மென்று
முத்தியை யுதவுங் கோவை முடிவிடத் தெழுதிப் பின்னர்ச்
சித்திர மலர்க்கை யாலே திருந்த மைக்காப்புஞ் செய்தார்."

என்பதனானும் அறிக.

சாக்கிரத்திலே நிருமல துரியாதிதத்தைப் பொருந்திச் சீவன் முத்தராய்த் திரியும் சிவஞானிகளுக்கே தலங்கடோறுஞ் சென்று தம் பெருமானைப் பணியும் சரியை முதலியன அநுட்டிக்க வேண்டியதில்லையாகவும், இணையின்றித் தெய்வத் திருவருளுருவாய் விளங்கிய இந்நால்வரும், அநுட்டித்தொழுகியது எற்றுக்கெனின்,—நன்று வினவினாய்! சிவஞானியராவார் ஞான முதலிய நான்கிற்கும் உரியரென வகுத்த தூஉ மன்றி,

"ஞாலநீதியு நான்மறை நீதியும்
பால ருன்மத்த பசாசரி லெனவும்
உறங்கி னோன்கை வெறும்பாக் கெனவும்
தானே தவிரா தானற் புரியா
தொழிந்திடி னிரயத் தழுந்துத லிடமே."

சங்கற்பநிராகரணத்தில் மாயாவாதி சங்கற்பநிராகரணம்.

எனவும் சிவாகமங்கள் செப்பின வாகலானும், தமதுண்மையை அறியமாட்டாது குருடாய்க்கிடந்த தமக்குப் பலவாற்றாலும் அதனைத் தெரிந்துணர்த்தி எத்தனையு மெளிய தம்மை எத்தனையும் அரிய தானும் வண்ணம் செய்தளித்த பெரியதோ ருதவியை மறப்பின் அஃது இதற்குமுன் அறியாமை யான்மறந்த குற்றம் போலத் தீர்திறனுடையதோர் குற்றமன்றாகலானும், முதல்வன் தான்தானே யாகச் செய்தாலும் இதுகாறும் தமக்குச் சுதந்தரமின்றி முதல்வனது உபகாரத்தை இன்றியமையாதெய்தி அடிமையாகிய தாம் எக்காலத்தும் அவ்வாறு அடிமையே யாமாகலானும், அப்பெருமானை வழிபடுதல் அவர்க்கே வேண்டற்பாலனவாம். ஆயின், ஆன்மாக்களுய்தற்குரிய ஞானவொழுக்கச் செயல்களை விளக்கிக்காட்டி அவற்றினுறுவி இஷ்ட சித்திகளையும் பரமுத்தியையும் பாலித்தற் பொருட்டே அவதரித்த இவ்வாசிரியர் நால்வருக்கும் அவை, உலகுய்வான் ஒருதலையாக வேண்டற்பாலன வென்பது சொல்லாமே அமைதலின், எத்தொண்டினுஞ்சிறந்த அத்தொண்டினை ஞானத்திற் சரியையாக அநுட்டித் தொழுகினரென்க.

"வன்றொண்டர் சம்பந்தர் வாகீசர் மற்றுமுளோர்
பொன்றரிய ஞானம் புகுந்திருக்கச்—சென்று
பதிதோறும் பாடிப் பணியுமதென் மாட
மதிதோ யருட்டுறையாய் வந்து."

சதமணிக்கோவை. உக

என்றதூஉம் இக்கருத்தே பற்றி.

ஞானத்திற்கிரியை முதலியவற்றை,

"ஞானத்தின் ஞானாதி நான்குமா ஞானிக்கு
ஞானத்தின் ஞானமே நானெனு தென்னுமை
ஞானத்தில் யோகமே நாதாந்த நல்லொளி
ஞானக் கிரியையே நன்முத்தி நாடலே."

திருமந்திரம். ஞானம். அ

என்பதனானும், ஞானிகள் நான்கிற்கும் உரியராதலை,

"ஞானயோ கக்கிரியை சரியை நாலு
நாதன்றன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரியன்
ஊனமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன்
யோகிகிரி யாவான்ற னெண்கிரியை யாதி
யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றோன்
னச்சரியைக் கேயுரிய னாகலினல் யார்க்கு
மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே
யீசனிவன் றானென்று மிறைஞ்சி யேத்தே."

சிவஞானசித்தி. பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம். ரு

என்பதனானும், முத்தியினும் அடிமையாதலை,

"தன்னை யறிவித்துத் தான்றனுச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானேதா னச்செய்துந்†தைவ மென்றுந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி."

சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்.

---

† தைவம் - தேவனது உடைமை எனவே, அடிமை என்றபடி.

என்பதனாலும், ஆசிரியர்க்கு ஆலய வழிபாடாதியன ஒருதலையாக வேண்டுமென்பதனை

"போதகனா கியகுரவன் எஞ்ஞான்று
நற்கருமம் புரிகவென்று
வேதமுத லாகியநூன் முழுதுமொருங்
கொருவந்தம் விதித்த லாலே
சாதகனா கியபருவ மாணாக்கன்
பாசவலி தணிக்க வல்லான்
மேதினிமே லுடலொடுநற் செயல்விடுவ
தன்றியிடை விடலாகா ரால்."

பிரபுலிங்க-கோரக்கர்கதி. கூக

என்பதனாலும், ஆலய வழிபாடு எவற்றினும் சிறந்தமையை,

"என்று கூடுமிப் பருவமென் றியம்பில்யா
மிருந்துள விடந்தொறு மிறைஞ்சி
நன்றிசேர்சிவ புண்ணியம் புரியு நன்மையாலது
நணுகுமென் றறிநீ,"

என்பதனாலும் அறிக.

இனி, இவ்வாசிரியர் நால்வரும் தொண்டர் போன்றாரேனும், ஒவ்வொருவரும், அக்காலத்திலே சைவசமயங் குன்றும்படி அதிக்கிரமித்திருந்த பொய்ச் சமயங்களாகிய சமணம் பௌத்த முதலியவற்றை நிராகரித்து, தன்வயத்தனாதல் முதலிய எண்குணங்க ளுடைமையின் சிருட்டியாதிய கர்த்திருத்துவ முதலியவற்றை அருள் விளையாட்டி னெய்தி சைவசமய மகிமையைப் பற்பல ஏதுக்களான் விளக்கினமையின், சைவசமயகுரவரெனப் பெயர்பெற்று, தம்மை வழிபடுவார்க்கும், மேற்கூறிய சித்திகளை யுளவாக்கிப் பரமுத்தியைப் பாலித்ததுமன்றிப், பிற்காலத்தவரும் ஓர்ந்துய்வான் இறைவரை யெய்தற்குரிய சாதனவகைகளையும், அச்சாதன நெறி நிற்பார் எய்தும் பயன்வகைகளையும் வகுத்தருளி, இறைவர் திருவுளப்பாங்கின்படி வதிந்த ஆசிரியத் தலைமையுடையவர்களே யாகலான், இவர்பாலித்த அருட்டிறத்தை மறந்து, உய்தியில் குற்றம்பெறாது, இவரை இறைவரெனவே தேர்ந்து வழிபடின், அவ்விறைவரே முன்னின்று தற்சொரூபமாக்குவ ரென்பதே, இந்நூலாசிரியர் தந்துணிபாகக்கொண்டு, 'கடிவின் மனத்தாற் கட்டவல்லார்க்குத் தானே முத்தி தருகுவன் சிவன்' என விளக்கியருளினா ராகலின், அங்ஙனமே

மனமொழி மெய்களான் வழிபட்டும், இவரருளிய தேவாரம் திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்பவற்றைப் பசு வாக்கிய மென்று நினைப்பினும் அங்கினைவு அதிபாதகமாகிய சிவத் துரோகமேயாகி எரிவாய்நிரயம் பயந்தேவிடுமாகலின் பதி வாக்கியமெனவே ஐயந்திரிபறத்துணிந்து, பவப்பகையை யொழிக்கும் அவற்றை ஓதியுணர்ந்து துதித்தும், சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ் வெய்தலே தெள்ளியோர் கடமையாகும்.

உலகுய்வா னவதரித்தமையை,

"அவம் பெருக்கும் புல்லறிவி னமண் முதலாம் பரசமயம்
பவம் பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்படநல் லூழிதொறுந்
தவம் பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்க
[ளெல்லாஞ்
சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்தார்."

பெரியபுரா-திருஞானசம்பந்தர். உசு

எனவும்,

"......அலகில்கலைத் துறை தழைப்ப வருந்தவத்தோர்
[நெறிவாழ
உலகில்வரு மிருணீக்கி யொளிவிளங்கு கதிர் போல
மலருமரு ணீக்கியார் வந்தவதா ரஞ்செய்தார்."

பெரியபுராணம்—திருநாவுக்கரசர். சஅ

எனவும்,

"மாதவஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத்
தீதிலாத்திருத் தொண்டத் தொகை தரப்
போதுவார்................"

பெரியபுராணம்—திருமலைச்சிறப்பு. உரு

"தீதகன் றுலக முய்யத் திருவவ தாரஞ் செய்தார்."

பெரியபுராணம்—தடுத்தாட்கொண்ட. ௩

எனவும்,

"ஆயவளம் பதியதனி னமாத்தியரி லருமறையின்
தூயசிவா கமநெறியின் றுறைவிளங்க வஞ்சனையான்
மாயனிடும் புத்தவிரு ளுடைந்தோட வந்தொருவர்
சேயவிளம் பரிதியெனச் சிவனருளா லவதரித்தார்."

திருவிளையாடல்-வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த. சு

எனவும் வருவனவற்றானும், அருள்விளையாட்டிற் சிருட்டியாதிய எய்தினமையை,

> "பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்
> காலனையன் றேவிக் கராங் கொண்ட—பாலன்
> மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
> கரணம் போ லல்லாமை காண்."

திருக்களிற்றுப்படியார். கஉ

எனவும்,

> "தவந்த வென்பிளைப் பெண்ணெனப் படைத்துஞ்சார் [மழுவன்
> உவந்த பெண் ணுயி ரளித்துமொட் டாதெதிர் புத்தன்
> நிவந்த சென்னியை யுருட்டிய முத்தொழில் நிறுவிப்
> பவந்த டுத்துயிர்க் கருளுஞ்சொற் பனவனைப் பணிவாம்."

பேரூர்ப்புராணம் கடவுள் வாழ்த்து.

எனவும் வருவனவற்றானும், சைவநெறி பாலித்தமையை,

> "சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுநஞ் சுந்தரனும்
> சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனும்—முற்கோலி
> வந்திலரே னீறெங்கே மாமறைநா றானெங்கே
> யெந்தைபிரா னைந்தெழுத்தெங் கே."

சிவானந்த மாலை. பாயிரம்.

என்பதனாலும், இறைவர் திருவுளப்பாங்கின்படி வதிந்தமையை

> "அன்னதன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருளார்
> மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த
> நன்னெ டும்புனற் றடமுமோன் றுடன்கொடு நடந்தார்
> பன்ன கம்புனை பரமரோர் முனிவராம் படியால்."

பெரியபுராணம் திருநாவுக்கர. ௩௬௧

எனவும்,

> "நித்திக்கும் மணிவார்த்தை யின்னஞ் சின்னாட்
> டிருச்செவியி லருந்தவுங்கைச் செம்பொனெல்லாம்
> பத்திப்பேர் அன்பளித்துக் கவர்ந்து வேண்டும்
> பணிகொடுபோன் டியனை யிவர் பண்புதேற்றி

முத்திக்கே விடுத்திடவும் புத்தை வாது
முடித்திடவுந் திருவுள்ள முன்ன மெய்தி
யெத்தித் தொன் டரைக்கருமஞ் சிறிதுண் டிங்கே
யிருத்தியென வுருக்கரந்தா னடிய ரோடும்.''

திருவிளையாடல்-வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம். ௫௬-

எனவும் வருவனவற்ருனும், மறத்தல் உய்தியில் குற்றமாதலை,

''எந்நன்றி கொன்ருர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.''

திருக்குறள். ௧௧௦

என்பதனுனும், பவப்பகை ஒழித்தலை,

''ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
ஓதுமூ துணர்வோர் முற்
பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய ருரை போலுங்
கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனை நீ
கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பீதே.''

வைராக்கிய சதகம்.

என்பதனுனும், சிவன்தற் சொருப மாக்குதலை,

''சிவனெனவே சிந்தித்துச் செய்பூசை கொண்டே
சிவனே பலத்தைச் செயும்.''

சங்கற்ப நிராகரணத் திருக்குறள்.

எனவும்,

''பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்ருனென்றும்
பரஞான மிவனென்றும் பராபரன்ருனென்றும்
அரன்றருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்றும்
அருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்ருனுயே
இரங்கியவா ரணமாமை மீனண்டஞ் சினையை
யியல்பி னுெடும் பரிசித்தும் நினைத்தும் பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்
பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே,''

சிவஞானசித்தி. பன்னிரண்டாம் சூத்திரம். ௭

எனவும் வருவனவற்ருனும் அறிக.

இப்பிரபந்தம், இவ்வாசிரியர்களின் அற்புதங்களுட் பலவற்றை எடுத்துக்கொண்ட செய்யுட்கு இணங்கு மளவு சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய அழகுநிரம்பத் தொகுத்து விதத்தலால், சுருங்கியதோர் தோற்றமுடைத்தாய் விளங்கினும், உரை செய்வான்புகும் நுண்ணறிவாளர்க் கெல்லாம் பொருளகலங் காட்டி அணிபெற விரிந்து நிற்றல்பற்றி, திராவிட பாஷிய கர்த்தரென வியக்கத்தக்க பெரியாரும் இதயத்தமைத்துப் பேணிய தெய்விகமுடையதென, அறிஞர் பலரால் அறிந்து வைத்தும், இதற்கு ஒருவாறு துணிந்தெழுதிய இவ்வுரையில், இன்னும் ஆங்காங்கு விரித்துரைக்கற் பாலன மிகப்பல வுளவாகவும், அவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தமையின், விரித்தவை கொண்டு விரியாதவற்றையும் உய்த்துணர்ந்து, முரண்பாடின்றி அறிஞர் பெரிதும் சுகிப்பாராக. சுபம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்கு வெண்பாவும், திருநாவுக்கரசு நாயனருக்குக் கட்டளைக் கலித்துறையும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனருக்கு விருத்தமும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கு அகவலுமாக அருளிச்செய்த நால்வர்நான்மணிமாலை விருத்தியுரையோடு முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயகுரவர்கள் திருவடி வாழ்க. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க.

மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்ட நூல்கள்

—.❋:—

1 ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி
2 ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலாமாலை
3 ஆளுடையபிள்ளையார் கலம்பகம்
4 ஆளுடையபிள்ளையார் மும்மணிக் கோவை
5 ஆளுடையபிள்ளையார் சண்பை விருத்தம்
6 இராமாயணம்
7 இலிங்கபுராணம்
8 இறைவனூற் பயன்
9 இஷ்டலிங்க அபிஷேகமாலை
10 உண்மைவிளக்கம்
11 ஒழிவி லொடுக்கம்
12 கந்தபுராணம்
13 காஞ்சிப்புராணம்
14 கோயிற் புராணம்
15 கோயிற் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்
16 கோயினான் மணிமாலை
17 சங்கற்பநிராகரணம்
18 சங்கற்ப நிராகரணத் திருக்குறள்
19 சதமணி மாலை
20 சதமணிக் கோவை
21 சிதம்பர மும்மணிக்கோவை
22 சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை
23 சிவஞான சித்தியார்
24 சிவஞான தீபம்
25 சிவஞான போதம்
26 சிவதருமோத்தரம்
27 சிவப்பிரகாசம்
28 சிவானந்தமாலை
29 சேதுபுராணம்
30 சைவசமயநெறி
31 சௌந்தரியலகரி
32 திருக்களிற்றுப்படியார்
33 திருக்குறள்
34 திருக்கூவப்புராணம்
35 திருக்கோவையார் நூற் சிறப்பு
36 திருக்கோவையார் உண்மை
37 திருத்தணிகைப் புராணம்
38 திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி
39 திருநாவுக்கரசுதேவர் திருஏகாதசமாலை
40 திருமந்திரம்
41 திருவருட் பயன்
42 திருவள்ளுவமாலை
43 திருவாசகநூற் சிறப்பு
44 திருவாசகம்
45 திருவாரூர் நான்மணிமாலை
46 திருவாதவூரர் புராணம்
47 திருவாவடுதுறைப்புராணம்
48 திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை
49 திருவிளையாடற் புராணம்
50 திருவுந்தியார்
51 தேவாரம்
52 தொல்காப்பியம்
53 பிரபுலிங்க லீலை
54 பெரியபுராணம்
55 பேரூர்ப்புராணம்
56 வருத்தமற உய்யும்வழி
57 வாயுசங்கிதை
58 வைராக்கிய சதகம்

இவையன்றி இடம் விளங்கா மேற்கோள் பாடல்களும் சில உள.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

—:✻:—

மேற்கோட் பாடல் அகரவரிசை

—: ❋ :—